

SZAPPANOS GÁBOR

A ZÖLD KRISZTUS

REGÉNY

Pro Pannonia Kiadó, 2019
© Szappanos Gábor

TARTALOM

1. JERUZSÁLEM.....	4
2. ÚJABB JELEK.....	12
3. EGY RÉGI ELŐJEL, AVAGY EGY MÁSIK KRÓNIKA OTTHONRÓL	16
4. ELJŐ AZ IGE FEHÉR LOVON	26
5. ASZTALI BESZÉLGETÉS	35
6. EGY KIS TEREPMUNKA.....	58
7. OTTHON.....	61
8. ÚJRA AZ ASZTALNÁL	66
9. A KEZDET VÉGE.....	74
10. A MENNYEI BESZÉD	78

„Emberi módon, emberi elképzelés szerint csak közvetett fogalmat tudunk róla alkotni, így nagyon szegény a tudásunk az utolsó ítéletről. Másrészt pedig vigyáznunk kell, mert az emberi fantázia hajlandó arra, hogy túlságosan kiszínezzé és a maga, túlságosan is emberszagú elképzeléseit vetítse bele az utolsó ítélet isteni nagyszerűségébe, ami szintén nem felel meg az igazságnak”.

Dr. Szabó Gyula

KATOLIKUS DOGMATIKA II.

*A katolikus hit igazságai
főiskolások és krisztushívők számára*

Köszönöm Ernest Renannak, a JÉZUS ÉLETE című könyv szerzőjének, valamint Nikosz Kazantzakisnak, a KRISZTUS UTOLSÓ MEGKÍSÉRTÉSE című regény írójának és Martin Scorsese-nek, ez utóbbi művön alapuló film rendezőjének, hogy megtanítottak még jobban szeretni Jézust, az embert.

Sz. G.

1. JERUZSÁLEM

Vér volt, csakugyan vér: megkóstoltam, és éreztem a vas jellegzetes ízét. A jobb mutatóujjammal hozzáértem, ahogy olajos lassúsággal folyt le a fa törzsén, és lenyaltam az ujjam. De már akkor éreztem, sőt tudtam, hogy vér, amikor észrevettem a bordófekete csíkot az olajfa göcsörtös kérgén. A vén olajfák törzse nagyon egyenetlen, ezért a vércsíknak sok akadályt kellett kikerülnie, hogy folytathassa útját lefelé. Egyetlen csík volt csak, és kíváncsiságból följebb emelve a tekintetemet észrevettem, hogy a fa törzséből folyik, mintha egy helyen megcsapolták volna. Igen, olajos lassúsággal folyt, mint az erős mediterrán borok a pohár oldalán, ha meglötyögtetjük őket. Vajon fogok-e még bort inni életemben, vagy már csak vért ízlelek mindörökké?

A kedvesemmel, Líviával jöttem volna a Szentföldre, hogy erőt merítsünk a hithez a jézusi tájból, no és persze hogy anyagot gyűjtsek a regényemhez, a *Jézus második eljövetele*-hez. De Lívia hirtelen beteg lett, csomót talált a mellében, és nem jöhetett velem, mihamarabb be kellett avatkozni. Az orvosok dicsérték, hogy ilyen ügyesen fölfedezte, ő viszont nem dicsérte az orvosokat, mert kétszer műtötték: először, amikor levették a jobb mellét, valamit elrontottak, és nem is tettek rá megfelelő kötést, aztán másnap elkezdett csúnyán vérezni, úgyhogy az orvost hétvégén kellett sürgősen berendelni. De amikor bementem hozzá az intenzívra, olyan élénk volt, és olyan hevesen magyarázta, szinte dühösen, az orvosi műhibát, hogy megnyugodtam: ha ekkora életereje van ilyen tortúra után, túl fogja élni.

És akkor közöltem vele, hogy természetesen nem utazom Jeruzsálembe, hanem vele maradok, de ő hallani sem akart róla. Azt mondta, az a küldetésem, hogy megírjam a regényt, és ezzel is segítsen felnyitni az emberek szemét az igazságra. Mire én lemondóan megjegyeztem, hogy olyan kevesen olvasnak komoly szépirodalmat, hogy nem sokak szemét fogom én felnyitni. Erre erősködött, hogy egyetlen ember is számít, annál pedig biztosan többen olvasnak, meg egyébként is, már megvan a repülőjegy, és hozzátette, hogy nézzek csak körül a Szentföldön, töltődjem fel, úgyis hipp-hopp eltelik az a két hét, amit az utazásra szántunk, aztán megyek haza, és újra együtt leszünk. Addig a nővére, Vera és a sógora, János vele lesznek, és visznek be neki mindent, amire szüksége lesz. Csak azért egyeztem bele, mert láttam rajta, hogy nagyon erős nő: sok műtétje volt már, köztük olyanok is, amelyekbe belehalhatott volna, de ahogy egymás között mondogatni szoktuk: „Mindig talpra esik, mint a macska”. Lívia életművész a sok bajával együtt. Azaz: életben maradási művész.

Végül elutaztam. De aztán a körülmények miatt a két hétből két hónap lett. Bent rekedtem a szent városban egy héttel az érkezésem után, nem mehettem el megcsodálni a szelíd galileai tájat, ahol Jézus a magvetést elkezdte, hogy aztán a halála után világgraszolóan bő termést arasson, amiből mind a mai napig táplálkozik a világ nagy része. Nem mehettem el, mert Izrael ellenségei szorosabbra vonták katonai gyűrűjüket Jeruzsálem körül - vagy talán az izraeliek vonultak vissza taktikailag, hogy még szorosabban álljanak egymás mellett és nézzenek farkasszemet az ellenséggel a haditechnika csúcsát képviselő, lézerágyút is használó amerikai Abrams és a saját gyártmányú Merkava tankjaik. Az Al-Kaida, a Hezbollah, a Hamasz, az egyszerű arabok és az irániak annyian voltak, mint homokszem a sivatagban, néhány évtized alatt eddigre már valósággal beleszorították a tengerbe a náluknál sokkal alacsonyabb népszaporulattal rendelkező zsidó államot. Szinte olyan volt a helyzet, mintha Jeruzsálem és környéke körül Izrael körkörösén vívott volna egy hónapokig tartó, életet vagy halált jelentő kurszki csatát. Sok, vidéken élő izraeli, aki látta a jövőt, még időben bemenekült a körön belülre, de akik későn eszméltek, azokat kíméletlenül lemészárolták. Az ország távolabbi részein lakók közül pedig aki csak tudott, elmenekült külföldre, mondhatni, vissza a diaszpórába.

Azért sem tudtam volna hazautazni, mert a Ben Gurion Repülőtér jócskán a körön kívül rekedt, úgyhogy sem szárazföldön, sem vízen, sem levegőben nem lehetett elhagyni a várost. Legfeljebb gondolatban. Szerencsére az internet működött és működik most is, ezen tartom a kapcsolatot a világgal és legfőképpen Líviával. Nagyon fáj, hogy nem lehetek vele, mert közben súlyosbodott a betegsége. Áttétet fedeztek fel nála, és újabb műtetre volt szükség. Bár neki mindig is nagyobb volt a hite, mint nekem, összeroppant a lelki teher alatt, és depresszióssá vált, úgyhogy azzal is kezelni kellett. Azt írta, hogy ha van hozzá ereje, mindig imádkozik az Úrhoz, hogy engem óvjon a veszélyzónában, neki pedig adjon erőt hinni a gyógyulásban. Csodáltam a rendíthetetlen hitéért és korábban a jó kedélyéért is, és ha nem szerettem volna annyira, talán még „irigyeltem” is volna. De nem lehet irigyelni valakit, akinek nagyobb a hite, mint a miénk, hanem örülni kell neki. Lesújtott a betegsége súlyosbodásának a híre, de igyekeztem vigasztalni, biztattam, hogy az ilyen jó embereket, mint ő, az Úr a tenyerén hordozza, a Gondviselés nem feledkezik meg róla, hiszen gondoljon csak arra, hogy eddig is minden nagy bajból megmenekült. Ebből is meg fog. Le fogja győzni ezt a betegséget is. Gondoljon a vérfolyásos asszony történetére, aki már attól meggyógyult, hogy megérintette Jézus köpenye szegélyét. Úgy tűnt a válaszából, hogy sikerült valamelyest lelket öntenem belé - én általában nagyon jól tudok másokat vigasztalni, biztatni, megnyugtatni, magamat viszont annál kevésbé... Ekkor eszembe jutott a hasonlóság Jézussal: holtakat támasztott föl, de a Gecsemáni-kertben elfogta a halálfélelem, aztán a keresztről nem tudott leszállni...

Nekem gyöngébb volt a hitem Líviáénál, többek közt azért is szorgalmaztam ezt az utat a Szentföldre, hogy itt, mindennek a kezdetén, az idő nullpontján, amely olyan, mint a hurrikán szeme, ahol mindig nyugalom van, szóval, hogy itt, a kereszt árnyékában, Jézus lába nyomában talán igazi hitélményben lesz részem. Líviával ugyan nagyon szeretjük egymást, de mindig előfordulhat, hogy az ember teljesen egyedül marad; hogy kidől mellőle mindenki, aki szereti, és akiket ő is szeret, és akkor ott áll az arctalan és közömbös emberrengetegben a világ árvájaként. Ettől kiváltképp én tartottam, mert nekem nem maradt egyetlen élő rokonom sem, akire számíthattam volna, a szüleim már meghaltak, és testvérem sem volt. Ha tudnám, hogy legalább az Úr velem lesz halálom órájáig - no meg azon túl is -, nem lennék ilyen magányos. Voltaképp azt sem tudtam, hogy hívő vagyok-e vagy sem. Egy barátom - még Budapesten - azt mondta, hogy ha őszintén, teljes odaadással imádkozom, akkor az vagyok. Hát, akkor ezek szerint az vagyok, válaszoltam, és rövid időre megnyugodott a lelkem. De utána mégsem nyújtott sok vigaszt a hit - mindig őszintén csodáltam azokat, akik minden fönntartás nélkül képesek teljes odaadással hinni. Sokszor jártam le Egerbe, fürdőkúrára, a világ tengernyi igazságtalansága miatt zaklatott idegeimet csillapítani, és a Minorita-templomban olyan áhítatot láttam az egyszerű, foghíjas, széles rokolyájú parasztasszonyok arcán, hogy néha úgy éreztem, szívesen cserélnék velük. De egy íróféle mindig gondolkodik, még akkor is, ha nem tud róla, és a kétely mindig ott munkál a tudata mélyén. Racionálisan igyekszik megmagyarázni a világ jelenségeit, még ha a munkái tele vannak is csodákkal, mint az én írásaim. Amikor egy dogmatika-tankönyvben - még elutazásom előtt - a végítéletéről és az Úr második eljövételéről szóló részt tanulmányoztam, rengeteg logikai ellentmondást találtam, mi több, jó néhány helyesírási hibát is... Ez utóbbira nagyon érzékeny vagyok: ha valaki nem tud helyesen írni, számomra általában megkérdőjeleződik mindaz, amit leír. De túltettem magam rajta. Az igazság helyreállítása, a jók örök életre támasztása, a velejéig gonoszak megbüntetése fontosabb, mint néhány vesszőhiba, vagy rosszul összerakott mondat. Még az is lehet, hogy az Úr szándékosan alakította ilyen defektesre a hitemet, hogy annál nagyobb hatással legyen rám egy igazi hitélmény, aminek az eljövételében ugyancsak mindig kételkedtem. És az is elképzelhető, hogy azért is voltam ilyen gyenge hitű, hogy az Úr az én példámon mutassa meg, hogyan lehet gyökeresen megváltozni.

Persze, mint később kiderült, nem sokkal az után, hogy nekem eltűntek a kételyeim, sok mindenki másnak is eltűntek. Sokan az utolsó pillanatig kapálóztak, nem hitték el a nyilvánvaló tényeket, és olyanok is akadtak, akik csak akkor hitték el végül Krisztus országának eljövetelét, amikor már késő volt számukra: amikor azon kapták magukat, hogy a pokol tüzén sisteregnek. Ezek voltak azok, akik önpusztító megátalkodottságukban nem hittek a szemüknek, fülüknek, és akik mindvégig dacosan a rosszat cselekedték, mint a csökönyös alkoholisták, akik csak azért sem akarnak a józanság útjára lépni.

Nekem a hitélmény ezen a kellemesen átlagosnak ígérkező tavaszi estén érkezett el a Gecsemáni-kertben. A nap még nem bukott le a kertet övező kőfal alá. Arany mázzal borította a kert öreg olajfáinak lombját. Valahol olvastam, hogy ezek a fák azoknak az egyenes ági leszármazottai, amelyek már Jézus idejében is itt állottak. Volt egy közülük, amelynek rendkívül vastag törzse volt, és felmerült bennem a gondolat, hogy hátha Jézus annak a tövében imádkozott az elfogatása előtt. És - hogy, hogy nem - hirtelen vágyam támadt nekem is imádkozni az alatt a fa alatt. Igen ám, de ez elvileg lehetetlen volt, mert magába a kertbe nem lehetett belépni: cakkos vaskerítés zárta el a látogatók elől. Csupán körbejárni lehetett, mint ahogy az ember egy kolostor kerengőjében járja körül az udvart. A fák varázslatosak voltak, felső ágaik békésen hajladoztak a langy alkonyati szellőben, de az egész kert mégis csalódás volt, mert turistalátványossággá silányították: nem volt már meg a régi, mitikus hangulata, aurája, amire számítottam. Több turistacsoport is nyüzsgött, hangoskodott, csiricsáré göncökbe öltözött feketék, spanyolul beszélő dél-amerikai katolikusok, meg főleg európai küllemű látogatók. Zsidók, ahogy láttam, csak az örök lehettek. Fényképezgetett és videózott mindenki, ki hagyományos géppel, ki a szemüvegébe épített kamerával, akár egy átlagos napon, az idegenvezetők pedig monoton hangon mondták a betanult szövegeket.

Nos, valaki bizonyára meghallotta titkos óhajomat, mert váratlan dolog történt. Ahogy lemondóan néztem, hogyan lehetne bejutni a kertbe, azt vettem észre, hogy körülöttem minden mozgás lelassul, majd teljesen abba is marad. A turisták mozdulatlanra merevedtek, az éppen szóló nyitott ajkak nem zárultak össze, a kimondott szavak hanghullámai megálltak a levegőben, a lépésre emelt lábak nem koppantak a kövezeten; egy szőke, hájas, baseballsapkás - valószínűleg amerikai - nő kezéből valaki az előbb véletlenül kiverte a szájához emelt vizespalackot, és a víz fölfelé fröccsent, és a folyadék sok-sok kisebb-nagyobb, szabályos gömb alakban állt meg a levegőben. Mindig csodáltam a szétfreccsenő víz gömbökké rendeződését: mint megannyi kis üveggolyó, amelybe belenézve kifordítva látjuk a világot, de csak a pillanat töredékéig, hogy el ne szédüljünk. A fekete ruhás biztonsági örök sem figyeltek többé - illetve, ha figyelték is a turistákat, szemük valószínűleg nem látott semmit, amint erről hamarosan meg is bizonyosodtam. Azt nem is említem, hogy most egyetlen tankágyú sem dörrent a messzeségben, és a hangja nem visszhangzott a Kidron völgyében, pedig naphosszat hallottuk a szórványos robajlásokat. Olyan volt, mintha egyfolytában vihar készülődne. Felnéztem a magasba, és néhány keselyűt meg sok kisebb madarat láttam kiterjesztett szárnyal, de azok is megálltak röptükben. A folyóvölgy fölött átnéztem a Templom-hegyre, és a masszív keleti falakon ott egyensúlyozott a lebukni készülő nap, mint valami ragyogó aranypénz. Az Olajfák hegyén olyan süket volt a csönd, hogy szinte csöngött tőle az ember füle. Mint talán azon az estén is, amikor Jézus letérdelt imádkozni az olajfa tövébe.

Szóval, fogtam magam, bemásztam a kertbe, odamentem a kavicsos úton a legvastagabb törzsű fa alá, és letérdepeltem imádkozni. Nem nyugtalankodtam, hogy rajtakapnak. Valaki megállította az időt, csakis az én kedvemért. A világmindenség óraművét megakasztották egy időre - hogy meddig, nem tudom, mert elveszítettem az időérzékeimet. De lehet, hogy nem is állt meg az idő, csak én gyorsultam föl annyira, mint egy részecskegyorsítóban ütköztetésre keringetett pozitron. Egyes-egyedül a vastag fa törzséből csordogáló vér őrizte meg a normális sebességét. Ezt nyaltam meg... Aztán a fának voltak göcsörtjei is, mint holmi szemek,

amelyek évszázadokon át hol vaksin, hol közönyösen nézték a körülöttük zajló életet. Nem tudom, milyen nedv folyhat az olajfából, de miután megnyaltam a véres ujjam, észrevettem, hogy az egyik szem könnyezik - vagyis olybá tűnt, mintha könnyezne. Hirtelen eszembe jutott, hogy Dél-Itáliában van egy száraz fehérbor, *Lacrima Christi* a neve, azaz Krisztus könnye. A Vezúv lejtőin terem, és a helybeliek úgy tartják, csodatevő hatású, mert minden nyavalyát meggyógyít. Odanyúltam, és ugyanazzal az ujjammal, amelyről a vért lenyaltam, felfogtam az épp leperdülni készülő könnyet, és megnyaltam azt is. Nem bor volt, hanem sós nedv - nem tudtam eldönteni, hogy könny-e vagy verejték. Nem is csodálkoztam már rajta. Rengeteget gondolkodtam, mi történt Jézussal a Gecsemáni-kertben, amikor elvonult imádkozni. Hosszú időt töltött a fa alatt, de vajon pontosan mit csinált? Imádkozott, mint az evangéliumokban olvashatjuk, hogy „múljk el tőle a pohár”, vagy pránaámázott, és a túlzásba vitt légzőgyakorlatoktól ütött ki vér az arcán, mint ahogy a jógából ismerhetjük ezt a jelenséget? Sokan vélik úgy, hogy Jézus az alatt a tizenhét év alatt, amiről nem szól az írás, nem az ácsmesterséget gyakorolta, hanem keletre ment, és megismerkedett a buddhista tanokkal. Ott tanulhatott meg jógázni, és ekkor, élete utolsó napján, a rá váró kínszenvedés miatt, a nyugalma visszaszerzése érdekében meditálhatott a fa tövében, hogy lassítsa a rettegés miatt ziháló légzését. Úgy is lehet vért izzadni, ha az ember fia túlzásba viszi a gyakorlatot, és úgy is, ha csak egyszerűen rémisztő félelem keríti hatalmába - miképp az orvostudomány nemrégiben felfedezte.

- Uram, kérlek, gyógyítsd meg Líviát - fohászkodtam, s közben ízlelgettem a fa könnyét, mint valami ritka orvosságot -, olyan áldott jó lélek, ne hagyd elveszni, Uram! Csak a jót cselekszi, mindenkinek segít, akinek csak tud, soha nem ártott senkinek. Tudod, Uram, Te is, hogy a mai világban már ez is nagy dolog. - Aztán, mivel tisztában voltam vele, hogy az Úr nem szereti a bő lére eresztett imákat, így fejeztem be: - Könyörülj rajtunk, és az egész világon! A jóknak, a gyöngéeknek, az ártatlanoknak és az igazságot szomjazóknak segíts, a gonoszokat pedig ítélj el érdemeik szerint!

Aztán még megtoldottam magamban: „Ó, kedvesem, miért nem jöhettél velem?! E szent helyen talán meggyógyulhattál volna; most én, az egészséges ittam helyett a gyógyulás csodacsöppjét! Ha visszatérek hozzád, amikor először megcsókollak, erre az elixíre fogok gondolni nagyon erősen, hátha neked is segít majd...” És elmorzsoltam egy könnyet a kezem fejével, de az már a sajátom volt, és nem csodatevő.

Utána megtört a varázs, a moccsatlan áhítat, a földöntúli csönd és béke varázsa. Tankágyúdörej térített vissza a valós időbe. Hirtelen minden újra mozogni kezdett, a turistánő vízgömbjei a köre fröccsentek, lépések koppantak, az örök szemébe visszatért az éberség, és azonnal észrevették, hogy valaki ott van az egyik fa mellett. Most viszont én váltam mozdulatlanná, miután szorosan átöleltem a fa göcsörtös törzsét, mintegy búcsúzásul. Eggyé szerettem volna olvadni a fával, beférkőzni a kérge alá, és örökre ott maradni. Örökre, vagy legalábbis addig, amíg gyökeresen meg nem változik a világ. Vagy amíg haza nem térhetek Líviához.

Az öröknek kissé megnehezítette a dolgát, hogy a napkorong egy szempillantás alatt lebukott a Templom-hegy masszív fala alá, mintha a világ fősvénye megtalálta volna elgurult pénzét, és behajította volna hatalmas kincsesládájába. Egyszeriben sűrű félhomály lett. Ott öleltem a fát, és vártam, hogy az örök értem jöjjenek. Így is lett, hiszen volt némi világítás a kertben. Két ór is elindult felém, üvöltözve, kezükben elemlámpa, de ekkor újabb csodálatos esemény történt. Mintha a kert jelezni akarta volna, hogy nem halott mítosz, ami kétezer esztendeje benne történt, a fák ágai mozogni, tekergőzni kezdtek, mint a kígyók, és mindkét őrt elkapták, és magukhoz szorították, hogy ne ráncigálhassanak ki engem onnan szégyenszemre. Úgysem akartam perpatvart, méltatlan lett volna az alkalomhoz. A kavicsos ösvényen ballagtam a

belső kert bejárata felé, el a foglyul ejtett örök mellett, és most az ő szemükben láttam valami földöntúli rettegést. Kiléptem a rácsos ajtón, és még visszamentem a Templom-hegyre néző kőfalhoz, de közben a szembejövő, távozni készülő turistacsoportok egyik tagján sem láttam, hogy bármit is észleltek volna a történekből. Lenéztem a Kidron-völgybe, és olyan volt a látvány, mint valami régi festményen vagy tusrajzon: a völgy telis-tele sátrakkal, amelyekben a Jeruzsálemben érkezett menekültek éltek. Mégis, olyanok voltak, mint egy hódító sereg, amely másnap ostromra készül. Emberek jöttek-mentek, tüsténkedtek a sátrak között, itt-ott füst bodorodott az ég felé, fáklyák lobogtak. Zsongott a völgy, mint egy kaptár; ahol volt egy kis szabad tér, gyerekek játszottak. A gyerekek mindenhol, a legnehezebb körülmények között is feltalálják magukat, és nem esnek kétségbe. Anélkül, hogy tudnának róla, az aggodalmaskodást ösztönösen meghagyják a felnőtteknek. Amíg szeretik őket, addig jöhet bármi, nekik nem számít: a szeretet védőburkot von köréjük.

Miután beteltem a látvánnyal, elindultam kifelé a kertből. Az örök már ott álltak a kapuban, és szívélyesen búcsúztak tőlem, az utolsó látogatótól: mintha mi sem történt volna.

És lőn hitem, de mégis, mint örök szkeptikust megkísértett a gondolat: én képzelődtem, vagy mindez a valóságban is megtörtént? Bár a képzelődés is a valóság szerves része, mi több, alakítója.

Hazafelé indultam olcsó szállásomra. Egy magánháznál béreltem egy kis szobát az Olajfák hegyének oldalában. Nagyon kellett takarékoskodnom a pénzzemmel: ki tudja, meddig tart ez az állapot. Szerencse, hogy tudtam pénzt fölvenni a bankkártyámmal, mert otthon volt még megtakarított pénzem. De nem éltem nagy lábon. Naponta kétszer - reggel és este - vettem egy falafelt. Ezzel ki tudom még húzni valameddig. A vizet a csapból ittam, iható volt, ezzel töltöttem meg a palackjaimat. Nagy szerencse volt ez, mert a déli országokban a legtöbb helyen ihatatlan a vezetékes víz.

Vacsora után a lehetőségekhez képest nyugodt lélekkel tértem nyugovóra, mert végül is arra jutottam: egyértelmű jelet kaptam, hogy számon tart engem az Úr, és teljesíti titkos vágyaimat is. Ekkor váltam igazi hívővé, s utána nem féltem soha többé. Évtizedek óta erre a pillanatra vártam, és szinte föl sem fogtam, hogy elérkezett. Nem nagy csinnadrattával érkezett, hanem úgy, mint a tolvaj. Én pedig úgy távoztam a kertből, mint egy egyszerű turista, aki azonban láthatatlan kincssel lett gazdagabb.

Másnap reggel megnéztem az internetet, ilyenkor - a leveleim elolvasása után - főleg a hírek között szoktam böngészni, és számomra nem meglepő tudósításokat találtam jeruzsálemi hírportálokon. Azt írták - mint valami világraszóló szenzációt -, hogy a Via Dolorosán vér fakadt az agyonkoptatott kövekből. Először korán kelő helybéliek és a városban rekedt turisták vették észre, de akkor még nem sejtették, hogy vér. Eleinte azt hitték, hogy egy ember valami piros, ragacsos folyadékba lépve meztelán végigballagott a Keresztúton. Talán egy kelmefestő. Vagy zöldséges, aki paradicsomokon vagy gránátalmalében tapicskolt előtte. De aztán kiderült, hogy akárhányszor tisztítják le azt a folyadékot, újra meg újra fölszivárogoz a kövek pórusain át. Végig a Via Dolorosán. Nekem ekkor szöveget ütött valami a fejembe. Mint a tudomány korábban már kiderítette, Jézus nem ott ment végig, ahol ma vezet a Keresztút. És most mégis ott véreztek a kövek, ahol ma van a Via Dolorosa.

Bementem a városba bémézkodni, kíváncsi voltam, hogyan viselkednek az emberek a rendkívüli hír tudatában. Közeledett a pászah és a húsvét ünnepe, de legnagyobb csodálkozásomra a szokásos ünnep előtti nyüzsgésen és készülődésen kívül semmit nem tapasztaltam az óváros szűk utcáin és tág terein. Mintha mi sem történt volna, pedig ami megesett, az hallatlan dolog volt: olyan mirákulum történt Jeruzsálemben, aminek a csodálatos voltát a tudomány is megerősítette. Néztam az emberek arcát, az arabok, a zsidók és a keresztények ugyanúgy viselkedtek, mint máskor: üzleteik elé kiállva tessékelték beljebb a reménybeli

vásárlókat, a siratófalnál a zsidók ugyanúgy hajlongtak imádkozás közben, mint máskor - talán csak néhány apáca vagy pap arcán tükröződött a szokásosnál nagyobb áhítat. Pedig ekkorra - dél körül járt az idő - már tudni lehetett, hogy emberi vér a különös folyadék, a sürgősen elvégzett laborvizsgálatok ezt minden kétséget kizáróan igazolták. De hogy miféle vér, hogy milyen vércsoportba tartozik, vagy hogy van-e valami szokatlan alkotóeleme, arról nem szólt a fáma.

Volt valami, ami feltűnt az emberek magatartásában azóta, hogy a szent várost ostromgyűrűbe fogták ellenségei: az itt élők a legnagyobb békében éltek egymással. Annak ellenére, hogy a város tele volt emberekkel, egyetlen merényletről sem szóltak a hírek, mindenki előzékeny volt a más nációkhoz és vallásokhoz tartozókkal, pedig önmagában a zsúfoltság is súrlódásokat szokott okozni. Hát még ilyen puszkaporos hordóban, mint Jeruzsálem! Nem tudni - talán a közös veszély, a közös sors, netán a város kisugárzása közelebb hozta egymáshoz az engesztelhetetlen ellenségeket is.

Hazafelé menet az Olajfák hegyén az egyik elhagyatott utcasarkon leszólintott egy utcalány. Ez azért volt különös, mert a környék, ahol laktam, se gazdag, se népes nem volt. Estére hajlott már az idő, rajtam kívül egy lélek sem járt arra, nem is nagyon szokott senki ilyenkor. A szajhák a világon sehol sem az alvóvárosok utcáin szokták várni a kuncsaftokat, hanem olyan helyeken, ahol sokan megfordulnak. Angolul megkérdezte, hogy „Akarok-e szeretkezni?” Azt mondtam, akarok, de nem vele, hanem a kedvesemmel, aki most nagyon messze van, és nem pénzért akarok szeretkezni, hanem szerelemből. Mindig is taszított a gondolat, hogy ilyen intim dologért fizessek. Eszembe jutott, hogy egyszer nagyon régen, még huszonéves koromban, amikor nagyon ki voltam éhezve a szexre, bejelentkeztem egy társskereső lapnál. A fiatal nő, akivel kapcsolatba léptem, felhívott, és elmentem hozzá. Világéletemben naiv voltam, nem tudtam, hogy ez nála ipari tevékenység, csak bárcája nincs, nem is vittem magammal elég pénzt, mert azt hittem, két magányos ember szeretné jól érezni magát... De odáig el sem jutottunk, mert észrevettem, hogy a fehér melltartója alsó szegélye barnásan fénylik a sok tömpe, koszos körmű férfiújj barnálló zsírjától, amely ráakódott, mielőtt a ruhadarab lekerült az amúgy formás körtemelléről... Majdnem elhánytam magam az undortól, fölálltam, és otthagytam. Hazafelé a buszon nagyon felszabadultnak éreztem magam, szinte olyan volt, mintha tökéletesen kielégültem volna.

Életemben sokat szenvedtem a nőktől - tűnődtem, miután elköszöntem az utcalánytól. Harminckét éves koromban - mondhatni: „krisztusi korban” - jöttem rá, hogy a nagy „Ő” nem létezik, csak olyan nők, akik hasonlítanak az eszményihez - de mivel én is folyton változom, az eszményi nőről alkotott kép is változik bennem. És az évek alatt egyre szigorúbb követelményeknek kellett megfelelniük... Egyre keskenyebb pallón kellett egyensúlyozniuk, hogy eljussanak hozzám. Kész csoda, hogy Livia képes volt erre a szinte lehetetlen akrobatamutatványra. Pedig - ha jól meggondolom - végül is mégsem volt olyan keskeny az a palló. Mert szerintem nem kell olyan sok ahhoz, hogy egy férfi és egy nő jól megértse egymást. Én férfiként mindig is valahogy sokkal könnyebbnek képzeltem egy jó kapcsolat kialakítását, de a nők számára minden végtelenül bonyolult. Ennek legfőbb oka alighanem az, hogy sokszor maguk sem tudják, mit akarnak - főképp a fiatalabbak. Ugyanakkor ha szerelmesek lesznek egy férfiba, akkor azonnal a karjába dőlnek, és megsértődnek, ha a férfi nem lesz azonnal ugyanolyan szerelmes. Merthogy a szerelmet ugyebár nem lehet akarni, vagy kikövetelni a másiktól, az vagy jön, vagy nem. Viszont megsértődni, azt aztán tudnak, ha a férfi nem szerelmes... De a teremtés szerencsétlen koronája ki van szolgáltatva a nőknek, mert biológiailag belé van kódolva a magja minél szélesebb körben való vetésének ösztöne. Nem tehet róla, ilyennek alkották. Kiszolgáltatottságának másik oka pedig, hogy akármit akar egy férfi a nőtől, mindig a nő dönt: közel engedi-e magához a férfit, vagy sem. Sőt, egyes elméletek szerint - amelyeket én is osztok hosszú évek tapasztalatai alapján - nem is a férfi, hanem a nő

választ, csak olyan ügyesen csinálja, hogy a férfi azt hiszi, fordítva van. Viszont a nők ezt később visszakapják: nagyon sokszor kiderül, hogy rosszul választottak. Persze, bennük is dolgoznak az ösztönök: egy nagyobb darab fickó látszólag nagyobb biztonságot nyújt számukra, mint egy kisebb férfiegyed, de nem tudják, hogy a testméret nem biztos, hogy egyenlő a nagyobb lelki vagy anyagi biztonsággal. Azok a férfiak, akik még nem csömörlöttek meg a nők kaotikus viselkedésétől, azt mondják, hogy „a nőket nem érteni, hanem szeretni kell.” Bizonyára azokat az asszonyokat is, akik anyagi vagy más, mondvacsinált okokból elválnak, aztán a volt férj mehet a híd alá... Hát, hogyan: egy jó keresztény szereti felebarátnőjét. Más nők viszont agyonkényeztetnek egyes férfiakat - de nem érdemeik alapján, hanem mert például hasonlítanak egy híres amerikai vagy olasz filmszínészhez. Egy régi, idős ismerősöm Budapesten Marcello Mastroianni szakasztott mása volt, és semmi mást nem kellett tennie, hogy bármelyik nőt megkapja, mint egy kicsit hízelegni.

Uram, világ teremője, nagyon rosszul találad ezt ki, már megbocsáss - ha rossz napod volt, pihentél volna inkább egy keveset, aztán másnap nekigyürkőzhettél volna újra e nagy feladatnak!... Ha visszagondolok az életemre Lívia előtt, szinte minden rossznak a nők kiszámíthatatlansága volt az oka, sikerült majdnem tönkretenniük az idegeimet, amelyekre végül Lívia lett a gyógyír.

Magam is alig hiszem, de Lívival már húsz éve együtt vagyunk. Nem bútoroztunk össze, nem lakunk együtt, csak húsz éve egymáshoz tartozunk. Lívia képes volt arra a bravúrra, hogy mindig pontosan érkezett a találkákra, vagy ha látta, hogy késik kicsit, szólt telefonon; megbízható volt, nem mondogatta le a randikat; eleve negyvenkét éves volt, amikor megismertem, ez remek kor egy igazi nőnél: még élete virágában van, sőt, egyes nők ekkor virulnak a leginkább: bölcssek, tapasztaltak, érettek, zamatosak, de még egyáltalán nem szottyosak, és még sokáig képesek megőrizni üdeségüket. Ekkorra az okosabbja már lemond a teljesíthetetlen követelményekről, amelyeket a harminc alatti nők többsége támaszt a férfiakkal szemben: nem akarnak egyszerre gazdagot, szépet, fiatalot és szórakoztatót, aki egyszerre keres sokat és gondoskodik a szüntelen vidámságról. (A huszon- és harmincegy-két évesek csak akkor állnak már velem szóba, ha apakomplexusuk van.) A negyven fölöttiek tudomásul veszik és elfogadják, hogy mennyit érnek. Na, meg ők értékelik csak, hogy mennyit érek én. Lívia először az intellektusomba volt szerelmes, mert ő is próbálkozott írással, és udvarias fészbukos bemutatkozása után arra jutottunk, hogy megnézem néhány novelláját. Tetszett a szerénysége, mert kiderült, hogy remekül ír, bár volt mit javítani a szövegein. Egyébként pszichológus volt, de foglalkozott asztrológiával is. Akkor olvadt el tőlem teljesen, amikor részletesen elemezte a képletemet, és engem nem ismerő asztrológus ismerőseinek is megmutatta a csillagzatomat, s az egyikük azt írta neki: „Ez előtt a férfi előtt le kell borulni.” Mondhatom, hízogő jellemzés volt, de szinte szégyelltem magam, mert nem vagyok én sem isten, sem császár. Én azelőtt amolyan féltudománynak tekintettem az asztrológiát, mert azokat az újságokban olvasható, leegyszerűsített, mindenkire vonatkozó „jóslatokat” mindig is kommersz jellegűeknek tartottam. De amikor Lívia alapos munkával feltárta a képletemet, kénytelen voltam meghajolni a tények előtt, hogy ez bizony tudomány, mert annyira illett rám minden, amit kiderített rólam. És akkor még alig ismert, tehát nem mondhatta emberismeretből. Aztán az intellektuális szerelem mélyebb régiók felé kezdett vándorolni: a szívbe s még lejjebb. Ekkor derült ki, hogy imádja a szexet, s mivelhogy én is, ez legalább olyan erős ragasztóanyaga lett kapcsolatunknak, mint a szellemi és lelki összhang. Lívia elvált asszony volt, és soha többé nem akart férjet, mert - bizonyára joggal - elege lett a házassága ellaposodásából, a figyelmetlen férjből, aki mindig mobilozott mellette, és sosem volt ott teljesen, és akinek fogalma sem volt, hogy milyen kivételes szellemű asszonnyal él együtt. A férj persze jó családapa volt, csak épp a feleségével nem törődött. És Lívia nem akart még egy gyereket, amikor engem megismert. Szült már kettőt, akik felnőttek, és kirepültek. Végre saját magával

és a szellemi dolgaival akart foglalkozni - no és persze velem, mert én mindkettőben a társa lehettem. Neki is van önálló egzisztenciája, nekem is, közel is lakunk egymáshoz, így bármikor átugorhatunk a másikhoz, ha kedvünk szottyán, vagy ha segítségre van szükség, ugyanakkor kölcsönösen tiszteletben tartjuk egymás igényét az elvonultságra, ami az alkotás alapfeltétele. Volt, hogy három napig azért nem találkoztunk, mert ő rólam írt tanulmányt, miközben én a novelláit javígtattam.

Igen, tessék, megelétem az eszményi nőt, aki tíz évvel fiatalabb nálam, és most halálos beteg. Önző módon azt szerettem volna, hogy én haljak meg előbb, hogy ne én maradjak utoljára, mert annak a rossz, aki utoljára marad. De most mellette kellene lennem. És nem lehetek mellette, mert be vagyok ide zárva, egy tankgyűrű övezte városba.

Volt egy titkos vágyam, amikor eljöttem Jeruzsálembe: szerettem volna minél előbb megírni a könyvemet, a *Jézus második eljövetele*-t, hátha ezzel siettettem az apokalipszis bekövetkeztét. Talán szentségtörésnek tűnik ez a vágy, de én tudom, hogy a kimondott és a leírt szónak hallatlan ereje van. Tudta ezt Urunk is, a Megváltó. Ezzel kötötte magához az embereket, ezzel szerzett rengeteg odaadó követőt, ezzel gyógyított, ezzel és nem fegyverrel volt a világ legnagyobb forradalmára. És én ma jelet kaptam, nem is akármilyent, odafönről. Persze, tudjuk, hogy nem ismerhetjük a második eljövétel napját, erről nincs „hivatalos” kinyilatkoztatás. Pedig de sokan szerették volna már megtudni, hogy mikorra várható a bekövetkezése! A világon valaha élt egyik legnagyobb elme, Isaac Newton annak idején rengeteget tanulmányozta a Szentírást, titkos utalásokat keresett, amelyekből kikövetkeztetheti a dátumot, ám ő sem járt sikerrel. De hátha a szó, sokak szava és sokak vágya, fohásza, hogy bekövetkezzon, meghallgatásra talál az Atyánál és a Fiúnál?

Emberi gyarlóságomat mutatja, hogy ezt is elsősorban önző okból szeretném: hogy Líviám meggyógyuljon. Pedig az egész világ érdekében illene óhajtani Isten országát, mert úgy látom, elérkezett az idő: az emberiség olyan mélyre süllyedt, mint még soha. Egy szottyos körte lett, amely már rég leesett a fáról, szétloccsant a földön, és hangyák meg kukacok lakmároznak belőle. És nemsokára jön a tél, és ami megmarad a szétrágott körtéből, az is megfagy tavaszig...

2. ÚJABB JELEK

Még most is félve írom le e sorokat, mert bár világéletemben az igazság megszállott keresője voltam, az igazságot soha senki nem írhatta le vagy mondhatta ki úgy, hogy meg ne hurcolták volna érte. Nekem is vigyáznom kell, mert a magyar írókra különösen jellemző, hogy ha bármilyen igazságtalanság ellen felemelik a szavukat, nagyon megüthetik a bokájukat. Krúdy Gyulának az *Aranykéz utcai szép napok* című elbeszélésfüzére Előhangjában olvashatjuk: „Mennyit szerettem volna írni, ami igaz! - Semmit nem írtam, csak színhazugságokat.” Százötven kötetben írta meg a „színhazugságait”.

És milyen szánalmas és megalázó jelenet volt, amikor a római világbirodalom egyik helytartója megkérdezte Jézust, az egész világot gyökerestől átformáló istenembert, hogy „Mi az igazság?” Mintha az igazság csak egy recept volna, hogy hogyan finomabb a báránysült: mentával-bazsalikommal, vagy inkább csak mentaszósszal.

Mindaddig, amíg el nem jön az Úr teljes dicsőségben, az igazság rejtve marad, sőt, nemcsak hogy rejtve marad, hanem hirdetőit engesztelhetetlenül üldözik egészen addig, amíg az üldözök ki nem lehelik a lelküket, vagyis amíg Jézus el nem söpri őket szája leheletével, ahogy meg van írva.

Legalább harminc év óta gyülekeznek a jelek, mint rongyos viharfelhők az égen, csak sokkal lassabban és elnyújtva, talán hogy a gonoszoknak ne tűnjenek föl. De akiknek van szemük a látásra, azok tudják, hogy Kr. u. 2000 óta egyre sűrűbben történnek természeti katasztrófák szerte a világon, földön, vízen, levegőben. Ki ne emlékezne a délkelet-ázsiai halálos cunamira, meg a japánira, amely súlyos atomkatasztrófát is okozott? Egyre gyakoribbá váltak a földrengések, és egyre több tűzhányó tör ki a törésvonalak mentén - már csak rövid idő kérdése, mikor robban az amerikai Yellowstone Park szupervulkánja, amely talán télbe borítja majd az egész földet. De példátlan katasztrófa volt a Vezúv, az Etna és a Stromboli szinte egyidejű kitörése, legalább egymillió halottal. A gyönyörűséges Nápolyi-öböl szinte teljesen megsemmisült. Ugyanis nemcsak maguk a tűzhányók törtek ki, hanem a felszínre robbantak a mélyben búvó irtózatos magmakamrák is. A Földközi-tenger és tágabb környezete évekre lehült a rengeteg hamutól, amit a föld gyomra kiakadt magából. Olaszország, Görögország, Törökország, Egyiptom, Izrael, Szíria, Tunézia valósággal fagyoskodott - és a gazdaságukat úgy visszavetette a lehülés, hogy alig kecmeregtek ki a világválságból, máris visszazuhantak, még mélyebbre, és mind a mai napig a világ gyorsan elszegényedő nemzeteivé váltak - Izrael tartotta csak magát, amíg a gyengülő Amerika támogatta. A nagy földközi-tengeri magma-robbanások okozta hamu persze nem állt meg a környező országok légterében, Dél-Európa és a Közép-Kelet meg Afrika északi része is kapott belőle jócskán, de máshol a világban is hűvösebbre fordult az idő. Tíz évbe tellett, tíz szűk esztendőbe, amíg újra visszaállt volna a megszokott mezőgazdasági termelés, de akkor, 2025 táján már semmi sem állhatott vissza normális szintre, mert felbolydult a világ, mint egy méhkas, amelyben teljesen megőrültek a méhek.

A Gonosz látványos elszabadulásának nyitányát azonban jóval korábban játszották el, az egész világ nyilvánossága előtt, 2001. szeptember 11-dikén. Világosan emlékszem arra a napra. Mintha csak ma lett volna. Rossz alvó vagyok, de akkor képes voltam két órát sziesztázni délután, és este hat előtt ébredtem. Olyan voltam, mint egy éber kis éjjeli ragadozó, aki túl korán kelt az aznapi portyához. Gondoltam, korán megvacsorázom, és közben megnézem a hatos híradót a tévében. És ott láttam először az ikertornyok pusztulását, a mágikus, szinte tökéletes katasztrófafilmbe illő képeket. De olyan fantáziadús és kiváló rendező még Amerikában sincs, aki ilyen lélegzetelállító borzalmat tudna kiötleni.

Tulajdonképp szép volt a borzalom látványa. Nem úgy értem, hogy a pusztulás volt szép. Hanem jelnek volt szép. A magasból jövő üzenetekre nyitott lelkeket felrázó jel. Az első gondolatom az volt: Amerika, elsősorban te kaptad a jelet, hogy okulj belőle, de nem okultál - gondoltam évekkel később -, amikor kiderült, hogy a tragédiát ürügyként használta, hogy gazdasági és politikai hatalmát kiterjessze a világban. Hogy - úgymond - elpusztítsa a „Gonosz tengelyét”. Pedig a Gonosznak nincs tengelye, egyik nemzet sem csak fehér vagy fekete, csak jó vagy rossz. Amerikához hasonlóan a Római Birodalom sem azért omlott össze, mert gyenge lett volna katonailag, hanem erkölcsileg esett szét. A kereszténység államvallássá tétele, a szeretet vallásának felvétele sem segített már rajta. Minden összeomló birodalom maga alá temeti az ártatlanok tömegeit is, Amerikában az első ártatlan áldozatok az ikertornyokban meghaltak voltak. Azért volt szánnivaló az amerikai vég, mert az átlag amerikai polgár dolgoz, szorgalmas, családszerető, segítőkész, és tekintélyes részük istenfélő is. Vagyis a fő rendteremtő - aki inkább a káoszt erősítette a világban - a saját nemzetének okozta a legnagyobb kárt.

És utána jött a többi jel: miután Amerikát két évtized alatt lassan maga alá temette a drága háborúk, a gazdasági válság és az általános túlköltekezés miatti csőd, nemzetállamokra hullott az Európai Unió is, amely soha nem is létezett igazán. Megálmodója annak idején azt mondta: „Az egyesült Európa vagy keresztény lesz, vagy nem is lesz.” Egy ideig lett, de aztán felbomlott, mert a világnak kevés olyan nemes eszmék nélküli konglomerátuma van, mint Nyugat-Európa, amely mindvégig az Unió motorjának szerepét töltötte be. A német-francia tengely a többi, főleg a periférián lévő országot kihasználta, hogy ő maga még gazdagabb legyen, de a vég hamarabb utolérte, mint bárki gondolta volna. Alapértékek nélkül minden birodalom szétesik. A Római Birodalomban a rómaiság eszméje uralkodott, Amerikában sokáig a munkáé és a kereszténységé, később az „amerikai álom”, az Európai Unióban viszont a semmi - azaz a „humanizmus”, a „felvilágosodás” és a „demokrácia” jelszavai. Hogy, hogy nem, a kereszténységet valahogy kifelejtették. Pedig ha nem lett volna kereszténység, talán már rég a muzulmánoké lett volna Spanyolország és Franciaország, és nem létezett volna a Nagy Károly frank birodalma, az egységesült Európa ősképe.

A nagy magmarobbanások után vált teljesen világossá, hogy milyen „magasztos” értékei vannak Európának: a már-már globális lehülés okozta nélkülözés miatt a korábbiaknál nagyságrendekkel népesebb tömegek özönlöttek Nyugat-Európa felé: afrikaiak és közel- s középkeletiek áradata. A spanyol, az olasz, a görög és a máltai hatóságok - amíg még funkcionáltak egyáltalán - szinte már kellemes emlékként gondoltak vissza a negyedszázaddal korábbi állapotokra, amikor még csak egy-egy menekültekkel túlszűfolt hajó utasait kellett kimenteni, vagy gyászolni azokat a feketéket és arabokat, akik a hullámsírba veszttek. Akkor még csak az volt a kérdés, hogy hány menekültet fogadjon be Németország és más, a menekültáradattal közvetlenül nem érintkező ország. Mostanra gyakorlatilag összeomlott a dél-európai országok közbiztonsága, mi több, összeomlófélben vannak maguk az államok is, és olyasféle állapotok uralkodnak, mint annak idején, a Római Birodalom megszűnésekor, amikor az északról beözönlő zabráló és gyilkolászó germán hordák elől menekültek a római polgárok. Most délről érkeznek falkástul, tömegestül a fegyvertelen támadók, akiket már nem képes megállítani senki, s mintegy tolják maguk előtt észak felé a spanyolokat, olaszokat és görögöket. Úgyhogy eljött az idő, amikor az Európai Unió egykori tagországai már csak abban voltak képesek összefogni valamelyest, hogy hol és hogyan segítsenek egymásnak a beözönlők erőszakos feltartóztatásában. Hol voltak már azok az idők, amikor az európai politikusok azon vitakoztak, hogy hogyan lehetne emberségesebbé tenni a menekülttáborokban élők életét!

Szabályos háborúság folyt a déli végeken: a humanista, szabadelvű Európa szabadon géppuskázta le a fegyvertelen, de mindenre elszánt feketéket, akiknek még ez a halál is jobb volt az otthoni vegetálásnál. Nem erkölcsi, nem idegenrendészeti és még csak nem is vagonkérdés

volt Európának a probléma megoldása, hanem egy idő után már csak lőszer- és fegyver-utánpótlási kérdés. Német- és Franciaország teljes gőzzel fejlesztette a hadiiparát. Főleg a gyorstüzelésű fegyvereket gyártották, és olyan szállítóeszközöket, amelyeket gyorsan be lehet vetni a beözönlők megállítására. Ha például egy csomó arab Görögország valamelyik szurdokában igyekezett északnak, a hellének - mint annak idején, a második világháborúban a németeket a partizánjaik - halomra lődözték őket, szó szerint halomra: de az arabok csak jöttek és jöttek és másztak föl saját hullahegyeikre, amelyek lassan akkorák lettek, mint az őket övező bércek. A görögök pedig, akik mostanra szinte kivétel nélkül az Arany Hajnal hívei lettek, harci helikopterekkel köröztek az emberhalmok körül, és azokról géppuskázták a hullahegymászókat, vagy napalmot dobtak rájuk. Sík terepen, mint például Spanyolországban, géppuskákkal és lángszórókkal állták útjukat. És egy idő után már nemcsak önvédelemből irtották őket, hanem megelőző műveleteket is folytattak: a Földközi-tengeren, a parti vizek mentén hadihajók portyáztak, és ahol csak lehetett, még a vízen ágyúzták az odáig elvergődött ócska, menekültekkel teli lélekvesztőket és a túlterhelt halászhajókat, és lelődözték a fedélzeten nyomorgókat. Vagy alacsonyan szálló harci helikopterekről géppuskázták a csónakokban, ilyen-olyan vízi alkalmatosságokon utazókat, illetve a törmelékekbe kapaszkodókat, hogy lehetőleg írmagjuk se maradjon.

Amikor ezek a dolgok történtek, nem tudom, megfordult-e a még élő európai uniós honatyák fejében, hogy évtizedekkel korábban még arról folytak késhegyig menő viták az európai parlamentben, hogy mekkora lehet az uborka görbülete, vagy hogy a magyar akácnak megkegyelmezzenek-e vagy ne, és hagyják-e tönkremenni a magyar méhészeket. Ó, boldog békeidők! Szinte idillinek tűnik, így visszagondolva, hogy milyen lényegtelen dolgokon vitázott a 2010-es években az európai parlament. Szóvá tették, ha egy miniszterelnök - szerintük - nem teljesen demokratikusnak minősített eszközöket alkalmazott országa gazdaságának megmentése érdekében. Abban az évtizedben kezdődött az a folyamat, hogy az országok vezetői lassacskán autokratikus irányba tolták el a politikát. Az első fecskéket még gyalázta Európa, aztán amikor mindenütt ilyen vezetőket választottak, a nemzeti parlamentek még örültek is, hogy a kemény döntések meghozatalának felelőssége nem őket, meggyengült hatalmú törvényhozókat terheli, hanem a tekintélyuralmi miniszterelnököket, vagy prezidenális rendszerben a köztársasági elnököt.

Oroszországban viszont szinte semmi nem változott, a cári-putyini rendszer működött, és önmagához képest elég jól prosperált a maga tohonya módján, annál is inkább, mert ez a nagy ország nem volt célpontja a népvándorlásnak. Az Ukrajna elszakítására és Oroszország meggyengítésére indított nyugati kísérlet azonban kudarcot vallott, amikor a nagy medve, megelégedve az USA és a NATO próbálkozásait, szétcsapott, és elcsatolta a donyecki medencét is, mint a Krímet. Amikor majdnem világháború lett belőle, Kína Putyin mellé állt, Amerika pedig visszavonult, ráadásul megbomlott az atlanti egység is, mert a német-francia tandem nem állt ki az amerikaiak mellett.

Ez után a megalázó kísérlet után jött a még megalázóbb vereség, és az Egyesült Államok megroppanása: a nemzetek megtagadták az államadósságok visszafizetését, ami Amerika agonizálásához vezetett, miután Kína egyszer csak egy összegben visszakövetelte az állampapírjainak ellenértékét. A kétségbeesett tőzsdemogulok még vadabb módszerekkel igyekeztek - több-kevesebb sikerrel - kiszipolyozni a világból, amit még lehetett. Azóta az országok főleg a saját maguk által megtermelt javakból élnek, amely egyes országokban gazdasági csődhez, máshol hatalmas fellélegzéshez és fellendüléshez vezetett. Ma, 2036-ban a lengyel-magyar tengely és vonzáskörzete sokak által irigyelt jólétbe küzdötte fel magát az államadósság lerázása után. Azóta is mindenki csodájára jár ennek a térségnek. Magyarország produkált már gazdasági csodát vert helyzetben: bő száz évvel korábban a trianoni tragédia után meglepő gyorsasággal állt talpra. A tájékozatlan déli menekültek nem tudták, hogy a

visegrádi térség valóságos tündérbert lett, ők továbbra is Németország, Anglia, a Benelux-államok és Skandinávia felé törekedtek.

A középkori naturálgazdálkodás persze nem tért vissza, létezett import, export, fejlesztési kölcsönt is adtak egymásnak országok, de a korábbi hatalmas méretű spekulációs tőke-mozgásoknak és a világ módszeres pénzügyi kirablásának gyakorlata megszűnőfélben volt. A legnagyobb vesztes az Egyesült Államok polgára lett, aki korábban a legfőbb haszonélvezője volt a kormányai és a tőzsde mohóságának meg a gazdasága erejének. Vége lett az olcsó hiteleknek, az édes életnek más országok rovására. Továbbra sem éltek rosszul a világ más nemzeteihez képest, de önmagukhoz képest sokkal rosszabbul.

A sok pozitív fejlemény és a globális igazságosság irányába való elmozdulás mellett voltak egyéb riasztó dolgok is, amelyek már rég előrevetítették árnyékukat. A pénzügyi iga alól történt felszabadulás után rengeteg fejlődő állam igen gyorsan lépett előre gazdasági téren, viszont mindez óhatatlanul a természet mérhetetlen kizsákmányolásához vezetett. A függéstől megszabadult országok mámoros örömben a korábbi uraik életszínvonalát szerették volna utolérni - ezért a korábbinál is hatalmasabb lendülettel irtották a brazilok az őserdőt, bányászták és tüzelték el a kínaiak a szénét. Az olajban gazdag arabok már korábban észbe kaptak, egy idő után rájöttek, hogy a rengeteg olaj is elfogy egyszer, úgyhogy az emberi erőforrásokra fordították az olajmilliárdokat. Viszont a Föld népessége 2030-tól - meglepő módon - csökkenni kezdett, mert a reménytelenül szegény országok lakóinak Afrikában és Ázsiában olyan rosszul ment a soruk, hogy már a „bővített újratermelésre” sem futotta erejükből: a csecsemőhalandóság meredeken emelkedett és egyre több leendő szülő is meghalt fiatalon, vagy ha elindultak a jobb élet reményében az ígéret földjére, Európába, az a sors jutott nekik osztályrészül, amit említettünk. És ők voltak a legtöbben, a világ népességének kétharmada. Miközben Amerika és Európa jó része a hanyatlás ellenére is, hozzájuk képest még mindig dúskált a javakban.

Magyarország szinte megrészegült attól az érzéstől és tudattól, hogy államadósság nélkül mi mindenre képes. A nemzet feltöltődött lelki energiával, és nagy erővel vetette bele magát a munkába. Amikor az emberek látták, hogy munkájuknak gyümölcse is van, nem csak kínja, sokkal többet és jobb kedvvel dolgoztak, és visszatért az országba a remény, úgyhogy lassan a népességfogyás is megállt, majd a nemzet lélekszáma gyarapodni kezdett. A jó dolgok még több jót, a rosszak még több rosszat hoznak magukkal: nálunk a jó dolgok kezdtek dominálni, és az egyre magabiztosabb, erősödő ország tiszteletet keltett a szomszédaiban, a volt kisantant államaiban is, amelyek félretették a régi gyűlöletet és követni szerettek volna bennünket a sikereinkben. Megtörtént hát a nagy kiegyezés, amelynek következtében örök barátságot kötöttünk Romániával, Szlovákiával, Szerbiával. És ettől fogva a határoknak valóban megszűnt a jelentősége, hiszen a szoros gazdasági együttműködés folytán a Kárpát-medence maga lett a kánaán, ahol minden megvan, ami az élehető és értelmes élethez kell. Ahogy azt már régebben is megjósolták előrelátó emberek, víznagyhatalom lettünk, az irdatlan, özvízszzerű esőzések vizét hatalmas tározókban fogjuk föl, és a száraz, perzselő nyarakon öntözésre használjuk. Szinte az egész országban kiépítettük az öntözőrendszereket. A mezőgazdaságunk virágzik, és termékeinket a globális élelmiszerhiány miatt már-már mesés összegekért exportáljuk. Persze, annak, aki meg tudja fizetni... És ez a térség - a hagyományos barátság révén - természetes partnerre lelt az ugyancsak izmosodó Lengyelországban, s így együtt igazi gazdasági és szociális csodát mutattunk fel a világnak. Olyant, amely nem csak három napig tart, hanem - mint később kiderült - szó szerint örökké.

3. EGY RÉGI ELŐJEL, AVAGY EGY MÁSIK KRÓNICA OTTHONRÓL

Ezeket a feljegyzéseket csak úgy magamnak írogatom, nincs címzettjük, voltaképpen nincs is miért írnom már, mert ha nem történik valami kataklizmaszerű esemény, valószínűleg itt fogok meghalni Jeruzsálemben. Eddig minden írásomat kiadásra szántam, de a könyveim megjelentetése mindig egyre nehezebben ment, mert évről évre csökkent az olvasók száma szerte a világon, így Magyarországon is, a növekvő jólét ellenére is. Irodalom címén többnyire csak a szokásos külföldi és honi bestsellereket olvassák, meg tényirodalmat. Ezért írok most én is tényirodalmat, bár a benne szereplő megtörtént csodák miatt egyesek - már ha eljutnak majd hozzájuk e feljegyzéseim, amiket itt, magányos elzártságomban pötyögök a laptopomba -, szóval, egyesek akár szépirodalomként is értelmezhetik. De mivel dologtalan vagyok, és szeretném elfoglalni magam, s ha lehet, hasznossá tenni, afféle krónikát írok, hátha egyszer valakit még érdekel.

Amikor az internetet böngésem, természetesen először mindig az otthoni híreket olvasom el, miután megírtam vigasztaló leveletem Líviának, és érdeklődtem az állapotáról. Persze - ahogy ez a nagyszerű embereknel lenni szokott - sokszor ő, az életveszélyben lévő az, aki engem igyekszik jobban vigasztalni, el-elterelve a szót a maga bajáról.

Már régóta ismerem egyik író társam műveit, és nagy figyelemmel kísérem munkáit, mert eléggé érzékenyen rezonál a világ dolgaira, főleg a magyarországi eseményekre, az emberi lélekben dúló küzdelmekre, a jó és a rossz harcára. Szalai Gergelynek hívják, és főképp a vidéki Magyarországról tudósít. Az ő munkái is a krónika és a szépirodalom mezsgyéjén egyensúlyoznak, de talán nem is szükséges különválasztanunk a kettőt, mert a szó, a Logosz, ha igaz, akkor minden műfajban igaz. A kitalált történet ugyanúgy igaz, csak egy magasabb - szellemi - szinten, mint a szigorúan tényeket közlő irodalom. Hiszen ami spirituálisan igaz, az ugyanolyan érvénnyel bír, mint a senki által meg nem kérdőjelezett tények. De a mostanra teljesen anyagiassá csökevényesült világban a spirituális igazságokat, mivelhogy nem tapinthatóak, láthatóak, rengetegen megkérdőjelezzik. Ki tudná megmondani, talán senki sem, hogy mennyi a konkrét történeti igazság az evangéliumokban, mégis süt belőlük Jézus egyetemes szellemi és erkölcsi forradalmának igazsága, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy a galileai származású, derűs alkatú próféta az emberi történelem legnagyobb hatású alakja lett.

De visszatérve ennek a Szalainak a munkáira, tegnap rábukkantam az elmentett dokumentumaim közt egy elbeszélésére, amelyet dermesztő előjelként értelmezek. Nagyon komoly állapotfelmérés, pedig amúgy nem több egy egyszerű történetnél. Nem is új írás, alighanem még a 2010-es évek derekán született, tehát immár jó húsz éve. Mégis, ami megfogalmazódik benne, az emberi nem elaljasodásának olyan látletele, amelytől borsódzik az ember háta.

Az a címe, hogy *Kegyelem, hidegvérrel*. Tizenhárom alkoholista cimboráról szól, akik Száraz-babódon, egy átlagos kiskunsági faluban laknak. Az elbeszélés azzal indul, hogy épp temetik egyik cimborájukat. S miután eltemették, elmennek inni a faluközpont kocsmájába - afféle halotti tor gyanánt. És mit ad isten, a kocsmában meghal egy újabb társuk, agyonissza magát. Ezt még elkönnyelik szerencsétlen véletlennek, de amikor ezt a társukat temették, és az ő temetését követő toron is meghal egy újabb cimborá ugyanannál a kocsmánál, akkor már kezdenek elgondolkodni - már amennyire szeszgőztől bódult fejjel képesek erre. És így megy tovább a történet mindaddig, amíg hatan már halottak a tizenháromból. Próbálnak valami rendet látni és vágni a káoszban, de nincs magyarázat és megoldás a halotti torokon - vagyis ivászatokon - történő halálesetekre. Megváltoztatják az ivászatok helyszínét (van egy másik kocsmá is). Végül az utolsó, a hatodik társuk szilveszterkor hal meg, de nem „természetes

halállal”, hanem mert megöli az egyik halott társuk húga, amiért a bátyja temetésére félelemből már nem mentek el.

Az a társ, akinél a szilveszteri bulit tartották, gondol egy nagyot, és innen fordul át a történet vérfagyasztó rémálomba. Ekkorra már mindegyikük életét megmérgezte a rettegés, az életben maradtak már nemhogy összejönni nem mernek, de még kilépni se nagyon a házukból. Sokat sejtet, de magyarázatot nem ad a szerző ebben a néhány bekezdésben:

„A maradék hét ember úgy döntött, Váli temetése után sem rendeznek tort. Már a falu is a szájára vette őket. Volt, aki szerint a megrögzött ivászatuk az oka, volt, aki Isten haragjáról beszélt, a református pap viszont, akihez jó néhányan fordultak tanácsért ez ügyben, kedvesen, szeretettel vigasztalta őket, mert ő volt a legokosabb ember a faluban, és ő tudta a legtöbbet Isten útjairól. Imádkozott sokat az Úrhoz, hogy adjon útmutatást, mitévő legyen a sok rettegő emberrel, hogyan nyújtson vigaszt nekik. Mindig azt tartotta, a legrövidebb út az egyenes, ezért egyenesen megmondta a híveknek, hogy ő sem ismeri az okot, de buzgón imádkozik az elhunytakért, és ha emberi »bűn zsoldja a halál«, kéri a Mindenhatót, hogy szabadítsa meg Szárazbabódot ettől a bűntől, bármi legyen is az. Mást sem csinált ezekben a hetekben, mint Isten szándékán töprenkedett, de nem jutott egyről a kettőre, csak abban lelt némi vigaszt, hogy semmi nem történik a világban véletlenül, az Úr minden egyes porszemet számon tart. Mint várható volt, a Kaszás nem állt meg a Csulák-porta vérfertőzés, paráznaság és tudatlanság miazmáját lehelő vályogfalai között. Akik az utakon mentek, többször érezni vélték, hogy elhalad mellettük valaki, aki bűzös kén- vagy mocsárszagot áraszt, de látni nem láttak senkit. És ilyenkor abban a hideg decemberben is megcsapta őket valami jeges fuvallat.

A pap az egyik vasárnapi prédikációjában javasolta a híveknek, hogy nagyon figyeljenek a belső, kísértő sugallatokra, és álljanak ellen nekik, és szüntelenül imádkozzanak bűnbocsánatért.

Heten maradtak hát a tizenháromból - heten, mint a gonoszok... Olyanokká váltak, mint az élő halottak. Már féltek kimenni az utcára, féltek lefeküdni este, féltek a családjuktól is, mindenkre gyanakodtak; megrettentek, ha valaki gyanús mozdulatot tett, ha az asszony megfogta a konyhakést; remegés fogta el őket, ha csikordult a kertkapu; és a halálra gondoltak, ha varjú károgott a kerítésen.

- Ez valami átok lehet... - nyögte Czuczar elhaló hangon a feleségének. - Valami bosszúálló szellem, vagy mittomén...

Már csak telefonon tartották a kapcsolatot a társak, mert rájöttek, hogy mindig akkor történik baj, ha összejönnek. Czuczar átgondolta az egészet, és világossá vált számára, hogy eleinte csak a halotti torok alatt halt meg valaki, aztán Váli már a szilveszteri buli idején. Czuczar mind a hatukat felhívta, érdeklődött, hogyan viselik a helyzetet, és mind dermesztő félelmeikről számoltak be. Azt mondták, a félelem szinte eszüket vette.”

Aztán ez a bizonyos Czuczar azt terveli ki, hogy egyetlen éjszaka alatt végez az összes rettegő társával: pisztollyal megöli őket, ha kell, családotul végez velük, hogy megszabadítsa őket és az egész falut a „gonosztól”. A gonoszon azt a valamit értette, ami miatt meghaltak a társai és ami miatt ilyenekké váltak. Czuczar a jótevő pózában tetszeleg, sőt, nem is tetszeleg: meg van róla győződve, hogy társai kiirtásával megmenti őket minden rossztól. Hihetetlen lélekjelenléttel „bonyolítja le” a gyilkosságsorozatot. Minden a kezére játszik, mert erre az egyetlen éjszakára egy különleges tulajdonságra is szert tesz: minden élőlény, aki a közelébe kerül, egy szempillantás alatt jéggá fagy, „kopogóssá” válik, mintha mélyhűtötték volna. Így járnak a házőrző kutyák is a barátai házainál, amelyeket egyetlen éjszaka alatt végigjár, hogy mindegyik társsal - és „ha kell”, a családjával is - végezzen. De ha nem így öli meg áldozatait, a szemük közé céloz, oda, ahol az a bizonyos „harmadik szem” van, amit az indiai

filozófiából ismerünk. Ez afféle félig öntudatlan, perverz fricska a szerző részéről, hiszen sokszor írja, hogy az így „megmentett”- értsd: lelőtt - barátok a haláluk után három szemmel „nézték” a mennyezetet, meg hasonlókat. Büszke magára, hogy mindig „tiszta munkát végez”, hiszen „nem mészáros” ő, hanem „jótevő”, aki „véget vet a gonosz uralmának”.

Végül aztán Czuczar hazatér, mint aki jól végezte dolgát, és a saját családjával, majd magával is végez.

Hát, ennyi. Ami rémisztő, az az, hogy a helyzet ma sokkal rosszabb a világban, mint húsz esztendeje. (Persze, a mai és a húsz évvel ezelőtti Magyarországon is az ilyen fokú örület „zárványnak” számított, tömegestül nem fordulnak elő ilyen esetek.) Szalai egyébként azért is figyelemre méltó író, mert pontosan tudja, hogy az irodalom logikája máshogy működik, mint a való életé, hiszen a való élet általában sokkal durvább, és ezért egy az egyben nem lehet ábrázolni az irodalomban, mert az hiteltelen lenne. A papír nem bírja el mindazt a szörnyűséget, amit az életben kénytelenek voltunk megszokni. Vagyis az irodalomban ábrázolt valóság mindig szelídebb, mint a való élet... (Bár ez a történet Szalai munkásságában is zárvány, mert ennyire pontosan szinte sosem szokta ábrázolni a valóságot.) Jól emlékszem, erre épp Szalai világított rá úgy harminc éve egy riportban, amit készítettek vele. Azt mesélte, hogy írt egyszer egy novellát egy falusi lagziról, amelynek igencsak csattanós vége volt: az ifjú ara korábbi szeretője, egy szippantóskocsis legény - bosszúból, amiért a lány mást választott - este, a táncikálás közben a lakodalmi mulatság helyszínére befújta az ablakon az aznapi munkájának „gyümölcset”: rengeteg falusi reterát undorító tartalmát. És egy hét múlva - tette hozzá a szerző - annak a lapnak a szerkesztője, amelyben az írás megjelent, mosolyogva az orra alá dugott egy apróhírt, miszerint Portugáliában egy lakodalmi menetbe bosszúból behajtott az ara volt szeretője egy robbanószerrel teli teherautóval, és rakományát öngyilkos merénylőként a levegőbe röpítette. Százhatvan halott. „Ha annyira elvettem volna a sulykot a novellámban - magyarázta Szalai -, mint a portugál merénylő a valóságban, hülyének néztek volna, hogy ilyen eltúlzottan brutális bosszút találok ki. Azt mondták volna, hogy ilyen nincs. Egyébként is, vigyáznia kell az írónak, hogy mit ír le, mert nagy a felelőssége: amit leír, az hajlamos meg is valósulni.”

Nos, ezen tűnődöm én is most, amikor ezeket a följegyzéseket pötyögöm, és gyűjtöm az anyagot a könyvemhez, a *Jézus második eljövetele*-hez. Úgy érzem, szinte istenkísértés olyan világraszóló eseményről kitalált történetet írni, ami nem emberi, hanem isteni hatáskörbe tartozik. Istenkísértés az én gyöngye szavammal beleavatkozni Isten Igéjének munkájába. Nem mintha számítana az én szavam, de valamennyi embert esetleg befolyásolhat, és ezért talán ők máshogy alakíthatják az életüket. Ráadásul nem tudjuk az istenítéletnek sem a napját, sem az óráját. És mit akarok írni én, ha nem lehet megírni az igazságot, amíg ez a világ tart? Hiszen minden igazságra csak akkor derül fény, ha az Úr ítélkezik a világ fölött. Mérhetetlen elbizakodottság még csak feltételezni is, hogy bármit is számít egyetlen ember leírt szava a világ bírójának munkájában. Hiszen maga Jézus mondta, hogy ő sem tudja a végítélet óráját, csakis az Atya.

Az is igaz viszont, hogy már húsz éve hallom egyházi körökben járatos ismerőseimtől, hogy közeleg a végítélet. Megkérdeztem, honnan tudható ez. Az egri minoriták válasza azonban csak sokatmondó hallgatás volt. Ha Jézus sem tudhatja, ők honnan tudhatnák?

Visszont vannak azok a gyanús jelek, amiket már említettem: a rengeteg természeti katasztrófa, Jeruzsálem körbezárása az ellenség által, általában a kegyetlenség és gyűlölködés szinte a végletekig való fokozódása az emberek között az egész világon, meg ez az élményem a Gecsemáni-kertben. Utóbbi persze lehet képzelgés is a részemről, bár ahhoz túlzottan is logikus láncolatú volt az történések menete, még ha az egész a csoda jellegét öltötte is magára... Viszont ahogy így visszanézek az elmúlt húsz évemre, van még egy elgondol-

kodtató dolog: meglepő, hogy milyen fiatalos maradtam. Mintha ötven-egynéhány éves koromban megállt volna fölöttem az idő, ami meglehetősen különös. Persze, vannak lassan korosodó emberek, akik sok-sok esztendeig szinte mit sem változnak. Például ilyenek a vén gonoszok. (Hogy ezzel mi a célja az Úrnak, fogalmam sincs, de mivel az ő útjai kifürkészhetetlenek, nem is firtatom.) Bár tény és való, hogy tettem is érte, hogy minél később érjen utol a vénség, egészségesen étkezem, amennyire telik tőlem, rengeteg zöldséget, gyümölcsöt eszem, sok vegyszermentes ételt, és igyekszem csak tiszta és jó dolgokra gondolni, csak jó dolgokat cselekedni. Amelyek tetszők Istennek - és persze saját magamnak. Az utóbbi húsz-egynéhány esztendőben néha úgy éreztem, hogy épp az elégedetlenségem tart fiatalon, az a vágyam, hogy megtudjam az igazságot a világ működéséről és az emberek dolgairól, és hogy mindezt írjam is meg szép művekben, hogy minél többen ismerjék meg, amit én. De az írásaimmal szinte mindig elégedetlen voltam, vagy legalábbis maradéktalan elégedettséget szinte soha nem éreztem, miután elkészültem velük. De ez is inkább csak hajtott előre, hogy tökéletesítsem magam minden téren.

A nálam tíz évvel fiatalabb Líviám fölött is mintha megállt volna az idő, de most lecsapott rá a betegség, mintha az Úr emlékeztetni akart volna bennünket, hogy nem vagyunk romolhatatlanok, ne képzelegjek. Keserűen gondolok arra, hogy ötvenéves korom körül, amikor életem legnagyobb válságát éltem - társtalanság, anyagi és szakmai megbecsültség hiánya, édesanyám elhúzódó betegségei, és a mindezek miatti tartós depresszió -, azzal vigasztaltam magam, hogy minél több gyötrelmet kibírok, annál ellenállóbb leszek. Teljesen tanácstalan voltam akkor, „egy nagy, sötétlő erdőbe jutottam”, úgy éreztem, szétesik körülöttem a világ, és hogy én is szétesem. A 2008-as válság óta az emberek mintha megvesztek volna, akár a vadállatok, a cselekedeteikben nem volt semmi rendszer, sem a világ törvényeihez, sem önmaguk törvényeihez, sem a társadalmi együttélés normáihoz nem igazodtak többé. Úgy láttam, megannyi futóbolond vesz körül - persze, mondhatják most sokan, minden író egy kicsit paranoiás, így bizonyára én is. Úgy éreztem, csupa megbízhatatlan, érdekhajhász nő törleszkedik hozzám, akik az örületbe kergetnek, de a férfiak is, a néhány férfibarátomon kívül, akiket mindig is alaposan megválogattam, a szakmai férfiismerősök nagy része is mintha lassan meghibbant volna, csak ők máshogy, mint a nők: elvesztették józan ítélőképességüket: a legjobb novelláimat nem közölték, a gyöngébbekért meg rajongtak. És persze, nők is, férfiak is igyekeztek kihasználni, aminek hamar megálljt parancsoltam, de ennek az lett az ára, hogy vállalnom kellett az önkéntes belső száműzetést, a feneketlen magányt mint a pokol legundokabb, legsivárabb bugyrát, ahelyett hogy fenntartottam volna a hazug „jó viszonyt” gonosz, megbízhatatlan, de befolyásos egyénnel. Az emberek nagy többsége világéletemben félreismeret: a szelíd, ártatlan arcom mögött csak nagyon kevesen látták a vasakaratot, a végtelen elszánást, hogy bármi áron is, de a saját utamon haladok, és ha egyedül kevés vagyok ahhoz, hogy célomat a kedvem szerint elérjem a saját igenjeimmel, egyszersmind végtelenül szabad is vagyok, mert mindig mondhatok nemet is alkalmatlan embereknek, rossz célokra. Sötét diadal ez, de ha azt szolgálja, hogy akárhogy is, de menjek a magam ösvényén, mégiscsak ez az egyedüli megoldás. A világegyetemben is van sötét anyag és sötét erő, és semmi nem kerülheti el, ami a közelébe jut. És mint a nagy fényességeket, a sötét lyukakat is Isten teremtette. Tehát se nem jók, se nem rosszak. Csak léteznek, mint Isten minden teremtménye.

Valóban lehet benne valami, hogy én sem vagyok teljesen mentes az üldözési mániától, de kitartok ama véleményem mellett, hogy akkoriban történt valami nagyon rossz, ami azóta sem szűnt meg. A világ tartóoszlopai akkor rendültek meg véglegesen, akinek volt egy kis esze, láthatta, hogy csupa hazugságra épül a világ, hogy a sokat emlegetett „fenntartható fejlődés” fenntarthatatlan, főleg a nagyhatalmak és a pénzmogulok mohósága miatt, mindenki láthatta,

hogy onnantól fogva mindig békétlenség uralkodik majd a világban, hogy gyakorlatilag folyamatos háború lesz a vízért, földért, levegőért, a pénzért, a hatalomért.

Ha Isten csakugyan azt bünteti, akit szeret, engem nagyon szeret. De az is lehet, hogy abban a válságos időben csak megpróbált, hogy alkalmas vagyok-e eljövendő örömhírének a terjesztésére, nem omlom-e össze az irdatlan súly alatt. De miért jelöl ki - gondoltam - olyan embert e feladatra, aki válságban van, elbizonytalanodott, és aki akkor még csak törekedett a minden fenntartás nélküli hitre, az olyan hitélményre, mint amilyen Saul érte a damaszkuszi úton? Persze az sincs kizárva, hogy mindez csak képzelgés volt. A minapi Gecsemáni-kertbeli eseményig sokszor felmerült bennem, hogy nem csupa tévelygés-e az életem már évtizedek óta. Ha újságíró lennék, pontosan megírnám a Gecsemáni-kertben történeteket, összefüggésbe hozva a véres lábnyomokkal, de mindenki örültnek tartana. A véres lábnyomokról szóló cikkek megjelentek ugyan a lapokban, de nem keltettek különösebb feltűnést, legalábbis nem akkorát, amekkorát megérdemelték volna. Még maga a Vatikán sem reagált az eseményre.

Na, a Vatikán most el van foglalva saját magával, nem meglepő, hogy nem foglalkozott a csodaszerű jelenséggel. Ma reggel olvasom a neten a híreket, és főcímben hozzák, hogy kitálalt a sajtónak VI. Celesztin pápa háziorvosa: állítja, hogy a 666-os szám olvasható a pápa jobb vállán, amit mindig ruha fed. Az egyházfő hirtelen rosszul lett, eszméletét veszítette, s így nem akadályozhatta meg, hogy orvosa meglazítsa ruházatát, és észre ne vegye a jelet. Az orvos, bizonyos Giovanni Colonna szerint a jel billogként volt beleégetve a pápa bőrébe, és viszonylag új sebnek tűnt, ami még épphogy csak beforrt. Azt a kérdést fel sem tették az orvosnak, hogy voltaképpen mi volt a baja a szentatyának, csak annyit árult el magától, hogy láza volt. („Ha friss a seb, még az is lehet, hogy sebláz” - gondoltam.) A hír hallatára az egész világ felbolydult, és természetesen azt az egyenes következtetést vonták le a katolikus egyház és általában a kereszténység ellenségei, hogy íme, kiderült: a római pápa az Antikrisztus. A Vatikán azonnal védekezni kezdett, és az orvos bosszújáról beszélt valami régi sérelem miatt - az mindenesetre tény, hogy fényképet nem mutattak a lapok az egyházfő válláról. Az orvos vagy nem tudta, vagy nem akarta, vagy elfelejtette lefotózni az ominózus főpapi testrészt, úgyhogy a Vatikán egyszerűen hazugságnak titulálta Colonna nyilatkozatát. Azt viszont - ettől nem teljesen függetlenül - azonnal újra firtatni kezdte a sajtó, hogy rengeteg hír, szóbeszéd terjed, miszerint a Vatikán már régóta egy hatalmas pénzmosoda, ahova már hálni sem jár a Szentlélek. Hogy úgy működik, mint a szicíliai maffia. Sőt, hasonlították már az ókori Róma szenátusához is, amely olykor bűnözők, latrok, cselszövők, gyilkosok tanyájának tűnt inkább, mintsem egy világbirodalom felelősségteljes irányító testületének. No, és azt sem felejtették el megemlíteni, hogy a középkori pápák közül is jó néhány nemhogy jámbor nem volt, hanem egyenesen gyilkos, elég ha csak a Borgiákra emlékezünk. Felhívták a figyelmet arra, hogy I. János Pál 1978-ban gyanús körülmények között halt meg, fiatalon, egyhavi pápaság után. Állítólag megmérgezték, mert bolygatni kezdte a pápai állam gyanús pénzügyeit. Ilyenkor a sajtó mindennek utánanéz, így azt is kiderítették, hogy a legutolsó Celesztin nevű pápa értelemszerűen V. Celesztin volt, aki jámbor, a politikához nem értő remetéből lett Krisztus földi helytartója, és feltették a kérdést, hogy ez vajon mennyire függhet össze a mostani pápa névválasztásával. Felkutatták VI. Celesztin beiktatási beszédét, amelyben azt hangsúlyozta, hogy szent életű elődje, V. Celesztin krisztusi életmódját tekinti példának, s az ő tiszteletére választotta ezt a nevet. Ebből a hírből aztán megint érdekes következtetéseket lehetett levonni, vagy inkább találgatni lehetett sokat: ha a pápa Krisztus követője akart lenni, miért lett belőle Antikrisztus? De egyáltalán, valóban ő lenne az Antikrisztus, nem az ellenségei süitötték-e a billogot a vállába, akarata ellenére? Mindenkinek a dolgát csak még nehezebbé teszi a katolikus dogmatika, amely éppen Krisztus második eljövételével kapcsolatban nagyon ködös és logikátlan. Ha ehhez hozzávesszük a média jellegzetes szenzációhajhászását és általános tájékoztatlanságát, illetve félműveltségét, olyan katyvaszt kapunk,

amiből csak maga az Úristen tudja majd kihámozni az igazságot. Persze, neki nem is kell kihámozni semmit, ő képben van.

Az egyszerű hívő nem tudhatja, hogy kinek miben van igaza. Az odaadó híveket nem is rendíthette meg a felfedezés a pápa vállán, mert az igazaknak nem is ő, hanem Krisztus az igazodási pont, az iránytű, és valljuk be, a katolikus egyház kétezer év alatt olyannyira elszakadt a jézusi szellemiségtől és emberségtől, hogy maga a Megváltó is vélhetőleg elszörnyed, látván, mit tettek az ő egyszerű, csodálatos, ragyogó szeretetvallásával. Talán már régóta szörnyülködik, és alkalmasint ezért került a helytartója vállára a 666.

Különösen az a tény, hogy nemcsak a bulvársajtó, hanem egyes mértékadó lapok is konkrétan és egyértelműen az Antikrisztussal azonosították Celesztint, azonnal nagy meghasonlást és ellenségeskedést okozott az egész világon. Eladdig nyugodt és békésnek látszó polgárok tömegestül ostromolták meg a keresztény templomokat és plébániákat, hogy-rengeteg egyházi személyt középkori brutalitással koncoljanak fel - papokat, protestáns lelkészeket, a lelkészek feleségeit, csecsszopó gyermekeiket, sekrestyést, takarítónőt, bejárónőt, szerencsétlenségükre a paplakokban időző rokonokat, kertészt, mindenkit. Különösen a németek jártak elől a kegyetlenségben, pedig őket dicsérte már ötven álló esztendeje a világ, hogy milyen példamutatóan feldolgozták a Harmadik Birodalom náci múltját. Egyes lapok szerint az gyengécske érv - amit sokan pedzegettek - a példátlan brutalitásra, hogy a Vatikán legnagyobb pénzügyi támogatója már hosszú évtizedek óta Németország volt. A magyarázatok között most előjött minden szenny, leginkább a pedofília vádja, ami ellen pedig a klérus minden szinten küzdött, és a katolikus egyház eljutott oda, hogy 2020-ban eltörölték a papi nőtlenséget, sőt, női papok felszentelését is engedélyezték - még az előd, Ferenc pápa idejében. De a keresztényellenes gyilkos örület minden kontinensen terjedt, mint egy ismeretlen, virulens vírus okozta járvány. Egy norvég kisvárosban, egy szicíliai faluban, a dél-amerikai viskók között az Andok lejtőin, vagy éppen Szumátrán egyaránt életveszélyes volt a keresztény papokéra hasonlító öltözkében mutatkozni az utcán, mert az embert azonnal ízekre szaggatták. És ha valaki a segítségére sietett a bajbajutottnak, az is így járt. Mint valami mótely, úgy fertőzte meg a lelkeket a gyilkos indulat. Mi motiválhatta mindezt? Alighanem az lehetett a dolog mélyén - amit persze nem tudok bizonyítani -, hogy az emberek a lelkükben már évtizedek óta érezték a bizonytalanságot, hogy nagyon rossz irányba mennek a világ dolgai (amit a mértékadó média mindig tagadott), megsejdtették a feneketlen szakadékot, ami az emberiségre vár, és a felgyülemelő feszültség úgy robbant egyszerre a felszínre, mint a tűzhányók magmakamrái. És a feszültséggel talán kéz a kézben járt az ősi félelem, hogy ha a Rossznak nem irtjuk ki az írmagját is, akkor újra támadhat - miközben Celesztin pápa nem is támadott, hanem csak egy 666-os számot láttak (állítólag) a vállán. Vatikánvárost olasz carabinieri őrizték, sőt, a hadsereget is odarendelték, hogy a piciny pápai államban ne essék bántódása senkinek a világban eszkalálódó szörnyűségek következtében.

Amint erről az iszonyatról tudomást szereztem, azonnal e-mailt írtam Líviának, hogy mi van vele, jól van-e, mert belém villant, hogy egyházi kezelésű kórházban ápolják, és akkor még nem tudtam, hogy a tömeg dühe kiterjed-e a betegápoló nővérekre is. De megnyugtató, hogy nem, erről szó sincs, sőt, Magyarországon egyházi személyeket is viszonylag kis számban támadtak meg, de a törvény keményen lecsapott rájuk. Ennek felettébb örültem, de az nagyon elszomorított, hogy valami fertőzés lépett fel nála a műtői hegnél, és folyamatosan katéterezik, hogy leszívják az odabent keletkező gennyet. Erős antibiotikumot kapott, és még beletelhet pár hétbe, amíg - Isten segedelmével - rendbe jöhet. Írtam neki, hogy nagyon szeretem, és imádkozom érte, sőt, a Facebookon ismerősöket szervezek, hogy imádkozzunk minél többen a felépüléséért. Még arról is írt, hogy valami fura jelenség történik Magyarországon: majdnem egész Európában özönvízszerű esőzések vannak, de olyanok, hogy egész országok állnak víz alatt, odahaza viszont csak annyi esik, amennyi megfelelő a mezőgazdaságnak.

Kért, hogy nézzek már utána az interneten, mi lehet ez, mert kíváncsi rá. Ő nagyon gyöngének érzi magát, minden energiáját leköti a betegség, illetve az ellene való küzdelem, a depressziója, sokat alszik, és a karja is hamar fárad, mert a műtétnél elvágtak idegeket is, és nehezen megy neki a netezés. Jó, írtam vissza, csetre váltva, utána nézek és megírom, amint megtudok valamit. Ebben maradtunk, aztán millió puszit küldve kiléptem.

Azonnal eszembe ötlött valami, beütöttem a keresőbe azt a két szót, hogy „Szindbád Magyarország”, és rögtön megtudtam, mit ázott elő a sajtó arról, miért menekülhet meg a hazám az árvizektől. Néhány lap megírta, hogy régebben, több évtizede állítólag működött odahaza egy Szindbád álnévű férfi, aki felhőoszlató képességgel bírt. Talán megint felbukkant? Senki nem tudott róla semmi közelebbit.

Elmosolyodtam.

Na, mindegy, most Magyarország ebből a szempontból is maga lett a napfényes kánaán, sziget az európai sártengerben. Egy hete szinte bibliai léptékű esőzések pusztították az öreg kontinenst. Ugyancsak a lapok írtak arról is, hogy Magyarország csodája a bevándorló tömegeknek is a fülébe jutott, és nagy számban igyekeztek dél felől Németország mellett Magyarországra is. Ezek azok a bevándorlók voltak, akik túljutottak az első halálzónán, a Földközi-tengeren, valamint a dél-európai államok szárazföldi mészárszékén. És bizony sokan túljutottak, bizonyítja ezt az, hogy Szerbiába, Boszniába és Horvátországba, a délre lévő szövetségeseink földjére is nagyon sok vergődött el közülük. És akkor jött a még több eső. A horvátok, a bosnyákok és a szerbek minden energiáját lekötötte az árvízi mentés, amiben mi nagy segítséget nyújtottunk nekik.

Kétfrontos harcot vívtak: küzdöttek az ár ellen, védték a sajátjaik életét és vagyonát, és közben irtották a túlélő bevándorlókat. Németországból özönlött a fegyver Horvátországba és Szerbiába, és a horvátok meg szerbek nem voltak restek likvidálni a jobb életben bizakodókat. Volt olyan helikopter, amelynek egyik oldalán egy géppuskácsó nézett lefelé, és lőtte a mellig érő szutykos vízben araszoló arabokat vagy feketéket, a másik oldalán pedig hazai árvízkárosultakat húztak föl az összedőlő házuk tetejéről.

De akárhogy igyekeztek errefelé, Magyarországra nem jutott a menekültekből. Egyszerre az árvízen és a golyózáporon nem tudták átverekedni magukat. Mind ott pusztultak, további gondot okozva a délszláv hatóságoknak: a rengeteg holttest miatt megnőtt a járványveszély is.

Írtam Líviának, hogy mit sikerült kiderítenem, de az embervadászatról hallgattam, nem szerettem volna felzaklatni, hadd összpontosítson csak a gyógyulásra. Magamban arra gondoltam, olybá tűnik, jelenleg a Kárpát-medence az ígéret földje.

Utána még szörfölgettem a neten, és újabb gyanús híradásokra bukkantam, amelyek igencsak felkeltették az érdeklődésemet. Elég gyakran hallunk arról, hogy a világ különböző pontjain UFO-kat látnak az égen, amikről vagy az derül ki, hogy az illetők azt látták, amit látni szerettek volna, úgyhogy az UFO-ból inkább IFO lesz, vagyis Azonosított Repülő Objektum. Vagy nem sikerül kideríteni az objektum mibenlétét, és megmarad titoknak. Nos, ezúttal nem egy újabb repülő csészealjra olvastam, hanem arról, hogy a világ különböző pontjain - Amerikában, Skandináviában, a ritkán lakott Szibériában, Kínában és még számos helyén a világnak nagyon sokan négy lovas láttak vágózni az égen. Keresztény kultúrájú országokból érkezett a legtöbb ilyen híradás, bizonyára azért, mert az ottani megfigyelők az Apokalipszis lovasaival azonosíthatták őket, más országok lakói viszont talán azt hitték, vizionálnak. Az viszont tény, hogy amerre elrepültek ezek a tünemények, halált és pusztulást hoztak a földre. S mivel keresztül-kasul száguldoztak mindenfelé a világban, elég sok helyen hagyták ott halálos névjegyüket az anyaföldön. A hatóságok a halottakat igyekeztek megvizsgálni, de nem mindet, mert nagyon sokan voltak, ezért csak szűrőpróbaszerűen néztek meg alaposabban

néhány holttestet. Pestist, tífuszt meg néhány más fertőző betegséget mutattak ki bennük. A halottakat alig győzték eltakarítani, tömegsírokba dobálták, majd leszórták őket mésszel, és kész. Egy nap alatt eluralkodott a pánik a földön, az emberek igyekeztek védett helyekre húzódni, élelmiszerkészleteket felhalmozni - a legtöbb ilyen család az USA-ban volt, ahol korábban is, már évek-évtizedek óta nagyon sokan készültek a világvégére, és ezek most áldották az eszüket, milyen előrelátóak voltak. „Isten haragja elől nem menekül senki - gondoltam. - Ha könnyűnek fogtok találtatni, hiába a bunker és a konzervek, végetek lesz. Ha igazak voltatok, akkor meg úgyis megmenekültök az örök életre.”

Még tovább szörfölgetve újabb különleges jelenségről is tudomást szereztem. Számos képtárból, múzeumból érkezett jelentés arról, hogy több Jézus Krisztust ábrázoló kép mintha mozgott volna, pontosabban fogalmazva: mintha a rajtuk ábrázolt alakok mozogni kezdtek volna a képen betöltött szerepükkel összhangban. Például a karlsruhei múzeumból jelentették, hogy a végítéletet ábrázoló Dürer-fametszetek megelevenedtek, és *Az apokalipszis négy lovasa* csakugyan vágta az képen, és a lovak patái egymás után tiporták halálra az embereket. De ugyanígy a Bécsi Képtár képei is, többek közt Rogier van der Weyden *Szent kereszt* oltárképe: egyes múzeumlátogatók arról számoltak be, hogy a képtárba betörő szélrohamok lengetni kezdték az Úr évszázadok óta moccanatlanul lebegő ágyékkötőjét, a sötét angyalok csapkodni kezdtek szárnyukkal, a Megváltó lábából pedig vér csöpögött. Messze Bécstől, a római Szent Péter Bazilikában még a szobrokba is élet költözött, de legalábbis Michelangelo *Pietà*-jának Máriaja mintha sóhajtott volna, és kicsit megmoccant, úgyhogy a kő-drapéria is úgy rémlett, suhog, egy ör vette észre - hiszen most lezárták a Vatikánt a turisták elől -, és ez az ör látta azt is, ahogy visszanő Krisztus nagylábujja, amelyet nemrég egy újabb örült magyar ismét letört. Nem értem, hogy a magyaroknak mit ártott Jézus nagylábujja, de remélem, hogy ha az Úr újra eljön, nem büntet minden magyart ennek a két hibbantnak a tetteért. No, és még egy nagyon fontos kép-megelevenedést kell megemlítenem: Munkácsy Mihály Debrecenben kiállított *Krisztus-trilógiájá*-nak harmadik darabján, a *Golgotá*-n a visszanő fehér lovas fehér lovának patái idegesen kaparták a földet, és az állat fel-felnyerített, s majdnem megbokrosodott.

Mivel nem vezetek rendes naplót, hanem csak a gondolataimat jegyzem le és mindazt, amiről tudomást szerzek, nem is emlékszem pontosan, hány nap telt el a Gecsemáni-kertbeli élményem óta, mert nagyon összesűrűsödött most az idő, szinte szilárdra kövesedett itt, kőország szívében, a csupa kő Jeruzsálemben. Ha jól számolom, négy napja láttam vérezni az olajfát. Na, és itt vajon mi történt? Amikor olvastam a pápai billogról, az égi lovasokról szóló híreket a neten, felkerekedtem, hogy körülnézzek Jeruzsálemben. Kíváncsi voltam, hogy erre is elszáguldanak-e a lovasok, vagy Jeruzsálemet megkímélik? Akár jönnek, akár nem, a helyzet nem volt épp biztató a szent városban. Szót ejtettem arról, hogy a világban eluralkodott a pánik, de ez így nem teljesen igaz, mert az emberiség húsz év alatt annyira hozzászokott már a szüntelen háborúskodáshoz, a demokráciák rogyadozásához, a kaotikus viszonyokhoz, a természeti katasztrófákhoz, és mindezekbe annyira belefásult, hogy talán csak azt vette volna igazán komolyan, ha rászakad az ég...

Átlagos napnak indult. Megborotválkoztam, lefürödtem, és elindultam az óvárosba. De - gondoltam - teszek egy kitérőt a Gecsemáni-kertbe. Ott a közelben volt a falafeles is, aki mindig jól megpakolta a pitámat. Amint kiértem a kis utcából, ahol lakom, rémült tekintetű emberek futottak velem szembe. Egyikükből sikerült kihúznom egy értelmes mondatot:

- Betört a városba az ellenség! - aztán menekült tovább, ki tudja, hová.

Én csak mentem tovább a Gecsemániba, ha az a sorsom, hogy itt pusztuljak Jeruzsálemben, hiába bújok el akárhova, előbb-utóbb úgyis megtalálnak. A kert bejáratánál is akkora volt a riadalom, hogy a kapu tárva-nyitva állott, az öröket már nem érdekelte, ki megy be fizetés

nélkül. Odabent néhányan kerengtek az olajfák körül, rajtuk is látszott a rémület, de nem vagyok benne biztos, hogy mindnyájan tudták-e, mi történt.

A fák legfőbb ágait egyre erősebben kezdte fújni a szél. A reggeli verőfényt először a napot elhomályosító pára vagy porfelhő váltotta fel, mindenesetre a nap egyre bágyadtabbnak látszott, mire a kertbe értem, már szabad szemmel bele lehetett nézni. Odamentem a város felé néző falhoz, és lepillantottam a Kidron-völgyre. Itt, Jeruzsálemben nem esett az eső, de északra irtózatosszerű esőzések lehettek, mert a völgy alján hömpölygött a víz, pedig köztudomású, hogy gyakorlatilag már rég kiszáradt a meder, ahogy Izrael földje lassan egyre szárazabb lett, és szinte teljesen elsivatagosodott. A gyanútlan menekültek egy része közvetlenül a völgy alján vert sátrat, ezért ők most fejvesztve rohantak a víz elől fölfelé, az óvároshoz vezető emelkedőn, illetve az Olajfák hegye felé. De mivel oly sűrűn benépesült a völgy, valósággal egymást taposták a népek, talán halálra is gázolták, hogy megmeneküljenek a szutykos ártól, amely tele volt mindenféle veszélyes törmelékkel, sőt, ha jól láttam, kisgyerekek és felnőttek is fuldokoltak benne. S mintha ez nem lenne így is eléggé kaotikus, észak felől puskákkal, Molotov-koktélokkal és kövekkel a völgybe nyomuló arabok irtották, lödözték, égették a menekülő táborozókat. Ilyen jelenetet, ilyen örült kavargást még életemben nem láttam.

Aztán a tekintetemet újra az égbolt vonta magára: észak felől szinte fekete, vagy inkább lilásfekete felhők közeledtek gyorsvonati sebességgel, és amikor ez a baljós felhőfal még el sem érte az óvárost, szörnyű vízterhet zúdított a mélybe. Nem esőfüggönyt láttam, hanem szürkésfekete esőfalat, és irtózatosszerű szél kerekedett, amely dél felé fújt. Én a vaskorlátba kapaszkodtam, hogy fel ne kapjon a vihar. A leglogikusabb az lett volna, ha behúzódom a kert északnyugati sarkába, amit magasabb fal véd, de olyannyira megbabonázott a látvány, hogy szinte gyökeret eresztett a lábam a járólapokba. Utána olyan villámok hasították ketté az eget, amilyeneket még soha életemben nem láttam: északról délre, a felhőkből a még derült égre hatalmas, egyenes villám cikázott át, aztán rögtön keletről, a hátam mögül, nyugatra, az óváros felé egy hasonló villám. A kettő együtt mintha szabályos keresztet alkotott volna. Befogtam a fülem, és jól tettem, mert hatalmas mennydörgés kísért a két égi látomást - de aztán a mennydörgés lassan morajlani, tán halkulni is kezdett, és valami zenei hangsorral alakult át. Ekkor már levettem a kezem a fülemről, mert egyik ámulatból a másikba estem. Harsonaszó harsant, de olyan különös hangzat volt, ami még soha nem érte a fülemet. Semmihez nem volt fogható. Vad volt, sürgető, fenyegető, ugyanakkor vidám és örömteli is egyszerre. Indulószerű is volt, meg lágy és ábrándos is, egyszerre mind olyan, mint egy katonai takaródó. Isteni hangzat volt, maga a cseppfolyós örökkévalóság, mint Bach zenéje, de mitikus és időtlen, mint Debussytól az *Egy faun délután-ja*, és pergő, mint a Radetzky-mars... Szóval, induló is volt, meg takaródó is, kinek mi dukál. Majd kiderül.

És utána jött, amire a döbbenettől és a rettenettől én sem számítottam, pedig kellett volna már. Ideje lett volna már... De az ember sokszor későn gondolkodik, még a hívó is, akinek mindig készen kellene állnia rá, de talán ebben még ő sem hisz egészen. Mert nem lehet - de legalábbis nehéz - kétezer éven át virrasztani, és éberén várni a pillanatot, amelynek az eljövételében már oly sokan hittek, de mind ez idáig fölöslegesen, merthogy eddig nem következett be. Jézus még a földi életében sokat beszélt róla, nagyon meggyőzően, úgyhogy szegény tanítványai meg a Mester egyéb hívei el is hitték, hogy egy emberöltőn belül megtörténik. De nem történt meg. És később sem. Sok tucat nemzedéken át nem. Több mint kétezer évet váratott magára. Egészen pontosan - ha hihetünk a történészeknek, akik azt mondják, hogy maga Krisztus Krisztus előtt 4-ben született, és ha Krisztus harminchárom esztendőskorában halt meg, akkor - 2007 évvel a halála után következett be. Jézus tehát füllentett a híveinek, a jó ügy érdekében ezek szerint szabad, még neki is. A jó ügyön azt értem, hogy emez esemény mihamarabbi bekövetkeztének ígéretével tartotta egyben az akkor még piciny nyáját, amely azóta hatalmasra duzzadt.

Így visszagondolva látomásnak tűnt az egész, ott és akkor először magam is inkább abban a hiszemben voltam, hogy meghibbantam, nem voltam benne biztos, hogy nem én képzelődöm-e csak. Hiszen a négy nappal ezelőtti élményem is kissé megijesztett. Mindig attól rettegtem a legjobban, hogy megőrülök, számomra mindig is a józan ész elvesztése volt a legijesztőbb, ami valaha is történhet velem. Kiszolgáltatott örültnek lenni - más emberek kegyelemkenyerén élni, és függeni tőlük - megalázó. Ennél csak az rosszabb, ha tökéletesen birtokában vagyok értelmi képességeimnek, de valami betegség vagy a vénség miatt kényszerülök mások kegyére. Éppen ezért már régen elhatároztam, hogy ha ilyen megalázó helyzetbe kerülnék, végzek magammal, még ha azt kockáztatom is vele, hogy örök időkre a pokolra kerülök.

De erre nem került sor. Már maga ez is felfoghatatlan isteni kegyelem! Hálás vagyok, Uram, hogy megkíméltél ettől a megaláztatástól, és megőrizted emberi méltóságomat! Nem kell alólam a kacsát viszegetni az unott képű nővérnek egy kórház málló vakolatú elfekvőjében... De egyszerre felragyogott az arcom, a lelki arcom, mert azonnal eszembe jutott Livia, aki meg fog gyógyulni, ha már meg nem gyógyult ebben a pillanatban! Istenem, drága Líviám, szenvedtél, de hősieks küzdemed a betegség ellen, és a szeretet, ami sugárzott belőled mindenre, meghozta gyümölcsét.

De nagyon előreszaladtam gondolatban - ez nálam szakmai ártalom, hiszen az író szinte mindig gondolkodik, és mozaikkockákból rakja össze a jövőt is, nemcsak a jelent és a múltat. Igen, ne a jövőről beszéljek még, hanem erről a pillanatról, amelyet megélni keresztény és nem keresztény embernek olyan kiváltság, ami valóban csak egyszer adatik az életben, sőt: egyszer adatik a világtörténelemben. Pontosítok: a jóknak kiváltság és kegyelem, a gonoszoknak irtózat és kárhozat.

És még mindig gondolkodom, mielőtt kimondanám, ami következett: hogyan írhatja meg egy író az egyszerű szavaival, hogy milyen az, amikor maga a SZÓ, a LOGOSZ a szeme láttára bukkan elő a szétnyíló felhők mögöl? Van-e rá megfelelő szó? Van-e megfelelő és méltó szó a SZÓ-ra, ISTEN IGÉJÉRE?

4. ELJŐ AZ IGE FEHÉR LOVON

Lehet, hogy nincs is szó rá. Új, minden eddiginél szebb, illetve kifejezőbb szavakat kellene kitalálni, amelyek csak erre az egy alkalomra szólnak, de ugyan kinek van kedve és ideje azon törni a fejét, hogy milyen új, méltó hangzású szavakat találjon ki - éppen akkor, amikor Jézust látja megjelenni a felhők között?

Amilyen sebesesen kerekedett a vihar, éppoly hirtelen szét is oszlottak a felhők, s csendesült el a szél, és ahogy meg van írva a könyvekben, ott ült Jézus fehér lovon, az ég kellős közepén. Félelmetesen hatalmasnak rémlett, és valószínűleg attól függően, hogy aki látta, jó ember volt-e vagy gonosz, édes vagy rémisztő látvány volt a szemnek. Nem ember nagyságú volt, hanem jóval hatalmasabb, ennek majd később tudom meg a pontos okát, de egyszerű eszemmel arra gondoltam, hogy bizonyára azért, hogy az egész föld népe láthassa messziről is, és azért is, hogy mindenki számára nyilvánvaló legyen, milyen hatalmas úr. Szeme olyan volt, akár a lobogó tűz, fején korona, rajta valami név, de azt nem láttam. Véráztatta ruhát viselt, és oly friss volt rajta a vér, hogy néhány, felfújt luftballon méretű csepp néha látványosan le-lehullott egy-egy megátalkodott bűnösre, aki ezáltal, a végső pillanatban kapott egy utolsó esélyt, hogy megtisztuljon és megtérjen. Égi seregek kísérték fehér lovakon, fehér patyolatba öltözve. Körülöttük mindenhol - fölül, alul, tőlük jobbra és balra - angyalok seregei röpködtek, amelyek vagy hófehérek voltak vagy éjfeketék. Akkor még nem értettem, miért ilyen eltérő színűek az angyalok - annyi viszont már akkor is nyilvánvaló volt, hogy fekete angyalból sokkal több van, mint fehérből. Pompás látvány volt, tulajdonképpen festő ecsetjére való. És az Úr szájából éles kard tört elő, hogy lesújtson vele a nemzetekre. Egy profánabb gondolkodású embernek akár az is megfordulhatott volna a fejében, hogy olyan, mint egy vásári kardnyelő, de az adott helyzetben alig akadhatott ember a föld kerekén, akinek ilyen eszébe jutott. Krisztus véres öltözetén, a csípője körül a következő név volt fölírva héberül, görögül és magyarul. A hébert nem tudom ideírni, mert e nyelvet nem ismerem, görögül azonban így festett:

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΚΥΠΙΟΣ ΚΥΡΙΩΝ.

Magyarul pedig:

KIRÁLYOK KIRÁLYA ÉS URAK URA.

Amikor teljes létszámban fősorakozott a mennyei sereg - bár a sereg végét nem láthatta talán senki, olyan rengetegen voltak -, hirtelen elhallgattak a harsonák, és ekkor alkalmasint süket csönd állt volna be, ha nem hallatszott volna le a rengeteg angyal szárnyának vidám vagy épp baljós suhogása. Kinek-kinek a lelkiismerete szerint. Hát, én bizony elsőre nem tudtam egyértelműen megállapítani magamban, hogy e suhogás vidámnak vagy baljósnak hat-e számomra, amin kellőképp meg is ijedtem. Ugyanis ez azt jelentette, hogy én magam nem tudom eldönteni, hogy jó embernek tartom-e magam, vagy rossznak, olyannak-e, aki Isten országába kerül vagy a kárhozat fia lesz. Hirtelen, vészes gyorsasággal próbáltam lepergetni képzeletben az életemet abból a szempontból, hogy több jót vagy inkább rosszat cselekedtem-e. Ahogyan a halál kapujában álló előtt pereg le az élete. Mi ez?! Az utolsó pillanat előtti önvizsgálat? Eddig miért nem tettem meg? Miért kellett eddig a remélt, de nem várt pillanatig várnom vele? Döbbenettel jöttem rá, hogy csak ritkán tartottam komoly lelkiismereti önvizsgálatot. És most láttam csak, hogy a botlásaimért, sőt bűneimért legtöbbször másokat kárhoztattam, a nyilvánvaló rossz tulajdonságaim jelentőségét pedig igyekeztem mindig kisebbiteni. És mindig büszkén vallottam, hogy nekem reformátusként nincs szükségem „közvetítőre” Isten és saját magam között, mint a katolikusoknak, vagyis nincs szükségem papra, aki meggyóntat, hanem én „személyesen beszélem meg a dolgaimat Istennel”. De most

rájöttem, hogy nem „gyóntam” meg az Úrnak mindent, sőt, még magamnak sem... Ekkor jöttem rá, milyen jó dolog is lett volna a gyónás, hiszen az ember ilyenkor rákényszerül, hogy szavakba öntse a bűneit, akármilyen súlyosak is azok, és vennie kell a bátorságot, hogy ezt meg is ossza az arra kijelölt személlyel.

Kivert a hideg veríték arra a gondolatra, hogy talán egész életemben, mindent összevetve, hamis ember voltam. Aztán arra gondoltam, az igazi mérce a szándék, hogy mennyire törekedtem a jóra, és hogy segíteni vagy ártani próbáltam-e másoknak... Ekkor kissé lecsendesedett a lelkem, mert ebből a szempontból egy csöppet már megnyugtatóbbnak éreztem a helyzetet. Komoly keresztényektől hallottam, hogy már az is nagy eredmény egy ember életében, ha „legalább nem árt másoknak”. Hát, én sohasem akartam ártani, inkább segíteni, néha még erőmön fölül is. És itt abba is hagytam az önvizsgálatot, nem azért, mert a lelkem kis lélekvesztője nyugodtabb vizekre tévedt, hanem úgy véltem, most már semmit sem tehetek, eljött az Úr, és mostantól már tőle függ, hogyan ítéli meg az embereket, így engem is. Furcsa ez a szó itt, de sztoikus beletörődéssel vártam az ítéletét. Abban biztos lehettem, hogy az ítélet igazságos lesz, és én minden igazságos ítéletet elfogadok, hiszen azt is büszkén hangoztattam mindig, hogy ami engem az életben és a világban a leginkább bánt, az az igazságtalanság. Úgyhogy akkor viseljem el az igazságos ítéletet, amelyet a világ bírása kimond rám.

Nos, ha már eljött az Úr, nem vesztegette az időt. Amit ezután láttam, az az élet és a halál olyan fergeteges kavalkádja volt, amihez foghatót csak nagyon kevés művész tudott érzékeltetni a műveiben. Most azért utalok csak egyikük művére, mert ő ábrázolta a legjobban a végül bekövetkező csodát. Michelangelo egyik főművén, *Az utolsó ítélet*-en nyüzsögnek az épp föltámadottak, és a kép meglehetősen zsúfolt, ha nem is kaotikus, hiszen a mester egyetlen festményén sem engedhet teret a káosznak. Michelangelo műve gyönyörű kompozíció. A valóság viszont nem mindig engedelmeskedik a művészi fantáziának, az utolsó ítélet a valóságban - legalábbis számomra - sokkal áttekinthetlenebbnek hatott. Akár egy csatajelenet.

Valami láthatatlan jelre a fehér és fekete angyalseregek mintegy bukórepülésben, behúzott szárnyakkal a föld felé kezdtek száguldani. Úgy röpültek, mint ahogy a ragadozó madarak csapnak le áldozatukra, miután a magasból kiszemelték őket. Miközben az angyalok vészes gyorsasággal közeledtek, a földből kezdtek előbújni az első föltámadottak, de alig lehetett látni őket, mert a halálra rémült menekültek és a betörő támadók között még javában dúlt a küzdelem - mintha észre sem vették volna, hogy eljött az idők teljessége. Arra gondoltam, hihetetlen, hogy milyen végtelenül gonosz az ember: amikor már nyilvánvaló, hogy ütött az utolsó órája, még akkor is folytatja a többiek gyilkolását! A föltámadottak tehát úgy bújtak ki a földből, hogy rögtön siető lábak botlottak és rúgtak beléjük - véletlenül is meg dühből is, szándékosan, amiért akadályozták a még éppen élőket a menekülésben vagy az üldözésben -, s ha nem lettek volna a feltámadottak megváltozott új emberek, akár vissza is hanyatlothattak volna sírjukba, hiszen sokan közülük olyan sérüléseket szenvedtek, amilyeneket földi halandó nem él túl. Nagyon kellett meresztenem a szememet, hogy a kavargásban lássam, mi történik, ezért elővettem a táskámból az erősebb dioptriájú szemüvegemet, amivel élesebben látok. Ezen van mágnessel rákattintható fényszűrő is, és bizony erre is szükség volt, mert óriási fényesség ragyogta be az eget. Egyrészt sütött a nap, másrészt kísérteties - de legalábbis általam eddig sosem látott - fényben ragyogott az Úr. A feje fölött glória nem volt, ahogy sokszor a festményeken ábrázolják, viszont a teste valósággal fényárban fürdött. Nagyon különös jelenség volt: fényesebb volt, mint a nap, mégis, a napba nem lehetett nézni, Őrá igen. Egy pillanatra elmosolyodtam: hát nem úgy viselkedem, mint egy cirkuszi látványosság nézője? Egy pillanatra el is szégyelltem magamat.

Kár, hogy nem volt nálam látcső, akkor jobban láthattam volna, pontosan mi zajlik odalent. Amikor az angyalok leértek, sok helyen valósággal kihúzták, sőt olykor kirángatták a Kidron völgyének kőkemény talajából vagy a kőszirtokból a feltámadó holtakat, akik döbbenetn néztek körül, hova keveredtek, mi a csuda zajlik körülöttük. Egyesek arca olyan volt, mintha csak álmodnának, és nagyon megütköznének a látottakon, mások arcáról azt lehetett leolvasni, hogy tudják, mi történik, és ennek megfelelően vagy páni rémület ült ki az ábrázatukra, vagy mennyei elégedettség. (Ezek szerint a föltámadottak sem egyformák, mint ahogy a földi emberek is végtelenül sokfélék: az álmodó látókba lassabban tért vissza a lélek, mint azokba, akik rögtön tudták, hova csöppentek.) Egyébként azért láthattam látcső nélkül is egyesek arcvonásait, mert a Kidron-völgy ugyan hatalmas térség, de eredetileg majdnem az egész egy hatalmas temető volt, mert a zsidók, a keresztények és a muzulmánok is úgy tekintettek a völgyre, mint az utolsó ítélet és a feltámadás majdani helyszínére, és ezért rengetegen temetkeztek ide. Vagyis a közelemben is támadtak fel emberek, akiket alaposabban szemügyre vehettem.

Az nyilvánvaló volt, hogy eredeti ruhájukban támadnak föl, láttam az ókori és középkori zsidó és keresztény viseleteket. Akadt jó néhány katona is közöttük - például keresztések, akik nemcsak hogy fejük búbjáig páncélzatban bújtak elő, hanem még a kezükben volt a pajzsuk is: a nagy patyolatfehér, hosszúkás háromszög alak közepén ott virított a vérvörös kereszt. (Ezeknek a páncélos vitézeknek nem sokat ártottak a rúgások, inkább az járt rosszul, aki beléjük botlott.) És mit látnak szemeim?! Erre nem számítottam: a sok-sok keresztes vitéz mellé fekete angyalok érkeztek a magasságból, és a megéledt keresztényeket két erős karjukkal megragadták, és könnyedén fölkapták a földről a súlyos páncélzat ellenére, és elhajították északnyugati irányba. Szinte minden kereszténnyel ez történt, akik bizonyára Krisztus Szent Sírjának felszabadítására érkeztek. És láss újabb csodát! Ezek a vitézek, miután az angyalok megadták nekik a „kezdő lökést”, nagyon sebesen röpködni kezdtek az óváros falai felé, majd elszállván fölötté, a messzeségbe vesztek Jeruzsálem túloldalán. Nos, láttam persze fehér angyalokat is leszállni, és ezek gyengéden kísérették sírjukból a feltámadókat, akik között szemlátomást nagyon sok volt olyan, akiről lerítt, hogy egyszerű, szegény ember lehetett világeletemben. Őket a hófehér angyalok mosolyogva megáldották, homlokukra a kereszt jelét rajzolták kecses hüvelykujjukkal, majd gyengéden a hónaljuk alá nyúlva finoman a magasságba, a fényeskedő Úr felé lökték őket, és ezek a szerencsések szálltak fel az égbe.

Közben a menekülők és üldözők is elbizonytalanodtak, észlelték, hogy nagy dolgok zajlanak körülöttük, többségük megállt, körülnézett, majd felnézett az égre is, és ámuldozva figyelte a magasságbeli jelenéseket. Ekkor újra megszólaltak a harsonák, de a hangzatok ezúttal nem voltak sejtelmesen összetettek és többértelműek. Inkább buzdító jellegük volt. Ekkor épp az óváros masszív keleti falait figyeltem, merre szállnak vajon a keresztések, és láttam, hogy Nagy Heródes pazarul megépített Templom-hegyének falaiból óriási kőtömbök omlanak le, és gurulnak le a völgybe, mindenkit eltiporva, aki az útjukba akadt. Eltiporva, de nem halálra tiporva, mert most épp feltámadás zajlott. Tehát ha valakit átmenetileg véres húspéppé lapítottak a kövek, pár másodperc múlva az is föltámadt. Tovább figyelve az eseményeket, rájöttem, csak ez a két irány adatott a feltámadottak számára. Jeruzsálemben át valahova nyugatra, északnyugatra, illetve a szelídeknek föl az égbe. Gyanítottam, hogy a fekete angyalok által útjukra taszítottak a kárhozottak lehetnek, a fehér angyalok által kedvesen megáldottak pedig a mennyek országának leendő boldog lakói. De vajon hova szállnak a kárhozottak? (Magamban már, az egyszerűség kedvéért, munkahipotézisként így neveztem őket.) És akkor eszembe jutott, hogy hát persze, Jeruzsálem nyugati oldalán terül el az a bizonyos Gyehenna nevezetű völgy, ahol különböző korszakokban tűzimádó szertartásokat tartottak, majd kloákának használták. Egy kloáka - gondoltam - éppen alkalmas átjáró a kárhozottaknak,

hogy az örök tűz birodalmába kerüljenek, hogy ott perzselődjének az idők végezetéig, és rágják őket a férgek. Társaságnak pedig ott lesznek nekik a lázadó angyalok és maga a Sátán. Kicsit mégis furcsállottam, hogy a keresztesek szinte mind kárhozatra jutnak.

Meg van írva, hogy az utolsó ítélet előtt a zsidók megtérnek. Sokan és sokszor vádolták őket azzal, hogy ők a felelősek a Megváltó haláláért, hogy ők ragaszkodtak hozzá, hogy Poncius Pilátus feszítse meg. Jézus is mindig az írástudók és farizeusok keményszívűségét ostorozta. Hát, őszintén megvallom, nem hittem volna, ami most a szemem elé tárult: az imént feltámadt meg az arabok által üldözött élő zsidók letérdepeltek, keresztény módon imára kulcsolták a kezüket, és áhítatosan föltekintettek az égre, a fényességes Krisztusra. Azzal sem törődtek, ha épp rájuk támadt ebben a pillanatban egy megvadult arab, és késsel vagy kővel végezni akart velük. Semmilyen fegyver nem ártott már nekik - kicsorbult valami láthatatlan burkon, ami körülvette a megtérőket. A rájuk dobott Molotov-koktélok lángnyelvei és a löfegyverek golyói sem voltak képesek kárt tenni bennük. Elmerülten mormoltak valamit héberül vagy ivritül, a mai zsidók nyelvén, de egy szót sem értettem belőle. Legtöbbjükhöz fehér angyalok ereszkedtek alá a mennyekből. Észrevettem, hogy a feltámadás kezdetén az angyalok sokkal gyorsabban közlekedtek - mit közlekedtek: száguldottak! -, mint most. Bizonyára felkészültek rá, hogy eleinte irtózatos kavarodás lesz a földön, amíg ritkulni nem kezd a jónép a völgyben. És így is lett, percről percre egyre kevesebben bújtak elő a földből, olyan is volt, hogy a föltámadónak már nem segített semmilyen angyal - csak később értek oda hozzá, hogy útba igazítsák -, az atyafi föltámadt, leporolgatta a ruháját, ledörzsölte a karjáról a ráragadt földet, kiszedegette a szakállából a közeli félig elszáradt bokrok hajszálgököreit, aztán amikor rendbe szedte magát, körülnézett, mi a helyzet, hova keveredett. Némelyik még a kezével is árnyékolta a szemét, nagyon zavarta a hirtelen fényzőn az évszázadokig, évezredekig tartó sötétség után.

Előfordult, hogy ugyanarról a helyről három, négy vagy akár öt, hat ember is föltámadt - olyan volt ez a Kidron-völgy, akár egy régészeti időkapszula - mint például Trója városának egymás alatt húzódó rétegei -, és feltárás nélkül is tudni lehetett, hogy milyen népek temetkeztek egymásra - talán anélkül, hogy ők maguk tudtak volna róla -, és milyen sorrendben. Ha nem következne most be az utolsó ítélet, és maradna a régi földi élet, önmagában ez a feltámadás forradalmasíthatta volna és olcsóbbá, hatékonyabbá tehetné volna a régészeti kutatásokat, de - mit ad Isten - utolsó ítélet csak egyszer van, és feltámadni is csak ekkor támadnak fel az emberek. Egyébként pedig utána már valószínűleg nem lesz szükség régészetre.

Még most is alig bírtam felfogni, hogy épp az én életemben történik meg ez az egyszeri, világrengető esemény. Ezért nem tudtam minden részletre külön-külön odafigyelni, ráadásul itt most igazán elmondható, hogy nemcsak egyszerű megfigyelő voltam, hanem résztvevő is, hiszen az utolsó ítélet mindenkit érint. Vagy mégsem?... Egy picit elbizonytalanodtam. A katolikus dogmatikában az utolsó ítélet tantételei a legkevésbé sem következetesek. Tág teret hagynak a képzeletnek, és egy csomó részletet úgy intéznek el a dogmatikusok, hogy „erről nincs kinyilatkoztatás”. Vagyis csak akkor ismerjük meg a részleteket, amikor az esemény bekövetkezik.

Körülnéztem, nem volt egy lélek sem a Gecsemáni-kertben. Nem tudom, hova lettek... Elvitték őket a fekete vagy fehér angyalok, vagy elmenekültek, amikor az egész kezdődött? Most szemlátomást a „válogatás” történt, a jók és a rosszak szétválasztása. Meg kell állapítanom, hogy sokkal kevesebben szálltak a mennybe, mint ahányan északnyugat felé röptek. Végül is, nem meglepő, mindig is tudtuk, hogy kevesebben vannak az igazak. Diogenész, a nagy künikosz filozófus sem véletlenül rohángált lámpással a kezében fényes nappal az athéni utcán, és kiabálta, hogy „Embert keresek!”

Az egyértelműen kitűnt, hogy a kozmosz - vagy legalábbis a naprendszerünk - rendje egyelőre nem borult fel, mert észleltem, hogy nyugat felé araszol a nap, tehát megy a maga útján. És akkor láttam meg, hogy nem túl magasan rengeteg, furcsa, szárny nélküli madár száll északnyugatnak - gondoltam először, aztán rájöttem, dehogy madarak azok: a kárhozatra ítélték! Mögülem, az Olajfák hegye mögül is abba az irányba szálltak, tehát nemcsak azok, akik a szemem láttára támadtak föl, és irányítottak a fekete angyalok által a számukra kijelölt helyre. Viszont az is nyilvánvaló volt, hogy nem a jeruzsálemi gyeheknába tartanak, hanem repülnek tovább a tenger felé, tehát az úti céljuk valami más hely.

És amúgy velem mi lesz, Uram? Velem még nem történt semmi. Itt állok, nézem, mi zajlik körülöttem, gondolkodom és kombinálok. De az utolsó ítéletből én sem maradhatok ki. Hozzám miért nem jött angyal? Vagy ne türelmetlenkedjek, mindennek szabott ideje van, még a végítélet lebonyolításának is? Na, jó, akkor én most fogom magam és hazamegyek, kinyitom a laptopomat, és először is megnézem, működik-e még a világháló, s ha igen, írok e-mailt Líviának, majd a netről információkat gyűjtögetek a történetekről.

Ballagtam hazafelé, az utcák kihaltak voltak, olyan volt az Olajfák hegye, mint valami kísértetövezet. Itt-ott néhány autó állt az úttesten - nem ült bennük senki, de az ajtajuk csukva volt. Valahogy éreztem, hogy a bent ülőkért már jött angyal. Viszont nem értettem, hogy miért nincs nyitva az ajtajuk, és miért nem jár a motorjuk. Amikor valakit kiráncigálnak az autójából, nem szokták szépen leállítani a motort és gondosan becsukni az ajtót. A lejtőkön álló autók nem gurultak tovább, tehát mintha behúzták volna a kéziféküket is.

Az utcasarkon Ariel, a falafelárusom sem volt a helyén. Nem olvasta kis székén a *Jediót Ahronót*-ot. Minden személyes tárgya ott volt, még a kis táskája is a szék mögötti polcon, amiben bizonyára az értékeit és a személyes dolgait tartotta. És ott volt minden hozzávaló egy pompás falafel elkészítéséhez. Éhes voltam, úgyhogy nem vártam Arielre, mert sejtettem, hogy soha nem jön ide vissza. Legalábbis abban az alakjában nem, amiben ismertem. Bementem hát a pult mögé, fogtam egy nagy pitát, és degeszre tömtem minden földi jóval: nemrég kisütött kis csicseriborsó-golyócskákkal, lóbabbal, hagymával, paradicsommal, fokhagymával, meg nem igazán belevaló húsrudacskákkal. Letelepdedtem Ariel masszív kis székére, és nekiálltam falni. Úgy látszik, a világrengető dolgok látványa úgy hat rám, hogy farkasétvágyam támad. Míg ettem, eszembe villant, hogy talán épp a székén ült, amikor elvitték, úgyhogy felpattantam, valahogy rossz érzésem lett. Eltűnődtem, fehér vagy fekete angyal jöhetett-e érte, de szerintem fehér lehetett, mert Ariel sosem próbált meg átvágni. Valószínűleg azért is maradt egész életére egyszerű falafelárus, mert nem csapta be a kuncsaftjait. Ekkor beugrott egy nagyon régi emlék Budapestről. Valamikor a múlt század nyolcvanas éveiben történhetett. Tele voltak velük az útságok. Forró nyári nap volt, az égen egyetlen árva felhőfoszlány sem úszott, és egy zöldségesbe belecsapott egy villám - szó szerint a derült égből. Szerencsétlen flótás azonnal szénné égett. Ez még lehetne egy megmagyarázhatatlan légköri furcsaság is, de mint kiderült, nem az volt. Először is, nagyon sokan láttak az égen egy hatalmas kezet, amelynek épp olyan alakja volt, mint Michelangelo festményén, az *Ádám teremtése*-n az Úristen kezének. No, és ennek a kéznek a mutatóujjából csapott le a végzetes villám a zöldségesre. A hatóságok megvizsgálták a helyszínt, és egyértelmű bizonyítékot találtak arra, hogy a zöldséges csalt, ugyanis a mérlegnek arra a serpenyőjére, amelyre az árut helyezte, szerelt alul egy erős madzagot is, aminek a földig lógó alsó végén hurok volt, amibe a lábát dugta... Sokan istenítéletnek minősítették az esetet. De abban a hitetlen korban hamar a feledés fátyla borult az egészre. „Minden csoda három napig tart”. Az tényleg csoda volt, és csakugyan három napig tartott.

Miután megettem a jókora adag hússal dúsított falafelt, kivettem egy félliteres palack vizet a hűtőjéből, és egy szuszra megittam. A hűtő hűtött, tehát volt áram. A civilizáció fenn-

maradásának egyik alapvető feltétele, az áramszolgáltatás működött, emberek nélkül is. Egy nagy szatyorba, amit a pult alatt találtam, elpakoltam egy csomó kaját meg jó pár palack vizet, ki tudja, jövök-e még erre. Azon gondolkodtam, fizessem-e ki, aztán arra jutottam, hogy kifizetem: egyrészt így tisztességes, másrészt pénzre ezentúl aligha lesz már szükségem, tehát teljesen mindegy, van-e nálam pénz vagy nincs. Beletettem a bankókat és az aprót Ariel pénztárgépébe.

- Viszlát, barátom! - mormogtam, amikor folytattam az utam hazafelé. - Remélem, még találkozunk egy másik világban.

A kis utcám is, ahol laktam, kihalt volt. És persze, nem találkoztam előtte az utcalánnyal sem. Elmerengtem pár pillanatra, vajon ő hova kerülhetett. Egyáltalán nem biztos, hogy a pokolba szállt, Jézus a házasságtörő asszonyt is megmentette a megkövezéstől. Mária Magdolna pedig egyesek szerint a tizenharmadik tanítványa volt.

Mielőtt befordultam volna az utcámba, fölnéztem az égre, oda, ahol az Urat láttam teljes dicsőségben ítélkezni, de már nem volt ott. Három kis kövér, moccsatlan alkonyi felhő jelezte a helyet, mindegyik gyönyörű volt, mert mintha a nap csipkés aranszegélyt hímezett volna rájuk. Viszont nem tűnt el minden jele a végítéletnek, ugyanis nagy-nagy magasságban nyílhegy méretűnek látszó valamik röptek ugyanabba az irányba. Igen, jól gondold, olvasó - már ha valaha eljutnak hozzád ezek a feljegyzések -, északnyugat felé. Hatalmas rajokban röptek, s amikor egy-egy ilyen raj a nap előtt szállt el, valósággal elhomályosította, néha el is sötétítette.

Alig vártam, hogy hazaérjek, szedtem a lábam a meredek kis utcán. A házban nem volt senki, a kíváncsi házinéni sem dugta ki a fejét a lakása ajtaján, hogy valami ürüggyel megfigyelje, melyik lakója érkezett haza. Az a gyanúm, nem volt már házinéni sem.

Nagy izgalommal kapcsoltam be a laptopomat, idegesen nyalogattam a szám szélét, és nagy öröm fogott el, amikor kiderült, hogy működik az internet. Ebben a vészterhes órában mosolyogva arra gondoltam, mi az, amit nem írtak le abban a bizonyos dogmatika-tankönyvben: „Arról, hogy a végítéletkor és azt követően létezik-e majd internet, nincs kinyilatkoztatás”. Bizonyára ama isteni terv részeként létezik az internet, hogy nekem ma kapcsolatba kell lépnem a kedvesemmel.

Így is lett, amint beléptem a postafiókomba, Livia levele várt. Boldogan újságolta, hogy ő is tud már a nagy dologról. Azt írta, hogy a mai napja szokásosan indult, a reggeli vizitkor az állapotát ugyanolyannak találták, mint tegnap. Aztán, reggeli után hirtelen elaludt - nem szokott ilyenkor -, és álmot látott. Megjelent neki egy angyal a kórházi ágya melletti hokedlin, ami a látogatók számára van fenntartva. Éppoly éteri fénylény volt, mint amilyennek az ember egy angyalt elképzel, szárnya és lenge ruhája mintha tiszta fényből volna szöve, de néha a szivárvány színében játszott, attól függően, hogyan vetődött rá a nap, amely besütött a kórterem ablakán. Arca szépséges, nem lehetett eldönteni, hogy fiú-e vagy lány, de lánynak fiús volt, fiúnak lányos, „olyan, mint te kiskorodban - fűzte hozzá. - Nagyon hasonlított hozzád, és ekkor álmomban elfogott a rémület, drágám, hogy hátha meghaltál, és angyal lettél, azért jöttél el hozzám. De aztán megnyugodtam, mert a következőket adta hírül: »Livia, örvendezzél, mert ma Jeruzsálembe, ahogy meg van írva, eljött a Megváltó Krisztus az ő dicsőségében, hogy végső bíráként ítéletet mondjon a világról és lakóiról. Jelenleg is folyik a jók és a gonoszok különválasztása, ami eltart még néhány napig. Jézus Urunknak annyi a munkája, hogy nem képes egy nap alatt végezni: nagyon sok ember él a földön, és nagyon sok köztük a gonosz. Hírül adom neked, hogy ne aggodalmaskodjál, kedvesed, Gábiel ép és egészséges, de egyelőre a szent városban kell maradnia, mert így rendelte a Királyoknak Királya és Uraknak Ura. Dolga van ott, de ha végez vele, találkozni fogtok egymással. Livia, az Úr kegyelmével kigyógyultál minden testi-lelki bajodból, s ha fölébredsz álmodból, kelj föl

betegágyadból, nyugodtan húzz ki magadból minden csövet, kanült, már csak azért is, mert nem találsz már itt a kórházban senkit. Hiszen ezután nem lesz szükség kórházakra sem a világon. Utána menj haza, meglepetés vár otthonodban, amit csak azért nem árulok most el neked, hogy annál nagyobb legyen örömed, mert megérdemled. Szenvedtél éppen eleget e földi létben, elszenvedtél sok bajt, sok szomorúság ért, de most már eljött a boldogság ideje. Ételre, italra nem lesz többé szükséged, és ne csodálkozz, ha a tested fényesebb lesz, mint eddig, bár a jószágod eddig is, emberi szem számára is valósággal sugárzott belőled. Persze, ha van kedved, egyél és igyál, de ez már nem létszükséglet számodra, mint ahogy az alvás sem. Ha ezután zárt ajtóval találkozol, bátran lépj át rajta, nincs többé fizikai akadály előtted. És falak sem vesznek körül többé, a legvastagabbakon is könnyedén keresztülléphetsz.« És, egyetlen Gáborom, vagy Gábrielem, ahogy az angyal nevezett, fölébredtem hosszú, mély álmomból, már kora délután lehetett, és csakugyan minden úgy volt, ahogy mondta. Reggelente, miután a nagyvizit megvolt, mindig be szoktam kapni egy szem Xanaxot, tudod, mert olyan reménytelennek és unalmasnak láttam az előttem álló napot, egyik olyan volt, mint a másik. Most pedig mintha kicseréltek volna... És nem csak a hosszú alvás miatt. Mintha valaki lecsavarta volna a beteg burámat, és egy egészségeset csavart volna a helyére. Két cső lógott belőlem, egyik a műtéti sebbe volt vezetve, onnan szívta ki a bent összegyűlt rondaságot, de most láttam, hogy nem szív már semmit. Leszedtem a kötést, és kihúztam. A lyuk a helyén azonnal eltűnt, aztán pár perc, és a műtéti hegnek nyoma sem maradt. A másik cső egy kemoterápiás infúzió kanülje volt a vénámba, az is egy tapasszal le volt ragasztva, azt is kihúztam. És már keltem is föl. Olyan könnyű voltam, mint a pille. A mellettem lévő betegek nem voltak már ott, ágyneműjük még összegyűrve, szemlátomást mindenki csapot, papot hagyva távozott. Összesen hárman voltunk szobatársak, és a másik kettőnek az ágyán két-három nagy fekete madártollat láttam. Furcsálltam, hogyan kerülnek ezek oda. Összeszedtem a cuccaimat, és kísértéltem a épületből. Buszra akartam szállni, de nem jött, minden jármű állt az úton, egy busz is, de nem volt benne egy lélek se, nem jött taxi sem, de olyan jól voltam, hogy elindultam gyalog haza, végül is csak néhány megállónyira van a ház, ahol lakom, tudod. Útközben csak az volt a fura, hogy teljesen kihalt volt a város. Az üzletek zárva voltak, és ekkor jutott eszembe, hogy ma van húsvét! Hát, ezért! Na, igen, de a virág- és ajándékboltok és a vendéglátóhelyek nyitva szoktak lenni ilyenkor is. Nyitva is voltak, de senki nem volt bennük. Amikor azon gondolkodtam, éhes vagyok-e vagy sem, illetve hogy ennék-e valami finomságot, akkor esett le e tantusz, hogy micsoda időzítés az Úr részéről, hogy épp az ő föltámadása napján támasztja föl az embereket! Bementem egy édességboltba, és levettem a polcról egy nagy Mozart-talléros dobozt, megnéztem az árát, otthagytam a pénzt a pulton, bár nem kérte senki. Aztán amikor kiléptem az ajtón, elsötétült a nap. Főlnéztem, hogy mi történt, mert ma még sehol egyetlen felhőt sem láttam az égen. Hát, mintha valami sáskahad repült volna, de a hangjukat egyáltalán nem hallottam. És mintha magasán röptek volna, nem földközelen, hogy valahol máshol taroljanak le minden zsendülő zöldet, ami az útjukba kerül. De aztán láttam, hogy nem sáskák, és hogy még sokkal magasabban vannak, mint eleinte hittem, mert nyílegyenesen szálltak egy bizonyos irányba, és nem összevissza kanyarogva, ahogy ezek a rovarhadak szoktak. De nem is madarak voltak, mert nem volt szárnyuk. Volt, amelyik mintha lángolt volna röptében, vagy csak a nap világította így meg? Nem tudom. Aztán míg hazaértem, több ilyen hadat láttam, és mind pontosan ugyanabba az irányba röptek. Valamerre észak vagy inkább északnyugat felé.

De édesem, milyen feladatod van neked Jeruzsálemben? Az Úr bízott meg valamivel? Mesélj erről! Ne haragudj, hogy mindeddig csak magamról beszéltem, és hogy mi van velem, csak végtelen öröm töltötte el a lelkemet, hogy nem nyomasztanak többé a betegségek, és mielőbb be akartam számolni arról is, ami itthon fogadott. Tehát, mivel bízott meg a Megváltó, mit kell ott csinálnod? Talán azzal függ össze, hogy épp Jézus második eljövételének megírására gyűjtöttél anyagot?

- Szia, édes Líviám, itt vagyok! Láttam, hogy világít a zöld kis fény, láttam, hogy a gépnél vagy - váltottam csetre. - Otthon vagy most?
- Igen, drágám, és tudod, mi fogadott itthon?
- Ha elmondod, tudni fogom. ☺
- A családom! Képzeld, szeretett apám és anyám újra élnek, és a boldogságtól sírva, ölelve fogadtak, és tízévesen meghalt öcsém is velük van! A könnyük, amint lepergett, gyémánttá vált és koppant a padlón... Mindnyájuknak fényesebb volt a testük egy kicsit. »Jól vagytok?«, csak ennyit tudtam kérdezni, de csak megszokásból, hiszen hogyan máshogy lehetne valaki egy feltámadás után, mint »jól«?
- Jaj, de örülök! - írtam. - Akkor tényleg teljes körűen megtörtént a feltámadás. Te, Lívia, figyelj csak... hadd kérdezzek már valamit, csak olyan hülye kérdés...
- Csak nyugodtan!
- Az írások azt mondják, hogy olyanok leszünk ekkor, mint az angyalok, és nekik nincs nemük. Neked van még?...
- Hahaha! Hát, ez jó kérdés! Eddig erre nem is gondoltam, csak arra, hogy nagyon jól érzem magam, és nem fáj semmim. Várj csak... Na, határozottan megállapítom, hogy még nő vagyok!
- Hát, ez jó hír. Egyelőre nekem is megvan mindenem... És én még nem is fénylek, vagy csak én nem látom magamon? A feltámadás utáni lét minden apró részletéről nincsen kinyilatkoztatás. Na, majd meglátjuk... Örölnék, ha megmaradnánk egymásnak nőként és férfiként. Na, és milyen a családdal?
- Csodálatos! Akkora szeretet vibrál közöttünk, hogy szóval elmondhatatlan! Mindnyájan tudjuk, hogy nincsenek többé földi gondok, és ez hihetetlenül emelkedetté teszi a lelket. Ja, még a részletekről, ha már szóba kerültek: anyám is, apám is meg az öcsém is ugyanabban az életkorban vannak, amiben meghaltak, de természetesen makkegészségesek... Na, de nem válaszoltál még, hogy milyen feladattal bízott meg az Úr!
- Őszintén szólva, még én sem tudom. Egyelőre nem bízott meg semmivel. Csak láttam az eljövetelet, a Gecsemáni-kertben álltam, és figyeltem, mi történik a Kidron völgyében. Csak ámultam és bámultam.
- Végül is azért mentél, hogy könyvet írjál a második eljöveteleéről, és épp amikor ott vagy, valóban el is jött. Szerinted ez véletlen?
- Nincsenek véletlenek, az angyal kijelentése valószínűleg erre vonatkozik... A nagy fekete tollak a szobatársaid ágyán fekete angyaloktól származnak, akik, azt hiszem, a pokol angyalai. Vagyis szerintem a két szobatársad a pokolra jut. És erős a gyanúm, hogy a pokolba jutók szállnak északnyugatra úgy, mint a sáskák.
- Két gonosz emberrel voltam körülvéve a kórházban?!
- Bizonyára. De nem mindegy most már? - vigasztaltam.
- Pedig olyan rendesnek látszottak. És miért szállnak északnyugatra felé?
- Egyelőre fogalmam sincs. Már a Kidron völgyében is ebbe az irányba taszították őket a fekete angyalok, miután kikászálódtak a földből... Majd kiderül, merre tartanak.... Na, és mit csináltok most?

- Beszélgetünk, de már csak a kellemes emlékeket elevenítjük fel, a rosszakat nem, mert nincs is hozzá kedvünk. Volt itthon egy üveg száraz pezsgő, azt megittuk, ennivaló nincs, de nem is vagyunk éhesek, álmomban az angyal azt mondta, nincs is már szükségünk ételre, italra, és igaza van, egyikünk sem éhes.

- És hol a nővéred? Ő nincs veletek?

- Vera most otthon van, egyedül. Nemrég hívtam föl, úgyhogy a mobilhálózat is működik. A férje nincs sehol, egyik pillanatról a másikra eltűnt. János munkába készült, a fürdőszobában borotválkozott. Vera, aki a konyhában volt, hallotta a villanyborotva berregését, aztán amikor bement, hogy megkérdezze, melyik ingét készítse ki, János nem volt sehol. Csak két fekete toll éktelenkedett a mosdóban...

- Szegény ember, alighanem ő is a pokolra jutott... - mondtam. - Olyan jó embernek ismertük. Mit követhetett el? Ez most engem is megdöbbenített!

- Vera még nem tudja, hogy mit jelent a fekete toll. De nagyon furcsállta a dolgot. A fürdőszobai falitükörben ő is látta saját magán, hogy fénylik, miután lekapcsolta a villanyt... Azt mondta, még vár egy kicsit, hátha János visszatér, aztán ha nem, akkor ő is átjön..."

Ekkor a nyitott ablak felől fényes jelenést láttam, majdnem olyan fényeset, mint az Úr fénye volt, amikor megjelent a felhők között. Azonnal láttam, hogy egy patyolatfehér angyal jött el hozzám, és szelíden megállt az ablakban. Ha nem tudtam volna, hogy igazi, azt hittem volna, hogy tévéreklámot látok.

- Fejezd be a levelet, Gábor, dolgod van. Mennünk kell.

5. ASZTALI BESZÉLGETÉS

- Ne felejtse el magaddal hozni a laptopodat - folytatta -, szükség lesz rá. Mindent ments el, ne vesszen el semmi. Hozd a pendrive-okat is. Az útleveledet és egyéb személyi okmányaidat itt hagyhatod, soha többé nem kellenek. Az Úr nagy könyvébe van most már a neved beírva, nem mindenféle állami és titkos adatbázisokba. Ja, a mobilodat is hozhatod, a szeretteiddel tarthatod azon is a kapcsolatot. Töltőre viszont nincs szükség. Hálózat lesz, térerő lesz, áram viszont nem lesz, de nem is kell, mert az Úr szeretetének árama ott rezeget az egész mindenségben, és az akkumulátorok soha nem merülnek le. Semmi mást ne hozz magaddal. Eljött a feleslegességek selejtezésének ideje. Na, írj...

Szóhoz sem jutottam, amikor az angyal beszélt. Megkönnyeztem, amit mondott, és az én két legördülő könnyem is koppant a padlón.

- Az utolsó könnyeid voltak - mondta a fénylény, rám sem nézve. Bámult ki az ablakon. Az égi fényességet nézte, láttam a fejtartásából. Hosszú szempillája volt, de két perc alatt egyszer sem pislogott, ahogy a szemem sarkából figyeltem. Tehát nem kell rendszeres időközönként benedvesítenie a szemgolyóit.

A következő sorokat írtam csetben Líviának: „Eljött értem egy angyal, mondván, hogy dolgom van. Igazat szolt a te álombéli angyalod. Vinnem kell a laptopot és a mobilt, semmi mást. Majd jelentkezem és beszámolok. Édesem, csókollak addig is!” Ráklíkeltem az „Elküld”-re, majd kikapcsoltam a számítógépet.

- Készen vagyok - mondtam az angyalnak.

- Akkor induljunk! Lábaddal lökd el magad a padlóról, és röpjél utánam. A karoddal csinálj úgy, mintha úsznál a légtérben. Nincs többé gravitáció és légellenállás... Nem, nem adom meg a kezdő lökést - tudom, hogy erre gondolsz! -, de szükségtelen, te nem feltámadt vagy, olyan, akiket a völgyben láttál. Úgyhogy csak bátran! Kövess!

Az illúzió kedvéért az ablakon röptünk ki, pedig áthatolhattunk volna a falon is. Tudtam, hogy éppen erre gondol az angyal is, és azt is tudtam, hogy tudja, hogy tudom, mire gondol. Ezért nem is szoltam, mert agyhullámmal is képesek voltunk társalogni. Erről rögtön az jutott eszembe, hogy talán egészen konkrét oka is lehet, hogy az Úr éppen most jött el. A mindig is különlegesnek számító „látó” emberek eddig is képesek voltak belelátni mások fejébe, tudni, hogy mit gondolnak. És az is világos, hogy az emberi világ kezdete óta minden hatalom legfőbb igyekezete volt, hogy megtudja, mit gondol az ellenség, mit gondol az alattvaló, mit gondolnak mások. És a hatalmat eme lankadatlan buzgalomában hol kémek, hol kínzások, hol besúgók, hol elektródák segítették. Emlékszünk még a több mint húsz évvel ezelőtti amerikai lehallgatási botrányra. Azóta azonban a technika akkorát fejlődött, hogy tavaly már eljutott arra a szintre, hogy mindenféle apró kütyük, mint például az észrevétlenül a születés után beépített csipek nélkül is lehetségessé vált a gondolatok teljes körű ellenőrzése és halálpontos digitális nyilvántartása. Én mindig ettől a pillanattól rettegettem, a szabadság utolsó morzsájának elvesztésétől, és tavaly óta veszni láttam ezt a morzsát.

No, de visszakanyarodva az Úr szándékaihoz, arra gondoltam, Krisztusnál bizonyára most telt be végleg a pohár. Sokan nem tudják a nyugati civilizáció bajnokai közül, hogy a szabad akarat, amire a modern ember mindig annyira büszke volt, nagyrészt a kereszténységnek köszönhető. De nem a tömjénfüstös intézményes egyházaknak, a dogmáknak és a szertartásoknak, hanem Krisztus igazi követésének, a tiszta lelkiismeretnek, amelyet soha sem volt képes semmilyen hatalom kioltni a jó szándékú emberekből.

- Úgy van, ahogy gondolod - hagyta helyben a feltételezésem az angyal, s amit én gondoltam volna, ő mondta tovább, miközben egyre magasabbra emelkedtünk Jeruzsálem városa fölött abba az irányba, ahol Jézus hatalmas alakja megjelent a viharfelhők haragosan gomolygó égi dunyhái között: - Az Úr annak idején megmondta, hogy minden titok napvilágra kerül egyszer, de Ő nem úgy gondolta, ahogy az emberek most megvalósították. Ő a lelki béke, a jóság és szeretet által szabad emberek közösségét akarta megteremteni, nem egy ilyen elfajzott és szabadnak hazudott falansztert, amivé ez a világ vált. Ebben a mostani világban már látszólag minden szabad lett, és rengetegen el is hitték, hogy a szabadság korlátlan. De lám, kiderült, hogy még csak gondolni sem gondolhatják azt az emberek, amit szeretnének, és a hatalom a legrafináltabb eszközökkel manipulálja és igázza le őket. Sokan azt hitték, az a szabadság, ha minden luxuscikket meg tudnak vásárolni, amire nincs is szükségük, pedig az igazi szabadság a belső és külső béke, a harmónia magunkkal, felebarátainkkal és a természettel. Leginkább az bősztette fel szelíd természetű Urunkat, hogy most már tömegestül akarták kilóra megvenni a tudatlan lelkeket a világ farizeus urai, akiket az áldozatok már nem is láttak, sőt, akikről fogalmuk sem volt, mert e farizeus urak még a saját létüket is tagadták. Pedig léteztek ők, jártak ők az emberek között, csak éppen az emberek nem tudták, hogy kik ők, és miben sántikálnak... A Római Birodalom idején legalább még azt tudták az emberek, hogy a leghatalmasabb úr a császár, végső soron mindenkinek a földi sorsa az ő kezében van. De nem is mondom tovább - fejezte be az angyal -, hiszen épp azért járulunk az Úr elé, hogy asztaltársaságában meghányjátok-vessétek a világ dolgait...

„Meghányjuk-vessük a világ dolgait”?! Milyen asztaltársaságban? És mivel érdemteltem én ki, szegény, világéletemben kételyekkel küszködő földi halandó, hogy Jézus „asztaltársaságába” kerüljek? Ez nagyon furcsa... Egy kicsit félek. Lehet, hogy úgy értendők az angyal szavai, hogy Jézus szépen elhív az asztalához, és ott mondja ki felettem a megfellebbezhetetlen ítéletét, aztán elbocsát arra a helyre, amelyre szán... ami reményeim szerint nem a pokol. Az írás azt mondja, hogy mindenkit egyenként bírál el. Lehet, hogy meghívása az asztalához csak ezt jelenti.

Közben, ahogy csendben repültünk - csak az angyalszárnyak surrogtak egyenletesen -, bevillant, hogy bő húsz évvel ezelőtt, talán 2014-ben közvetítő személyeken keresztül az Úr tudomásomra adta, hogy „nagyon is számon tart engem mint olyan fénylényt, aki magas tudati szintre jutott”. Ez volt eddig a legnagyobb örömhír, amit személyesen nekem küldött. Arra gondoltam, talán most barátságosan megerősíti ezt, és elbocsát. Hiszen egy-egy emberre nemigen juthat sok ideje, mert nyolcmilliárd halandót kell megítélnie, és ott van még a rengeteg föltamadott. Erre a munkára nem elég sem egy, sem kettő, sem három nap. Hiszen bíráként úgy kell működnie az Úrnak, mint a szelelő rostának: rengeteg embert ítél meg egyszerre, s aki fennakad a rostán, az megy a mennybe, aki meg kihullik, annak irány a pokol kénköves tüze. Vagy-vagy. Mert a tisztítótűz megszűnik, akik eddig ott voltak, azok a mennybe jutnak. Nekem az egész életem kész lelki tisztítótűz volt, én már itt, a földön előre leszenvedtem pár évszázadnyi süttögetést.

Aztán elmosolyodtam: modern időket élünk, nem kell mindig régi, avíttas hasonlatokat alkalmaznunk az Úr cselekedeteire: egyrészt Jézus mindentudó, mint minden isten, másrészt szimultán mindent lát, ami a világban történik, ezért az ítélkezését valószínűleg egy olyan szuperszámítógép működéséhez is hasonlíthatjuk, amely billiónyi műveletet képes végrehajtani a másodperc töredéke alatt. És ekkor eszembe jutott a legeslegcsodálatosabb szuperszámítógép: az agy, jelesül hogy az emberiségnek, azon belül is az agykutatóknak mind a mai napig nem sikerült kideríteniük, hogy mire való az agy kapacitásának az a kilencven százaléka, amelyet látszólag nem használunk semmire. Mi van, ha ez a hatalmas kihasználatlan állomány nem a túlbiztosításra lett kitalálva és talán fejlesztve évezredek óta, hanem arra, hogy amikor eljön másodszor az Úr, akkor más, szinte isteni, de legalábbis angyalokhoz

hasonlatos lényekké válhassunk, és ehhez van szükség az eddig feltáratlan, rejtélyes idegsejtmasszára. Más, alkalmasint fejlettebb agyra van szükség ahhoz, hogy meglegyünk étel, ital, alvás nélkül, át tudjunk hatolni az anyagon és ne legyen szükségünk szexre.

Az angyal visszanézett röptében, és rám kacsintott, de nem szólt semmit. Bizonyára az utolsó gondolatomra válaszolt így. Én legalábbis így értelmeztem. Közben a környezet egészen megváltozott. Amikor elrugaszkodtunk a földtől, egy darabig még láttam magam alatt Jeruzsálemet, egyáltalán: olyan volt, mintha sárkányrepülőből néztem volna, mint lesz egyre kisebb minden a földön, amit elhagyunk: a házak, a fák, a Templom-hegy, rajta a Szikla-mecset csillogó aranykupolája, az egész város, aztán a gondolataimba mélyedtem, s mire föleszméltem, lefelé pillantva már nem láttam szinte semmit, csak gomolygó fényt mindenfelé, ahhoz hasonlatost, ami az Úrból áradt, amikor megjelent a felhők között. Tehát az avatatlan szem nagyon fényes felhők gomolygásának hihette volna, de én az angyal tájékoztatása nélkül is éreztem, hogy ezek nem felhők, hanem mennyei fénygomolyok. Alant már nem látszott semmi, eltűnt a föld, és semerre sem villant elő egyetlen rés sem a fényóceánban.

Aztán egyszeriben a távolban feltűntek sötétebbnek, tömörebbnek tetsző tárgyak vagy lények - először képtelen voltam megállapítani. Egyenesen arrafelé tartottunk, és eléggé hamar ott is termettünk, bár a sebességünkről fogalmam sem volt, hiszen a mennyben bizonyára máshogy érzékel mindent az ember. Az angyal is említette, hogy nincs gravitáció és légellenállás. Utóbbit már a város fölött sem éreztem, mert nagy sebességnél szinte megfulladnék az arcomba vágódó levegőtől. Régen, amikor még utaztam vonaton, és kidugtam a fejem a robogó vagon ablakán, menetirányban mindig elakadt a lélegzetem.

Közben már ott is voltunk azon a sötétebb helyen, amely persze csak a környezetéhez képest volt sötétebb, a földön ez is vakító látvány lett volna. A középpontban egy hatalmas sötétbarna barokk kecskelábú asztal állt, ami lebegni látszott a semmiben. Padlót mindenesetre nem láttam alatta. Négyen ülték körül, egymástól meglehetősen távolságra, többen is elfértek volna mellette. Ahogy megálltunk, velem szemben, a szemközti asztalfőn ült a legfeltűnőbb alak, aki egyenesen rám nézett szelíd gesztenyebarna szemével. Hosszú szőke haja dúsan omlott a vállára, enyhén hullámos volt, jámbor mosolyra húzódó száját gyéres bajusz és szakáll keretezte. Patyolatfehér köpenyben volt, és az asztal lába mellől elővillant az ő lába is. Meztélláb volt, köpenye majdnem azt is befedte. Ugyanúgy sugárzott, ugyanazzal a rejtélyes fénnel, mint Jézus, amint megjelent a szent város fölött.

Az angyalom nem mutatott be, egy szó nem sok, annyit sem mondott.

Uram Isten, olyan, mintha ő lenne Jézus! Libabőrös lettem a pusztá gondolatára is. Erős érzelmi hatásra is libabőrös tudok lenni, nem csak akkor, ha fázom.

- Igen, az vagyok, Gábiel - szólalt meg végtelenül nyájas hangján, magyarul. - Ijedelemre semmi okod. Üdvöz légy a mennyek országában! Elhívattalak, mert szükségem van rád. De az illendőség úgy kívánja, hogy előbb bemutassam asztaltársaimat...

- Uram, szólni is alig bírok a megindultságtól, hogy színed elé kerülhettem. Alig hiszem el... - fojtottam bele a szót akaratlanul is az Úrba. A lábam elgyengült, de továbbra is szilárdan álltam a semmin. - Ötven éve nem telt el nap, hogy ne gondoltam volna Rád... - nyögtem ki nagy nehezen, könnyeimmel küszködve.

- Jól van, Gábiel, hidd csak el, hogy itt vagy! Tíz évig olvastad az evangéliumot, húsz éven át minden nap gondoltál rám, aztán harminc évig őszinte hittel hittél bennem. Ismerem a lelkedet, ismerem a belső küzdelmedet, amit a hitedért folytattál a kételyeid ellen, tudom, milyen nehéz volt békét találni bennem, és mindvégig tudtam igazságot szomjazó lelked minden rezdüléséről, ezért is vagy most itt te, nem pedig más a rengeteg író közül, aki valaha élt és él a földön... No, ha megengeded, folytatnám. Itt, tőlem jobbra Assisi Ferenc testvé-

rünket látod, legkedvesebb szentemet, aki a leghívebben követte tanításaimat... Még túlzásba is vitte kicsit. Én például életemben nem sanyargattam magam, leszámítva azt a negyven napot, amit a sivatagban töltöttem. Szerettem az embereket, szerettem a vidám társaságot, szívesen mentem lakodalmakba, szívesen ittam egy kis bort, szerettem a mulatságot. A nők társaságát, sőt, kényeztetését is szerettem. Szóval, ebben az értelemben Ferenc nem volt hű Krisztus-követő, úgyhogy az imént meg is feddtem szelíden, hogy nem kellett volna annyira rosszul bánnia a testével, mert akkor több szegénynek tudott volna segíteni a földön, és több embert tudott volna vigasztalni. Bár az is igaz, hogy a mennyből, ahová felhoztam a kiszenvedése után, még több embernek volt képes segíteni, hiszen a legendái tartották fenn a jámbor hívek iránta való szüntelen szeretetét, sőt, rajongását. Mint ahogy velem is történt, miután a mennybe mentem.

Odanéztem, és szerényen összehúzódva valóban ott ült barna, kopottas csuhájában a tonzúrás Ferenc, borostás arccal, a szenvedés nyolcszáz éve enyhülő ráncaival, egyszersmind a mennyei béke nyugalmával. Előtte egyszerű, durván faragott fapohár és egy kancsó víz meg egy szelet száraz kenyér.

- *Buon giorno, caro San Francesco!* - köszöntöttem, mire Ferenc kedves mosollyal viszonzta üdvözlő szavaimat, de Jézus máris közbeszólt:

- Gábiel, tudom, hogy sok nyelvet ismersz, de ezúttal fölösleges az anyanyelvén beszélgetni bárkivel is, ugyanis itt, ennél az asztalnál ha mindenki az anyanyelvén szól, az összes többi érti, amit mond, hiszen a Szentlélek tesz róla, hogy mindenki értse a másikat. Beszélj csak magyarul, én is arámiul beszélek, Ferenc pedig olaszul. A másik férfiú, aki Ferenc mellett ül, Aquinói Tamás, az „Angyali Doktor”, a nagy skolasztikus filozófus, aki a tudomány hatalmas középkori arzenálját vetette be, hogy bizonyítsa Atyám létezését.

Szemügyre vettem a potrohos domonkos szerzetest, aki kerek arcával szöges ellentéte volt az ösztövére Ferencnek. Őelőtte az asztalon finom, omlósnak látszó fehér kenyér és egy tányér friss hering volt - a kedvenc étele -, meg egy kupa bor. Élénken szuszogott.

- Tamásról nem mondhatom el - folytatta az Úr -, hogy oly módon szeretném, mint Ferencet, itt a mennyben évszázadokon át vitatkoztunk a teológiai munkásságáról... Kedves Gábiel, mielőtt megkérdeznéd mint újonc, előre válaszolok: persze, természetesen itt a mennyben utólag rengeteget tanultam, sok-sok olyan dolgot, amit életemben nem tudtam, sőt, voltaképpen rájöttem, hogy egészen a keresztre feszítésemig csak egy naiv ifjú fantazta voltam, az erkölcsös életnek, a jóságnak és Isten országának révült fantasztája, akiben az igazság és a szeretet iránti vágy oly erővel dúlt, mint az egyszerű emberben a fajfenntartás ösztöne. Magam is meglepődtem idelfönről, amikor évszázadok múltán olyan erős intézmény épült a beszédeimre, mint a hatalmas katolikus egyház. És Tamás éppen ennek a hatalomnak a tudományos alátámasztásán fáradozott egész életében. Természetesen nagyon tisztelem érte, csak azt nem szerettem ebben az egészben és a munkásságában, hogy sokkal kisebb jelentőséget tulajdonított az egyszerű tanításaimnak a szeretetről, mint amennyit megérdemelték volna. Egészen máshogy kellett volna közelíteni hozzám és Atyámhoz, nem a tudományos bizonyításon, nem az arisztotelészi logikán keresztül, hanem az érzéseimen és egy jobb világról alkotott vízióimon keresztül. Azt persze ő sem tudhatta, hogy amikor meghaltam, emberként haltam meg, de most már valóban isten vagyok... Ám ennek az okairól majd később. Remélem, jó a memóriád, Gábiel, mert fontos, hogy mindent pontosan megjegyezz.

- Annyira nem jó, Jézusom, mint azoknak a régi koroknak az írástudóié, akik irdatlan mennyiségű szövegeket tudtak betéve, de mivel iszom a szavaidat, úgy érzem, egy betű sem fog elveszni abból, amit mondasz.

- Nem véletlenül kérdeztem, mert íme, feltárom előtted küldetésedet, amiért ide rendeltelek: ismervén hited mélységét és írói képességedet, téged szemeltelek ki arra, hogy második eljövetelem szem- és fültanújaként a végítélet krónikása légy! És azért is esett rád a választásom, mert éppen amiatt tartózkodtál Jeruzsálemben, hogy az én eljövetelemlről szóló regényt írd, csupa jó szándékból, hogy szavaid erejével hitet önts embertársaidba. De telepedj le közénk, egészen pontosan ide mellém, Szent Ferencsel szemben, vedd csak elő a laptopodat, és nyugodtan írogass, hogy minden fel legyen jegyezve. Ne lepődj meg, hogy ismerem a laptopot, meg hogy mire való, lépést kell tartani a korral, olyan nem lehet, hogy valamiről ne tudjak. Bár a kor, vagyis az idő - emberi értelemben - épp most ért véget... Nos, kedves Gábielem, a melletted ülő szent kilétét eláruljam, vagy felismered-e magadtól is?

Oldalra fordítottam tekintetem, és jól megnéztem magas termetű, hosszú, díszes köpenyes, dús, hosszú hajú, szép - Jézuséhoz kissé hasonló - arcú, koronát viselő férfiút. Nem akartam elhinni, amit látok. Úgy éreztem, mindjárt elfutja a szememet a könny, csakhogy már nem volt könnyem, mint korábban. Éreztem, hogy kezdek magam is fénylénnyé válni, mint az angyalok. És remegő hangon kérdeztem az Urat: - Csak nem...?

- De igen, Gábiel, ő a ti Szent László királyotok!

Pedig nem ismertem fel azonnal, csak ösztönösen tippeltem. A lelkemben a hermáján látható jellegzetes arca élt, noha ismertem a tudományosan rekonstruált fejét is, ami jelentősen eltért a herabéli szent ember krisztusi vonásaitól. Ez az igazi, „élő” arca most felém fordult, és kék szeme melegen rám mosolygott. - Üdvözöllek, Gábiel. Ne légy olyan elfogódott, mind az Úr kebelében élünk, a szívében hordoz minket, nem tesz különbséget király, fejedelem, nemes, polgár és paraszt között, sem nemzetek, országok között, a mi kegyes Urunk nem személyválogató, mindenki, aki őszintén hisz. Őbenne, ugyanolyan kedves neki, különösen most, amikor örökre véget vetett a véres emberi történelemnek...

- No, László király - emelte fel jobb keze két hosszú, keskeny ujját Jézus, ahogy a középkori festmények ábrázolják -, azért nem teljesen igaz, amit mondasz, mert személyválogató csakugyan nem vagyok, de vannak nemzetek, amelyek szívemnek kedvesebbek másoknál. Ilyeténképpen a magyar nemzetet mindig is nagyra becsültem, mert hosszú-hosszú ideig a kereszténység bástyája volt és nagyon sok vért ontott az én nevemben az igazságért. Az én nevemben védte igen sokáig a háládatlan Európát a kegyetlen és mohó töröktől, és Európától ezért később szinte semmit nem kapott cserébe, csak meg nem értést, megvetést, gúnyt és gáncsot, és nagyon sok pofont és kínzatást. És a másik nemzet, amely a magyarnak nagy barátja, a lengyel, úgyszintén az egyik legkedvesebb a szívemnek, és ez is rengeteget szenvedett történelme során. A magyar szentek közül azért is tégedet kértel ma ide, László, mert te vagy az egyik összekötő kapocs e két dicső nemzet között, egyszersmind a magyarországi lengyelek védőszentje, félig lengyel lévén, hiszen édesatyád I. Béla magyar király, édesanyád pedig Richeza lengyel hercegnő volt, és meg szeretnék tisztelni téged és a most érkezett Gábielt, hogy ünnepélyesen bejelentsem nektek, és persze Ferencnek és Tamásnak is, hogy az emberi történelem utolsó nagy spirituális tettét ti ketten - mármint a lengyelek és a magyarok - együtt fogjátok végrehajtani. De hogy ez pontosan mi lesz, azt most még nem árulom el. Minden kiderül a maga idejében... No, persze az olaszokat is szeretem ám - fordult mosolyogva az úr az asztal túloldalán ülők felé. S mintha magyarázatra szorulna, hogy miért, hozzátette: - Itália földjén vert gyökeret a kereszténység, a szeretet vallása. Nálatok, az örök városban intézményesült, és itt történt meg az a hihetetlen csoda, amire senki sem számított az örült császárok birodalmában: egy józan pillanatban államvallássá lett a kereszténység, és követőit nem üldözték többé - legalábbis hosszú ideig. Azaz nem is józan, inkább babonás pillanatban, mert Nagy Konstantin császár a kereszt jelét látta az égen egy csata előtt, meg a feliratot, hogy „E jelben győzni fogsz”, és győzött is...

Én közben már vadul klattyogtam a billentyűzeten, hogy mindent szó szerint följegyezzek, amit az Úr mondani méltóztatik. Most kikíváncozott belőlem egy kérdés, és nem haboztam föltenni: - Uram, bocsánatot kérek, hogy közbevágok, de engedd meg, kérlek, hogy néha kérdéseket tegyek föl, hogy a krónika kerek legyen, mert a legtöbb kérdésre csak Te tudod a választ.

- Hogyne, Gábiel, kérdezz csak nyugodtan, amikor tetszik!

- Most azt szeretném megtudni, hogy mi az igazság e jelet illetően, mi volt ez a jel, és valóban tudtátok-e az Atyával, hogy ennek a jelnek és a beváltott ígéretnek mi lesz a következménye?

- No de Gábiel! - fortyant fel ekkor váratlanul Tamás, és kissé indulatosan lecsapta boroskupáját a kemény asztallapra -, hogyan van merszed Üdvözítőnk ilyen illetlen kérdéssel terhelni, amelyre amúgy is nyilvánvaló a válasz, hiszen a Miurunk és az Atya mindent pontosan tud előre?!

- Hagyd csak, Tamás, Gábiel kérdése jogos, és nem is úgy van az, ahogy te gondolod. Kicsit valóban merev a gondolkodásod, Angyali Doktor, a skolasztika, bizony mondom nektek, nem a legjobb módszer a tanaim megértéséhez és hirdetéséhez. Gábiel, a helyzet a következő volt: valóban látott jelet az égen Konstantin. Látott egy meteort, amely ferdén száguldott a föld felé, és ez az égítést keresztezett egy különös, hosszúkás alakú felhőt, mely két égi jelenség együtt egy kereszt alakját adta. Ezt valóban mi rendeztük így az Atyával, azt viszont akkor még nem tudtuk, hogy mi lesz a következménye, hiszen ne feledd: az embernek meghagytuk a szabad akaratot, hogy a legjobb belátása szerint cselekedjék, de tudtuk azt is, hogy Konstantin jellegzetesen római gondolkodású férfiú. Hitt mindenféle égi jelben. Az ő döntése volt, hogy ezután mit tesz... Egyébként a szabad akaratnak azt a magas fokát, amit megadtunk az embernek, most vontuk vissza végérvényesen, az én második eljövetelemmel. Kétezer év alatt az ember bizonyította, hogy méltatlan a bizalomra, amit kapott. Persze, ez csak a gonoszokra érvényes - pontosított az Úr -, az igazaknak most jön el a teljes szabadság Isten országában.

- Uram, feltehetnék ezzel kapcsolatban még egy kérdést, de nagyon kérném, hogy Tamás testvér ne sértődjön meg, mert gyanúm szerint ez még jobban felbőszítheti, mint az előbbi... - mosolyodtam el, mert kezdtem feloldódni a szentek koszorújában, sőt, kissé fel is bátorodtam.

- Ahogy óhajtod, krónikásom. Tamás testvér, most hallgass!

- Köszönöm a kegyet, Jézusom, azt szeretném hát megtudakolni, hogy az utolsó vacsora alkalmával, amikor utoljára voltál együtt a tanítványaiddal a földi életedben, és megtörted, majd körbeadtad a kenyeret, s mondtad: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem”, aztán körbeadtad a bort, mondván: „Vegyétek, igyátok, ez az én vérem”, nos, amikor ezeket mondottad, valóban az egyház, illetve az oltáriszentség megalapításának céljával tetted ezt, ahogyan tanítják, vagy egyszerűen csak szépen el akartál búcsúzni a tanítványaidtól, s az irántuk való szeretetedet akartad így kinyilvánítani, hogy eggyé váljatok, és örökké emlékezzenek Rád?

- Ez utóbbiról volt szó, krónikásom. Voltaképpen fogalmam sem volt, mi lesz ebből az egészből. Az egyház megfellebbezhetetlen dogmát csinált belőle, pedig én csak képes beszédet használtam, hogy értsék a tanítványaim. Ti el sem bírjátok képzelni, milyen egyszerű lelkületű emberek voltak ők. Alig-alig értettek valamit abból, amit mondtam nekik. Tudjátok, hiszen az evangéliumokban is benne van, hogy szinte minden példázatomat el kellett magyaráznom nekik, mert fogalmuk sem volt, mit is akarok mondani valójában... Ez az egyházi szervezet pedig, ami több mint másfélezer éve létezik, a szigorú szabályaival, a dogmaival, teljesen idegen tőlem. Annak a pompának, annak a sok aranyak és a fényes ceremóniáknak, a szabályok tömkelegének, amelyek a katolikus egyházat jellemzik, igen

kevés közülük van az evangéliumi kereszténységhez, vagy ahogy mondani szokták, „Krisztus követéséhez”.

Hálás voltam, mert ezzel az Úr újabb kérdésekre válaszolt. Miközben ezeket közölte, néztem Ferenc és Tamás ábrázatát, és talán mondanom sem kell, mit láttam: Tamás tágra meredt, sárgás szemmel, megrökönyödve hallgatta Jézust, Ferenc pedig lesütött tekintettel, szemlátomást helyeslő arc kifejezéssel itta magába az Úr szövegét.

- Minden új reformációs kísérlet azzal kezdődik, hogy igyekeznek visszatérni az evangéliumi gyökerekhez - folytatta az Úr, és sokatmondóan Ferencre nézett. Aztán, hogy kétség se férjen hozzá, mire utal: - Mint Ferenc testvérünk is tette.

- Uram, most feltennék egy olyan kérdést, amin alkalmasint Te is nagyon meg fogsz lepődni, Tamás testvér pedig tajtékszana, ha le nem intetted volna az imént. Haragudni nem fogsz, azt tudom, mert csak a gonoszokra haragszol, és ismered a lelkemet, pontosan tudod, hogy őszinte kíváncsiság és kötelességtudat hajt, hogy megkérdezzem.

- Úgy van, Gábiel, halljuk! - biztatott a Megváltó.

- Hogy is volt pontosan ez a Te feltámadásod, Uram, Jézus? Olyan sok mindent összehordtak már erről, ez az egyik legvitatottabb kérdés az Újszövetségben, ugyanakkor a hitünk sarokköve is, miként Pál apostol hangsúlyozta több levelében.

- Dehogyan haragszom, hiszen én magam mondtam még életemben, hogy minden titok egyszer napvilágra kerül. Különös lenne tehát, ha saját magamat hazudtolnám meg. Bizony mondom nektek, az úgy történt, hogy szerettem volna a tanítványokban elhinteni a hit magját, hogy meggyökereszen bennük, és hogy a halálom után is legyen, aki hirdeti Isten országát és az igazságot, ezért mindenképpen olyat kellett tennem, ami megerősíti őket a bennem való hitükben. A testben való feltámadás erre igencsak alkalmas volt, tudtuk ezt Atyámmal. Voltaképpen ez volt az egyetlen igazi csoda életemben, illetve a halálom után. Végül is, feljutottam volna enélkül is a mennybe, hogy Atyám jobbára üljek, hiszen ott mindenki fényből van, és szellemi, lelki tulajdonságokkal rendelkezik, tehát nem lett volna igazán szükség a testemre. De az emberek miatt kellett. Amúgy a többi csoda, amit életemben nekem tulajdonítottak, az mind a hit csodája volt, a csodának a köznapi értelmében. Mivel mindig is szelíd voltam, megnyugtatóan hatottam az emberekre, tudjátok, főleg sok zavarodott asszony kísért végig az utamon, akik lelkük háborgása miatt csatlakoztak hozzám, mert érezték, hogy bennem lecsendesedhetnek. Én nem tudtam úgy gyógyítani, mint a tudós görög orvosok, én csak a lélekre hatottam, de sokaknak ez éppen elég volt, hogy testi nyavalyájukból kigyógyuljanak. Mert minden, amit elképzelünk, és amiben szilárdan hiszünk, az megvalósul. Jó, persze azért én is közreműködtem a gyógyulásukban, én is erősen összpontosítottam, hogy visszanyerjék egészségüket, mert szerettem őket, szerettem azokat az elesett, jámbor embereket. Amikor gyógyítottam, rengeteg erőt adtam nekik a sajátomból, sokszor majdnem összeestem a kimerültségtől, de ezt nem volt szabad látniuk, nem mintha szégyelltem volna, csak a rendíthetetlen gyógyítóba vetett hitet akartam bennük erősíteni... Egyébként már ember koromban elkezdődött az istenné válásom, de ez lassú folyamat volt, és azért mondom mindnyájatoknak, kivált pediglen Gábielnek, hogy meg tudja örökíteni krónikájában, hogy mindenki mindent értsen. Először az emberek rólam - még életemben - szőtt legendái tettek egyre erősebbé, röptették gondolataimat egyre magasabbra, Isten országa felé. Ez kölcsönös folyamat volt, mert én kezdtem sulykolni beléjük e vigaszt, de aztán, amikor ők meg hinni kezdtek bennem, egyre szilárdabban, az engem erősített és tett egyre elszántabbá és bátrabbá a farizeusokkal szemben. Már a földön, életem vége felé egyre inkább emberfölötti képességekkel kezdtem rendelkezni. Úgyhogy míg eleinte csak a hitük gyógyította meg őket, később már valóban képes voltam szinte csodát művelni velük. Innen már nem volt visszaút. Még amikor a lábam a galileai mezők virágait kerülgette, vagy a kemény szívű Jeruzsálem lélektelen köveit

tapodta, már akkor elszakadtam a földtől, s magasan jártam, ég és föld között. Aztán, miután megöltek, és feltámadtam testben Atyám segítségével, majd néhányszor még megjelentem a tanítványoknak bizonyíték gyanánt, egy darabig Atyám mellett a mennyben fogytakozott az erőm, mert kezdetben eléggé nehezen ment a térítés a tanítványok által, meg azért is, mert a velem együtt élő felebarátaim, így a tanítványok is egyre kevésbé hittek a második eljövetelemben, amit oly hevesen hirdettem. Úgyhogy testi valóm már-már eltűnedezett, és szinte csak a túlvilági lélek maradt belőlem. De aztán, valamikor az első század vége előtt egyszeriben nagyon sokan kezdtek újra hinni bennem, kezdtem ismét új erőre kapni. Először a lelkem és a szellemem erősödött meg, aztán fizikai testem is visszatért... Úgy is mondhatnám, hogy ez volt a második feltámadásom, amiről eddig senki sem tudott. Ti vagytok az elsők, kedves testvéreim, akik hallotok róla. Az egyház merev szerkezete, politikai, hatalmi, gazdasági, egyszóval világi törekvései, a háborúskodásai, a papság egy részének kicsapongó életmódja, sőt, halálos bűnei, a gyilkos Borgia-pápák rémtettei, a szexuális zaklatások, amikről az utóbbi évtizedekben oly hangos volt a világsajtó, tehát mindezek az utálatosságok évszázadokon át igen-igen elszomorítottak engem, viszont ezek ellenére egy dolog mindenképpen javára írandó az egyháznak: sok-sok jámbor, vezetésre szoruló ember figyelmét valóban az ég felé irányította, olyanokét, akik nyitottak voltak a jóra, az igazra, a lelki szépségre, a szeretetre, és akiknek a szívéből a papok közönye vagy gonoszságai sem tudták kiölni a belém és Atyámba vetett bizalmat és hitet. És ilyen ember rengeteg van, hiszen a kereszténység világvallás, és világszerte a legtöbb hívet tudhatta maga mögött egészen a második eljövetelemig. És minél többen hisznek egy istenben, az annál hatalmasabb és erősebb. Most már valóban minden csodára képes vagyok. Láttátok - te is láttad, Gábiel -, minő dicsőségben jelentem meg a felhők között, és megint csak megelőzlek a válaszómmal, krónikásom, hiszen tudom, mit szeretnél kérdezni: nem, nem azért jelentem meg szinte ugyanúgy a felhők között, ahogy János leírta a *Jelenések könyvé*-ben, hogy beteljesítsem, amit ő megírt, hanem azért, hogy minél többen - így a zsidók is - megtérjenek, mert a legtöbb ember csak akkor hisz valamiben, ha a saját szemével látja a csodát, vagy még inkább, ha a saját bőrén érzi annak igazságát, amit addig tagadott. Ezért jelentem meg ily félelmetesen...

- Uram, köszönöm, hogy így megkönnyítet a munkámat - vágtam közbe mégiscsak -, azt viszont ezzel kapcsolatban hadd kérdezzem meg, hogy valóban személyesen Te nyilatkoztattad-e ki mindazt, ami írva van a *Jelenések*-ben? Mert - megmondom őszintén - az evangéliumokban olvasható beszédeid és példázataid sokkal tisztábbak, érthetőbbek, mint a végítéletről szóló János-féle bonyolult prófécia.

- Nem, nem én nyilatkoztattam ki, csak néhány dologra utaltam neki, és jól látod, hogy bonyolult, szinte áttekinthetetlen menetrendet dolgozott ki János az utolsó ítéletre. Nagyon szerette szabadjárá engedni a fantáziáját, amikor megismertem, és idős korában sem veszítette el ezt a képességét, sőt még fokozták is képzelete vadságát az addigi keresztényüldözések. Mindig látomásai voltak a hosszú böjtölés közben, amíg írta a végítéletről a jövődöléseit... S éppen ezért, mert ilyen bonyolult menetrendet alkotott meg az én nevemben, nem is így fog lezajlani az utolsó ítélet, hanem sokkal egyszerűbben. A felhők közti megjelenésemben csak azért igazodtam írásához, amit az előbb említettem: hogy a hitetlenek, látván látva a mennyi hatalmam, azonnal higgyenek bennem, és hogy mindenki a föld kerekén azonnal tudja meg, mi fog bekövetkezni, minek a küszöbén áll a világ. Egyébiránt, Jánosnál Jeruzsálem fölött jelentem meg az égből, de most, a valóságban az egész világon ugyanezt látták az emberek, a ti hazátokban, Magyarországon is, és a ti hazátokban is, Itáliában, Ferenc és Tamás, és még sok-sok helyén a világnak, többek között az egykor nagy Amerikai Egyesült Államokban is.

- Jézusom - mondtam -, sokunknak feltűnt, hogy a gonoszok északnyugat felé szállnak a légből, mint valami förtelmes sáskaraj vagy sáskahad - attól függően, hol mennyi gonosz volt éppen -, el is sötétítették számos helyen az eget, és fogalmunk sincs, mi lesz ennek a vége.

- Türelem, minden kiderül idejében - zárta le a témát az Úr. - Annyit elárulhatok, hogy a pokol felé röpködnek, és már most, odafönt a légből elkezdik az örökkéig tartó szenvedésüket, mert úgy érzik, megfulladnak a képükbe vágódó levegőtől, másrészt odafönt dermesztő hideg van, aztán - ha majd megérkeznek a pokolba - irtózatosságtól fognak szenvedni, ahogy az a pokoltól várható, de ezután sem nyughatnak, nem főhetnek békében az üstökben, mert újabb kaland vár rájuk, míg végső helyükre nem kerülnek...

- Uram, hova csigázod a kíváncsiságunkat? - mondtam félkomolyan Jézusnak, és ezúttal én mosolyogtam rá, mert tudtam, hogy jó a humora, és nyilvánvaló volt eddigi közlékenységéből, hogy nem neheztel meg semmiért, amit mondok neki. - Viszont lenne egy komolyabb kérdésem, Megváltónk, már csak azért is, mert nem tudom, meddig lehet részem abban a megtiszteltetésben, hogy itt ülhetek ennél az asztalnál, amelynek sötét lapját három szentnek és magának az Üdvözítőnek a ragyogó, de nem elvakító fénye világítja be...

- Ékesen szólasz, Gábor, remélem, majd az eseményekről számat adó krónikád lapjait is ugyanilyen ékesszólás fogja jellemezni. A kérdéset természetesen felteheted. Engedélyem határozatlan időre szól - legszívesebben azt mondanám, hogy örökre, de azért nem mondom mégsem, mert a krónikát egyszer majd be kell fejezned, és le kell tenned erre az asztalra, még akkor is, ha mostantól számítva a végtelenségig írhatnád is, hiszen végtelen hosszú ideig fogjuk élvezni egymás társaságát az összes többi üdvözlővel... Nos, mondd gyorsan a kérdéset, mert kezdek nagyon szószátyár lenni, ami egyáltalán nem volt jellemző rám az evangéliumokban, ami persze érthető is, hiszen rövidre szabott életem rohamtempóban közeledett a vége felé, ráadásul tudtam is, mikor ér véget, és nem szaporíthattam a szót a végtelenségig.

- Köszönöm, Uram, a kegyes jóindulatodat! A kérdésem az lenne, hogy egészen pontosan kik jutnak a pokolra - no persze nem név szerint érdekelne, hanem hogy milyen elvek szerint választod külön a jókat a rossztól, a búzát az őrjítől?

- Krónikás! Ez nagyon bonyolult kérdés lett volna, ha a második eljövetelem előtt tetted volna fel - példának okáért - a körünkben ülő Angyali Doktorunknak, mert alighanem igencsak hosszú és skolasztikus választ kaptál volna rá. De mivel nekem tetted fel, és éppen most, viszonylag egyszerű választ fogsz hallani tőlem, hiszen a végítélet azért is tér el minden más ítélettől, ami eddig a földön meghozatott, mert ezúttal minden elnyeri végső, legegyszerűbb formáját. A tökéletlen ember földi ítéletei szinte mind szennyezettek voltak a tökéletlenségtől, a bírák ritkán tudták megőrizni pártatlanságukat, hiszen emberek voltak, és ha törekedtek is a jó ítéletre, mégiscsak befolyásolták őket előítéleteik, téves gondolataik, emberi indulataik és érzéseik, amelyek gyakran csalókának bizonyultak. Nos, kezdjük a mi szűkebb körünkkel, vagyis a kereszténység örömhírének hivatalos hirdetőjével, az egyházzal. Semmiféle elfogultság nem befolyásolja ítéletemet. Ugyanazok szerint az elvek szerint ítélem meg az egyház képviselőit, mint bármelyik másik embert. Az összes bűnös egyházi ember pokolra kerül, a nevemben az ártatlanokat gyilkoló inkvizítor csakúgy, mint az ugyancsak ártatlan pogányokat lemészároló laikus konkvisztádor, az aranyat harácsoló Hernán Cortés. És alighanem nagyon meglepődnek azok is, akik világéletükben azt hitték, hogy az én nevemben cselekszenek és harcolnak, és mégis pokolra jutnak. Ilyenek a bűnös keresztes lovagok, még Oroszlánszívű Richárd is, akik ártatlan pogányokat öltek halomra a Szentföldön. Szerencséd, Szent László király - fordult az Úr a mellettem helyet foglaló koronás főhöz -, hogy végül nem indultál el Szentföld fölszabadítására, mert alighanem ott végeztél volna, ahol az említett Richárd... Elszólítottunk Atyámmal még az előtt, hogy e meggondolatlan lépésre szánhattad volna el magad. Az ígémet nem vérrel és vassal kell terjeszteni, hanem szelíd, türelmes tanítással. De ugyanilyen szégyentelen, gyalázatos gyilkos VIII. Henrik angol király is, aki anyagi haszonlesésből romboltatta le és kobozta el a katolikus papság javait, ölte meg az ellenállókat

és hozott létre saját vallást, amelynek a fejévé tette meg magát. Henrik azóta is hörögve üvölt a pokolban. Ellenben van olyan világi vezető, példának okáért Martell Károly frank majordomus, a későbbi Poitiers-i győző, aki azonnal a mennybe került, annak ellenére, hogy ő is kobzott el egyházi javakat. Igen ám, de ő azért tette, mert a szűkkeblű egyház nem segített neki, hogy hazáját és a kereszténységet védje a muzulmán hódítóktól... De ezek részletek és példák, maga az elv rendkívül egyszerű: mindenki, aki jót cselekedett, vagy a jóra törekedett, és segített másokat, de legalábbis nem ártott másoknak, és jó ügyeket szolgált, meg aki őszintén megbánta és igyekezett jóvá is tenni bűneit, bizony mondom nektek, ezek az emberek a menny gyümölcseit ízlelik majd, akik viszont ennek ellenkezőjét cselekedték, azok a pokol fiai lesznek.

- És mondd csak, Miurunk és Üdvöztőnk - szólalt meg most Tamás vörösboros hangon -, mi léssen a pogányokkal, akik nem vették föl a keresztséget, mert előtted éltek? Én is, ugyanúgy, mint Te, halálom után a mennyben is folytattam a tanulmányaimat, tudod, hiszen gyakran láttál, ahogy nagy könyveket bújok egy-egy kényelmes fényfelleg párnaszerű gomolyain terpeszkedve. Van egy nagy itáliai költőfejedelem, bizonyos Dante Alighieri, aki a földi létben - nem sokkal utánam - azt állította egy hatalmas, túlvilági utazást leíró verses munkájában, hogy a pogányok csak a pokol tornácára juthatnak, bármily nagyszerű tudósok és erkölcsös emberek voltak is. Megmondom őszintén, utólag átgondolva meglehetősen igazságtalannak tartottam ezt, mert olyan hatalmas koponyák is vannak köztük, mint az én legfőbb filozófus mesterem, Arisztotelész, meg az ő tanítója, Platón, és annak tanítója is, a nemes Szókratész mester.

- Angyali Doktor, az a költőfejedelem tévedett - emelte fel keskeny és hosszú mutatóujját Jézus Urunk -, a keresztény dogmatika szerint igaza volt, de az emberség szempontjából nem. Mert bizony mondom néked, a keresztény dogmatikával is az a helyzet, mint a zsidó szombattal...

Tamás kiguvasztotta sárgás szemét, és epedve várta a magyarázatot. Bár nagy volt a potroha, a nagy figyelemtől önkéntelenül előrehajolt, és terebélyes hasát az asztal széle mélyen benyomta.

- Nem az ember van a szombatért, hanem a szombat az emberért, ahogy annak idején a farizeusoknak magyaráztam. Hasonlóképpen nem az emberi lélek van a keresztény dogmatikáért, hanem fordítva. Okfejtésed ezúttal logikus irányba fordult, Tamás testvér, látom, a mennyben töltött évszázadok, melyek során továbbképezted magad a tudásban, arra is jók voltak, hogy igazságosabban lásd az üdvözülés lényegét. Dicsérlek tehát emberségedért, bár továbbra is kissé szűkkeblűnek mutatkozol, hiszen amiatt tartod ezt igazságtalannak, „mert - téged idézlek - olyan hatalmas koponyák is vannak köztük, mint a te legfőbb filozófus mestered...” Nos, Tamás, ezek a tudósok a kereszténység előtt csak a görög Hadészban voltak, a keresztény túlvilág létrejötte után viszont azonnal a mennybe jutottak mindazért a mérhetetlen szellemi kincsért, amit az egész emberiségnek nyújtottak, még ha nem is hittek bennem, mert nem volt rá módjuk.

- De Szókratész hitt Istenben - vetette közbe Tamás -, egyetlen istenben, csak nem a Te Atyádban, viszont mindig az erényt hirdette, és ő maga is elől járt erkölcsösségben. Ha szabad ezt mondanom, Uram, ti ketten sokban hasonlítottatok egymásra. Mindketten szerettétek volna, hogy „múlják el töletek a keserű pohár”. Őt is megszöktethették volna a hűséges tanítványai. Őt istentelenség vádjával ítélték halálra az irigyei és ellenfelei, Téged pedig istenkáromlással. Először belement a szöktetésbe, de aztán megszólalt a lelkiismerete, és nem akart a törvénnyel - bármily igazságtalan is az - szembehelyezkedni. Ezt mondta a daimonja, vagyis a görögök szóhasználatában a lelkiismerete: „Szókratész, te mindig azt hirdetted, hogy a rossz törvényt is meg kell tartani. Most téged hamisan halálra ítélték, ha te most megszöksz

a törvényes ítélet végrehajtása elől, akkor egész életed tanítását megdöntöd, hiteledet veszted”. Ekkor megkérte a tanítványait, vezessék vissza a siralomházba, és a szemük láttára kiitta a bürökpoharat. Mindig csak szépre, jóra tanította az ifjúságot, mindenképpen a mennyországban a helye. De Uram, miért nevezel engem szűkkeblűnek?

- Tamás testvér, csupán azért, mert nemcsak a pogány bölcsek kerülnek a mennyországba, hanem az egyszerű pogányok is. Minden olyan pogány oda kerül, aki - még ha soha nem is hallotta a nevemet - egész életében a jót cselekedte, erkölcsös életet élt, nem ártott másoknak, hanem inkább használt. Ahogy az előbb mondtam. Annak idején, amikor meghaltam, az én kis világom nagyon szűk volt, csupán Izráel országára korlátozódott, azon belül is leginkább Galileára s Jeruzsálemre, akkor még csak az foglalkoztatott, hogy a zsidók közül kik kerülnek a mennyek országába, és kik a gyehenna tüzeire. A pogányok idvezülését csak úgy tudtam elképzelni, ha megtérnek és felveszik a keresztséget. Halálom után ezért történt, hogy a tanítványaim, és követőim, különösen Pál, oly buzgó igyekezettel terjesztették a tanaimat a pogányok között. S emiatt lett, hogy - szinte hihetetlen módon - pár évszázad alatt ez a mi kis szektánk meghódította a hatalmas Római Birodalmat, aztán a fél világot is. Sok olyan ember él ma is a föld kerekén, aki más valláshoz tartozik, vagy éppen vallástalan. Ez azonban nem akadályozza meg őket abban, hogy példamutató életet éljenek, aminek nyilvánvaló jutalma a mennyek országának elnyerése.

- Értem, Uram Jézus, bocsásd meg, ha úgy tűnt számodra, hogy kirekesztő voltam, nem állott szándékomban.

- Jól van, no, Angyali Doktor, ennél nagyobb tévedéseket, sőt halálos bűnöket is megbocsátottam már, csak nem képezed, hogy épp rád neheztelnék?

- Uram Jézus - szólaltam meg -, amikor megjelentél a felhők között Jeruzsálem egén, én úgy láttam, hogy minden zsidó, aki feltámadt, keresztény módon kulcsolta imára a kezét, ők minden bizonnal megtértek...

- Nem mind - röppent az Üdvözítő ajkról a fürgé válasz. - Volt, aki igen, volt, aki nem. A katolikus dogmatika szerint a második eljövetelem egyik feltétele, hogy megtérjenek, de Atyámmal sokat gondolkodtunk ezen az utóbbi időben, és arra a következtetésre jutottunk, hogy mindegy, hogy megtérnek-e vagy sem, őrájuk is ugyanaz érvényes, mint mindenki másra, keresztényre vagy nem keresztényre: ha jók voltak, a mennybe jutnak, ha rosszak, a pokolra.

- Értem, Uram, ez a legigazságosabb... - mormogtam, és pötyögtem a laptopomba a kinyilatkoztatást. Aztán előállottam a legfontosabb kérdéssel, amire nem tudtam, kapok-e választ: - Üdvözítőnk, felelnél-e arra a kérdésemre, hogy - ha lehet, ezt is megörökíthessem a krónikában - miért éppen most láttátok jónak Atyáddal, hogy véget vess az eddigi világnak, és kimondd a végítéletet?

- Súlyos kérdés, de még súlyosabb a válasz. Atyám kezdetektől fogva szabad akaratral ajándékozta meg az embert. Tehát mindenki választhatott a jó és a rossz között. És az emberek mindig választottak is. Mindig voltak a kevesek, akik csak a jót választották, és voltak sokkal többen, akik csak a rosszat, de a nagy többség ezt is, azt is. Akik az utóbbi évtizedekben a végítéletéről gondolkodtak, arra a véleményre jutottak, hogy az utóbbi időben annyira eluralta a földet a gonoszság, hogy a tovaterjedésének csak a második eljövetelem képes gátat szabni. Ámde ez így csak féligazság, mert ha visszatekintünk az összes történelmi korra, mindegyik csordultig volt gonoszsággal. Tehát amióta a mennybe mentem, bármelyik pillanatban visszatérhettem volna rendet vágni az emberek között, üdvözíteni a jókat, örök kárhozatra juttatni a gonoszakat. Nem, az igazi ok a következő: az utóbbi fél évszázadban a gonoszok, a másokat letiprók, a másokat eltaposni és kihasználni vágyók végtelen mohósá-

gukban már magának a Földnek a pusztaságát veszélyeztették, olyannyira kizsigerelték az erőforrásait, olyannyira elszennyezték a levegőt, a talajt, olyan negatív folyamatokat indítottak el e szép bolygón, hogy a jóknak, az igazaknak és az átlagembereknek lassan teljesen ellehetetlenítették az életét és jövőjét. A folyamat majdnem visszafordíthatatlanná vált, a jó szándékú emberek önerőből már nem tudták volna megmenteni gyönyörűségük lakóhelyüket. Ezért vált szükségessé, hogy Atyámmal közbelépünk... - Az Úr itt hatásszünetet tartott, hogy képesek legyünk megemészteni szavait. - Most viszont nekem lenne hozzátok egy kérdésem, kedves testvéreim. Kíváncsi lennék, hogy még földi életetekben ti hogyan képzeltek el második eljövetelemet. Angyali Doktor, légy te az első!

- Drágalátos Megváltónk, én skolasztikus szentként mi egyebet is válaszolhatnék, mint hogy minden pontosan úgy következik be, ahogy az evangéliumokban, Pál leveleiben és János *Jelenései*-ben meg van írva. Én szentül hittem és vallottam, hogy a Biblia isteni sugallatra született, minden egyes verse, minden egyes szava. Persze, most már szégyenszemre beismerem, hogy miután az évszázadok során itt a mennyben én is megismerkedtem a modern, főleg természettudományos bizonyítási módszerekkel, az én bizonyítékaim Isten létezésére merőben spekulatívak voltak és szelektívek, aminek legékeesebb bizonyossága az a rossz szokásom volt, hogy amely tételt skolasztikus érvekkel nem tudtam kielégítően bizonyítani, ott úgy vágtam át a gordiuszi csomót, hogy a kinyilatkoztatásra hivatkoztam, vagyis arra, hogy ami a Szentírásban olvasható, az megfellebbezhetetlen, megkérdőjelezhetetlen. Ezért a skolasztikus alapokra épített szellemi székesegyházam süppedékeny talajon áll, alkalmasint csak Te, Uram, és a Szentlélek Isten tartja benne a lelket, és tán össze is dőlt volna már, ha nem lenne akkora keletjük mind a mai napig a tanaimnak, amelyek egyben tartják szellemi konstrukcióm.

- Hát, Tamás testvér, válaszod felér egy gyónással - nyugtázta az Angyali Doktor szavait Jézus -, őszinteséged szívbemarkoló, s amit a végén mondtál, színgáz, hiszen a te tanaid székesegyháza is azért áll statikailag látszólag kifogástalan állapotban, mert rengetegen hisznek neked, és vallják tanaidat szent meggyőződéssel. Hasonló egy kicsit a helyzet veled is, mint velem: azért vagy erős, mert sok a híved... No, most pedig hozzád intézem ugyanazt a kérdést, Szent László király. Te milyennek képzelted Isten országát?

László királyom keményfából ácsolt, díszesen faragott, magas támlájú széke a kérdés elhangzása után megreccsent, ami két dologra utalhatott: egyrészt arra, hogy a szent uralkodó fészkelődni kezdett, de legalábbis megmozdult a helyén, másrészt arra, hogy hatalmas, súlyos ember volt László, és valószínűleg a magyar királyi palástja alatt páncélt is viselt, s így masszív székeének eresztékei megéreztek a nagy király mozdulatát.

- Miurunk Jézus Krisztus, Istennek szent fia, én annyira nem mélyedtem el a tudományokban, mint az előttem szóló testvérünk, Tamás, mert Atyád rendelkezéséből nekem egy szétesőben lévő ország összes gondja, baja szakadt a nyakamba, amikor trónra léptem. Meg kellett erősítenem az államot, különben gyönyörűségük országunk az idegen hadak és a belső viszálykodás martaléka lett volna. Az én országom a dúsan termő földekkel, ezüst folyókkal, magas bércekkel övezett, völgyekkel, erdőkkel ékes Magyarország a Boldogságos Szűz, a Te édesanyád oltalma alatt áll, s uralkodásom alatt megingathatatlanul hittem abban, hogy országom addig és csak addig létszen erős és boldog, amíg a Szent Korona, amelyet a fejemen láttok, és a keresztény erkölcs egybetartja. Ezért az uralkodásom elején szent esküvéssel megfogadtam, hogy hőn szeretett népem iránt érzett felelősségem miatt megerősítem az egyházat, védelmezem minden ellenségétől, hogy országom nyugodt és erős legyen, bizakodó és istenfélő, és hogy lelki javakban és jószágokban egyaránt gyarapodhassék. Uram, Jézus, bizony igazam lett a Szent Koronánkat illetően, mert amint e jelképünk elveszítette e szakrális jelentőségét, országunk széthullott, és azóta sem tért magához. Kegyes Urunk, kérdésedre

azonban még nem válaszoltam, bocsásd meg hát nekem e kis bevezetőt, de íme, most rátérek: én Isten országát úgy képzeltem, hogy az a földön valósul meg, vagyis én nem veszem szó szerint a János *Jelenései*-ben foglaltakat, egyebek mellett azért sem, mert Te magad monád, hogy „Isten országa bennetek van”, amit én úgy értelmeztem, hogy a jámborok szívében létezik, és egyszer ez az igazság lesz uralkodó a földön, minden nemzeteknél. De azt természetesen nem zártam ki - mert nem tudhattam, nincs-e abban igaza Jánosnak -, hogy egyszer majd karddal és vasvesszővel tanítod móresre a nemzeteket, amelyek a bűn és a lelki meghasonlás útjára léptek. Én uralkodásom előtt meg alatt is rengeteg időt töltöttem a pogány ellenség és a belső lázadók leverésével, sőt, legendák keringenek arról is, hogy halálom után majd' háromszáz évvel is még kiszállottam nagyváradi kriptámból, és szétvertem a keleti végeken beözönlő tatárokat a csatabárdommal a lófő székelők segélyhívó könyörgésére. Egyébként pedig illő szerénységgel még megjegyezném, hogy képességeim szerint a lehető leghívebben igyekeztem szolgálni Téged szigorú, de igazságos törvények meghozatalával, hogy országunkat minél kevesebb gáncs és vád érje, amikor eljősz a te mennyei seregeiddel... Úr Jézus, összegezve tehát, én úgy képelem, hogy a két dicső és sokat szenvedett nemzet, a magyar és a lengyel továbbra is szoros barátságban, a rendíthetetlen keresztény hit oltalmában él majd virágzó hazájában, s gyarapodik tovább, s a világ népei közül példaképül állanak majd a többiek előtt...

- Köszönöm válaszodat, Szent László király, te még nem is tudod, hogy mennyire igazat szóltál - mosolygott Jézus a kedvenc magyar szentemre -, hiszen, mint korábban említettem, annak a nemzetnek, amelynek az uralkodója voltál, és a másoknak, amelyből édesanyád származott, igencsak kitüntetett szerepe lesz hamarosan.

- No, kedves barátocskám, Ferenc testvér, te, aki nem uralkodó, hanem gazdag kereskedő gyermeke voltál, majd kolduló szerzetes lettél, te hogyan láttad, milyen lesz második eljövetelem?

- Bizony, bizony, Krisztus Urunk, én nem voltam sem olyan kiváló koronás fő, mint László, sem pedig oly végtelenül kiművelt elme, mint Tamás testvér - szólalt meg a nagy asztal mellett apróvá összetöpörödött Szent Ferenc. Mintha még itt is, a túlvilágon, ebben a díszes kompániában is bizonyítania kellene, hogy az alázat és a szerénység az egyetlen járható út. Mindenestre megfigyeltem, hogy a túlvilágon mindenki megmaradt nagyjából ugyanolyannak, mint amilyen életében lehetett, leszámítva persze azt a hatalmas tudást, amit a mennyben szereztek. Ez utóbbi leginkább az Úr számára volt elengedhetetlen, hiszen aki egy egész világ ura lesz, annak mindenről tudnia kell. Ám hallgassuk tovább Ferencet, aki savószerű szemével, borotvált tonzúrájával alig látszott ki az asztal lapja alól: - Sőt, nemcsak a vagyont és a hatalmat, de még a szerzett tudást is megvettem. Én igyekeztem a leghívebben követni Téged, a tanításaidat és cselekedeteidet, Uram, bár a kettő nálad ugyanaz, hiszen a szó és a tett ugyanannak az éremnek a két oldala. Igyekeztem példát mutatni Krisztus-követésből, mert láttam az egyház egy részének végtelen romlottságát, és saját életemmel akartam bizonyítani, hogy a leghívebb és legjobb keresztény az, aki szorosan a Te nyomdokaidban jár... De rátérve most már kérdésedre, én is úgy képzeltem, bár nem vagyok igazán tudós elme, hogy az emberiségnek az lenne a legnagyobb ajándék, ha második eljöveteled azt jelentené itt, ezen a világon, hogy mindenkinek, a legmegátalkodottabb bűnösöknek is megtisztul a szíve, a farkas a bárányal társalkodik, az oroszlan a gazellával barátkozik, vagyis hogy itt a földön jön el közénk a mennyország, és senkinek nem kell a pokolra jutnia, mert a szív megtisztulása visszamenőleg minden bűnt eltöröl. Mindenki egyforma lesz, nem lesznek rangkülönbségek, mindenki egyenlő lesz mindenki mással, még állattársaink is egyenlőek lesznek velünk, emberekkel, mert hiszen ők éppúgy az Atyaisten teremtményei, mint mi magunk. Lesz elegendő táplálék mindenkinek, és mindenki békében él mindenki mással, nem fogják többé háborúk pusztítani és csúfítani a föld arculatát. Mindenkinek mindig mindenből jut elegendő,

nem szenved hiányt senki, és ami a legfontosabb és csodálatosabb: az egy Isten szeretete ragyog mindenkinek mindörökkön-örökké.

- Ámen! - vágta rá egy emberként a többiek, magát az Urat is beleértve. Nekem is ugyanez a szó hagyta el fogaim tornácát, de szégyelleném egy mondatban említeni személyemet a szentekkel.

- Bocsánat, Uram, hogy eme ünnepi végszó után szólni merészelek, de a mai tudásunk szerint Ferenc testvér okfejtésében van egy kis hiba - szólalt meg kellő alázattal Aquinói Tamás, és terebélyes ülepével fészkelődni kezdett. - Ezúttal nem szeretnék szórszálhasogató tudósnak látszani, és az arisztotelészi logikával előhozakodni, de meg kell jegyezmem, hogy amennyiben megvalósulna mindaz a szép elképzelés, amit az assisi szent elmondott, akkor semmiképpen nem jutna elegendő élelmiszer az összes eddig élt s most feltámadott embernek, az egykori és mai bűnösöknek és az igazak sokkal kisebb seregének. Mert a legújabb tudományos - már rég nem skolasztikus - kutatások szerint eddig körülbelül százmilliárd ember élt a földön a mostani eljöveteledkori nyolcmilliárddal együtt, és a föld maximális eltartó képessége ennek a töredéke, tehát ha minden bűnösnek megbocsáttatnak a vétkei, mindenkinek, aki él és aki feltámadt, akkor nem lesz mit enniük az embereknek...

- Megbocsátom közbevetésedet, Tamás - válaszolt higgadtan az Úr Jézus -, de neked is csak azt tudom mondani, amit mindenkinek, aki aggodalmaskodott a holnap miatt: „Elég minden napnak a maga baja.” Mivel ez a nap az én napom, bízd rám nyugodtan, hogy mindent a legigazságosabban elrendezzek. Úgy látom, *doctor angelicus*, mégsem vagy képes levetközni a katonás dogmatika angyalbőrét, és olyan logikai részletkérdésekkel foglalkozol, amelyek nem tereád tartoznak. Ha nem én magam lennék a szelídség és a megbocsátás megtestesülése, még meg is neheztelhetnék rád, hogy bizalmatlan vagy velem szemben, mi több, az Atyával szemben is. Tudván tudod pedig, hogy az Isten szeretete mozgat mindent a világon, s hogy ez a szeretet olyan, mint valami sohasem szűnő energiaforrás a mindenségben - hogy egy mai szót alkalmazzak, Tamás, ha már te is korunk tudományosságának kifejezéseit használod -, szóval, Atyám szeretete oly csodálatos erő, hogy minél többet sugároz ránk belőle, annál több marad nála, hogy aztán még többet adhasson nekünk! Egyébként pedig te vagy közöttünk a legmerevebb dogmatikus, tehát mivel hajlamos vagy szó szerint venni mindent, ami a Szentírásban foglaltatik, azt is el kell fogadnod, hogy a feltámadottak és a második eljövetelemkor élők mássá alakulnak, szinte olyanokká, mint az angyalok, vagyis nem lesz szükségük ételre, itatra, egyszerűen, nem létezik az az élelmezési kérdés, ami miatt Ferenc csodálatos költői vízióját ízeire szedve aggodalmaskodsz... Egyébiránt pedig, ha már az általam igen kevésbé kedvelt dogmáknál tartunk - emelte fel ismét jobb kezének mutató- és középső ujját Jézus -, meg kell jegyezmem, hogy a legtöbb megszólalásomat, ami az evangéliumokban olvasható, képes beszédnek szántam - mint már korábban említettem -, nem pedig megdönthetetlen hitigazságnak. Ez a dogmatikus gondolkodás, Tamás testvér, oda vezetett, hogy amiatt gyilkoltak embereket a középkorban, hogy azt vallották-e, „egylényegű” vagyok-e Atyámmal, vagy azt, hogy „hasonló lényegű”. Ez az értelmetlen szórszálhasogatás éppoly megbocsáthatatlan, mint maguk a gyilkosságok. Ezekre nincs feloldozás. Ezért kell, hogy legyen pokol. Valamiféle isteni sugallatra történő megtisztulása az inkvizítori szívnek - hiteltelen dolog. Ezt Ferencnek is mondom. Ezért az inkvizítoroknak, akik csúfot űztek a szeretetvallásomból, az örök kárhozát a jussuk. Összefoglalva tehát, kedves szentjeim, az elképzeléseiteket, azt mondhatom, hogy mindegyikben sok igazság van, de mindegyik a végítélet igazságának csak egy-egy oldalát mutatja meg...

Jézus még beszélt tovább, de nekem ekkor eszembe ötlött valami, amitől kissé elszontyolodtam. Nekem is volt elképzelésem a második eljövetelel, egy tragédia- vagy komédia-kezdemény, amely a laptopom memóriájában várta a feltámadást, vagy inkább a lehetőséget,

hogyan felolvassam. Az Úr tudja, hogy író vagyok, meg azt is, hogy épp ennek a témának a megírására készültem, igazán megkérdendőt lehetett volna engem is, még ha nem is vagyok szent. Ekkor Jézus elhallgatott, és szelíden korholó pillantást vetett rám, mintha tudná, mi jár a fejemben, majd folytatta:

- Tamásnak igaza van abban, hogy a Bibliában olvasható menetrendből sok mindennek meg kell valósulnia, hogy az emberek egyáltalán elhiggyék, hogy ez itt valóban a végítélet. Egy ilyen szkeptikus, hitetlen, cinikus, pöffeszkedően materialista korban, mint a mostani volt, meg kell győzni az embereket, hogy ez tényleg az, amire egyáltalán nem számítottak. Érthető persze a bizalmatlanságuk, mert a hazug bulvármédia, amely közléseit sokszor tudományos köntösbe bújtatta, az utóbbi évtizedekben már számtalanszor lóvá tette a népeket mindenféle ál-világvégek terjesztésével. Emlékezzünk csak a maja világvége-hisztériára. Tehát a felhők között kellett eljőnnöm, a holtaknak fel kellett támadniuk, az üdvözülő feltámadottaknak találkozniuk kell a még élő szeretteikkel, a kárhozatra valókat pedig útnak kellett indítani a pokol felé. László király felvetése, miszerint a magyar és a lengyel nemzet példaként állhatna más nemzetek előtt istenfélelemben, azért figyelemre méltó, mert a végítélet levezénylésének egy érzékeny pontjára tapint rá. Arra ugyanis, hogy egyrészt vannak a megítélés alá vetendő nemzetek, másrészt vannak az egyének. Utóbbiakat mindenképpen külön-külön kell megítélnem, a kollektív üdvözülés és a kollektív kárhozat nem létezhet. A nemzetek viszont egyénekből állnak, de a különböző nemzetek erőnyeinek és bűneinek mértéke között eléggé nagy eltérések vannak, ugyanakkor figyelembe kell venni, hogy a nemzetek bűnei legtöbbször bizonyos személyekhez vagy elég jól elkülöníthető csoportokhoz köthetők, erőnyeik pedig részben a nagy egyéniségek munkásságát, részben a nemzet egész lelkületét tükrözik, amely sokkal több, mint a nagy egyéniségek zsenialitásának, jótetteinek, dicséretes lelki alkatának összessége...

- Üdvözítőnk, engedtesse meg nekem, hogy megjegyezzem - vágott közbe Tamás, és tőle szokatlan félmosoly jelent meg szigorú, de élvezet száján szögletében -, hogy most már Te is kiváló érvelő lettél. Okfejtésed akár egy állampolitikai *disputatio*-ban is megállná a helyét...

- Köszönöm elismerő szavaidat, Angyali Doktor, neked elhiszem, de természetesen nem is tehetnék mást, mint hogy igazságosan ítéljek meg mindeneket, mert milyen lenne az, ha a végítélet főbírája téves ítéletet hozna?! Ehhez pedig tudásra van szükség...

- Hát, ettől egyáltalán nem félünk, mármint hogy téves ítéletet hozná, ez a veszély nem fenyeget bennünket, hiszen egyedül Te vagy az út, az igazság és az élet - hízelt egy kicsit Tamás.

- No, de visszatérve az elképzeléseitekhez - vette fel ismét beszédének fonalát Krisztus -, a legközelebb az igazsághoz Ferenc testvérünk gyönyörű látomása áll. Bár hiányosabb a tárgyi tudása, mint Tamásé, legtisztábban nem a szemével, nem is az eszével, hanem a szívével lát az ember. Voltaképpen egy dolog van csak a víziójában, ami megvalósíthatatlan. Az, hogy a velejükig romlott bűnösök, akik nem bánták meg töredelmesen bűneiket, együtt lehessenek az áldozataikkal, és együtt élvezhessék Isten szívét-lelket melengető szeme fényét, mélységesen igazságtalan lenne. Bizony mondom nektek, a bűnös örülne neki, viszont az áldozatát nem tehetjük ki annak, hogy kínzójának látványa az örökkévalóságig emlékeztesse az egykor elszenvetett keservekre. Képzeljétek csak el, micsoda vérlázító jelenet lenne, ha - egy magyarországi példát véve - ÁVH-s tiszták és verőlegények társaságát kellene elviselniük az általuk megkínzott ártatlanoknak, mondjuk, a hitüket védő jámbor keresztényeknek?

László király egyetértése jeléül vaspáncélos öklével oly keményen csapott a mennyei asztalra, hogy az behorpadt.

- Bár az emberek Isten országában sok tekintetben átalakulnak - folytatta az Úr -, az üdvözültek tudata csak kis mértékben változik, viszont gondtalan, boldog, ugyanakkor továbbra is emlékező lényekké válnak, akiknek ugyan nem fájnak már az emlékek, de elkísérik őket az öröklétbe.

- Uram - vettem közbe most én -, ugye, ott már nem fognak fájni az enyhébben sajgó emlékek sem?

- Tudom, mire gondolsz, Gábiel... Az apró emberi gonoszságokra, amelyekből jócskán kijutott neked, a lelki tüskéidre. Légy nyugodt, nem fognak fájni - válaszolta kedvesen és megértően az Úr. - De visszakanyarodva Ferenc képeihez: az, hogy a farkas a báránnal társalkodik, azért nem állja meg a helyét, mert az állatoknak nincsenek erkölceik, mint az embereknek, hiszen a farkas nem azért öl, mert gonosz, hanem mert élelemre van szüksége. Az ÁVH-s tisztnak azonban megadatott az úgyszintén sokat emlegetett szabad akarat, és választhatta volna az igaz utat is. De tudjuk, Ferenc testvérünk szeretete az egész élővilágra kiáradt, ezért is ápolt kiváló viszonyt állattársainkkal, s prédikált a madaraknak is, és ezzel - jócskán megelőzve korát - a most megszűnő utolsó világkorszak előhírnöke is volt sok-sok évszázada: ő volt a középkor legnagyobb állatvédő szentje, s az állatok iránt táplált szeretete közvetve azt példázta, hogy e szeretet az egész világot magához öleli. Ő nem uralkodni akart az állatokon és minden létezőn, mint az Ószövetség tanítja, hanem szeretni akarta őket... Van-e kérdéseitek, kedves testvéreim, az elhangzottakkal vagy általában Isten országával kapcsolatban, mert szívesen válaszlok mindenre.

- Kegyes Urunk, nekem volna egy kérdésem - éltem a felkínált lehetőséggel -, és máris kettő lesz belőle, mert a kettő némiképp összefügg. Kérlek elsősorban Téged, a világ Urát, de a többi szenteket is, hogy továbbra se botránkoztat meg kérdéseimen, de valóban tudni szeretném a válaszokat, hiszen Te magad hatalmaztál fel, hogy bármilyen kérdést feltehessek. Először tehát azt szeretném tudni, hogy például Mária Magdolna hova kerül az immár örökkéig tartó új világban?

- Ne kérj mindig előre bocsánatot, Gábiel, mondtam már, hogy mindent kérdezhetsz. Mária Magdolna a mennyek országába került már régen, ez természetes. Megbánta a bűneit, sok megaláztatást kellett eltűrnie, egyszer még a kövezéstől is megmentettem, utána pedig hű kísérem és szolgálóm lett élete végéig. Igaz hittel hitt bennem. Egyébként nagyon közel álltunk egymáshoz. Ismeretségünk elején, amikor még én sem láttam magam előtt teljesen tisztán a küldetésem, megérintett a szerelem varázsa. Vonzódtam Máriához, mint férfi a nőhöz. De éreztem, hogy ha engedek ennek a varázsnak, ha engedem, hogy legyűrjön, nem fogok tudni megszabadulni tőle, márpedig nekem másra kellett az erő, bár akkor még nem is sejtettem, hogy sokkal fontosabb feladatom lesz, mint amiről valaha is álmodtam.

- Tudod, Uram, csak azért kérdeztem, mert itt a földön nagyon sok író és egyéb művészt foglalkoztatott ez a dolog. Sokan, akik az emberi arcodat akarták kidomborítani az istenivel szemben, ezzel vélték leginkább igazolni emberi mivoltodat: hogy ismerted őt, mint férfit az asszonyt...

- Értem én, Gábiel - mondta ugyanolyan higgadtan Jézus Urunk -, próbálkozásuk, mint említettem, nem alaptalan, sőt, mondok még mást is: a két betániai nővér, Mária és Márta, akik Simon házában laktak, ők is mindketten elfogadtak volna férjüknek. Én is szerettem őket, és örömmel látogattam őket a Jeruzsálem melletti kis falujukban, mindig szívesen időztem náluk, és elfogadtam tőlük a kényeztetést, mert tudtam, hogy igaz szívbeli szeretetből gondoskodtak rólam, és *ecce homo*, ahogy mondani szokás: bizony mondom nektek, a jeruzsálemi farizeusokkal való áldatlan hadakozás, vitatkozás után igencsak jólesett testileg, lelkileg megpihennem e két áldott jó lélek mellett. Ők is, akárcsak Magdalai Mária, hű követőim lettek, egészen a keresztség - és utána is. Egyébként majdnem mind a négy

evangélista más és más asszonyokat említ, akik kereszthalálomat végignézték és lélekben végigszenvedték. Hol ezt, hol azt, hol amazzt a Máriát említik... Az érdekes az, hogy szinte az összes nőt, aki közel állt hozzám, kezdve anyámmal, Máriának hívták, amiből szép nagy kavardás támadt az evangéliumokban, hogy melyik Mária hol, mikor és mit csinált éppen... No, de visszatérve: én mindig szerettem a nőket, Gábiel, és nektek is mondom, kedves szentjeim, elfogott a gyöngédség, valahányszor zavarodott lelkületű, szegény vagy kitaszított asszonyok kérték a segítségemet, és néztek félénken a szemembe, reménnyel eltelve, szó nélkül könnyörögve. Ha egy férfi jóindulatú hozzájuk, kedves és figyelmes velük, a nők igen hálások tudnak lenni. Engem a hálájuk egészen a sírig elkísért. A feltámadásom után pedig én voltam a legboldogabb, amikor láttam tiszta szemükben felcsillanni a ragyogó örömet és az örömkönnyeket.

A Megváltónak ezekre a szavaira nemcsak nekem és Ferencnek, de a megátalkodott skolasztikus Angyali Doktornak és a szigorú katonakirálynak - mi több, Isten rettenthetetlen katonájának -, Lászlónak is néhány könnycsepp gördült le évszázadok cserzette arcán. Miurunkat nem ismerték erről a mélységesen emberi oldaláról. Miután mind lopva letörölggettük kezünk fejével az árulkodó könnyeket, feltettem még egy merésznek tűnő kérdést Jézusnak:

- Krisztus Urunk, mindnyájunkat lelkünk mélyéig meghatott az az emberség, amivel az asszonyokról szólottál. Hadd tudakoljam meg Tőled azt a dolgot, amely előtt immár két évezred óta mind a hittudósok, mind az egyszerű emberek és hívek kissé értetlenül állnak, mégpedig hogy édesanyáddal valójában milyen volt a viszonyod? Mert az evangéliumok olyannak ábrázolnak Téged, mint aki többször is valósággal eltaszítja magától szülőanyját.

- Ennek is megvan a maga oka, Gábiel. Én az édesanyámat nagyon is szerettem, de az, ahogy néha a nyilvánosság előtt szóltam vele, szándékos volt: mutatni akartam híveimnek, hogy a mi testvériségünkben a családi kötelékek nem számítanak. Tudod, az egyszerű embereknek a látványos gesztusok kellenek, mert ezekből értenek. Mindenféle csodák, halottak feltámasztása, azonnali gyógyulások, kenyér- és halszaporítás, vízen járás; és legfőképp az, hogy mindezeket egy hús-vér ember cselekedje, mert a szegény zsidó nép szinte az egyetlen a világon, amely egy láthatatlan istent köteles imádni, akit nemhogy ábrázolni nem szabad festett vagy faragott alakban, de még a nevét is tilos kimondani. Más népek, mint a görögök, csodálatos emberi formában ábrázolták isteneiket, és mintegy bálványként imádták őket, míg filozófusaik az isteni abszolút tökéletességet is filozófiai fogalmakba tuszkolták, mint a nagy Plátón a Jó ideájába. Náluk az istenek éppúgy éltek, civakodtak, szerettek, szeretkeztek, gyűlöltek, irigykedtek, mint a földi halandók. A zsidók pedig egyszer csak kaptak egy embert, engem, aki istenné lett - ahogy elmondtam nektek -, de bizony megölték, mert istenkáromlónak tartották. Valószínűbb azonban, hogy magát az emberi alakban való megjelenésemet ítélték istenkáromlásnak, vagyis a puszta létem volt botránykő a szemükben. Mivel nekem a lényemből fakad, hogy minden népet és embert egyformán szeressek, és segítsek az üdvözülés útján, sajnálom, hogy pont a saját népem állt ellen ilyen makacsul, hogy megváltsam. Aminthogy Názáret lakói is valósággal kiebrudaltak szülőhelyemről, amikor nekik prédikáltam. Senki sem lehet próféta a sajátjai között. Mindenesetre én ugyanúgy szeretem a népemet, mint mindenki mást, akár tetszik nekik, akár nem. És itt is téved a dogmatika, Tamás testvérem, mert János rosszul tudta: nem tér meg mindenki közülük most, a végítéletkor sem. De mindegy, én egyenként, egyénenként ugyanúgy ítélem meg őket is, mint minden más nép fiait, lányait.

Az Úr eléggé elkanyarodott a tárgytól, attól a kérdéstől, hogy miért viselkedett úgy Szűz Máriával, ahogy. Elragadta a hév, és más témára ugrott: ez is milyen emberi vonása a világ urának! De ekkor olyasmi történt, ami mindenképpen elterelte volna a gondolatai menetét, és egészen más irányt szabott beszélgetésünknek.

Szárnysuhogást hallottunk, s pár pillanat múlva a nagy gomolygó fehér fényrengetegből kivált két ugyancsak fehér angyal, és, mint két rendőr, előállított egy földi halandót, akinek valahogy nagyon ismerős volt az ábrázata számomra, de nem ugrott be a neve.

- Ki ez az ember, és miért hoztátok ide? - tudakolta az Úr. - Tudjátok a dolgotokat, tisztában vagytok vele, hogy kit hova kell küldeni.

- Miurunk, ez az ember kivétel, és nem tudjuk, mit kezdjünk vele, mert azt állítja magáról, hogy ő már legalább háromezer-ötszáz éves, és hol meghal, hol meg föltámasztják, aztán miután élt egy-két emberöltőt a földön, újra meghal, vagy valaki szándékosan meghalasztja, mintegy visszaküldi a sírba - magyarázta az egyik angyal csengő hangon, továbbra is szilárdan fogva az úriembert a jobbjánál.

- Engedjétek el, innen, a színünk elől úgysem szökhet sehova, és ha nem bűnös, akkor ne kezeljük úgy, mint egy fülöncsípett tolvajt. No, felebarátom, ki vagy, mi a neved, és hogy van ez az egész az életeiddel, a halálaiddal és a feltámasztásaiddal?

- Úr Jézus Krisztus, köszöntelek tisztelettel eljöveteled alkalmából, az én nevem Szindbád, a hajós, és angyalaidnak igazuk van, mert valóban furcsán alakult az életem. Én voltaképpen nagyon-nagyon régen - már alig emlékszem rá - csakugyan egyszerű emberként éltem a földön, aztán az élet rendje szerint idős koromban elköltöztem az élők sorából, és szépen eltemettek az arábiai sivatag mélyén. Nyilván a rokonaim is, és persze én is, halálom előtt idős betegként - úgy véltük, örökre. De nem így történt. Én életemben nagy kalandor voltam, vagyis inkább afféle kíváncsi és gazdag utazó, aki sokfelé járt a világban, kicsit úgy, mint a görögök mondáiban a nevezetes Odüsszeusz. Aztán miután hazatértem vándorlásaimból, otthon nagy lakomákat rendeztem kedves családommal és barátaimmal. Élveztem hát az életet, pedig már ekkor, az első „rendes” életemben rengetegszer kerültem életveszélybe, de valahogy mindig megmenekültem. No, az életemről ennyit tudok mondani, úgy emlékszem, rosszat nem cselekedtem senkivel, illetve a végzet szeszélyéből egyszer önvédelemből és egy szörnyű jóslat akaratlan beteljesítőjeként megöltem két embert, mindössze ennyi írható a számlámra. - Jézusnak (épp rápillantottam) megrebent a szempillája. - Viszont szabad akaratomból nagyon sok nélkülözött segítettem, alamizsnát osztottam, és lakomáimon megvendégeltem sok szegényt is. Aztán az első halálom után furcsa dolgok történtek velem. Ki tudja, hány százada feküdtem már a sírban, amikor egyszer csak azt vettem észre, hogy újra élek. Feltámasztott egy nagy nemzetközi mesegyűjtemény egyik ismeretlen szerzője, és gyakorlatilag hasonló kalandokba hajszolt, mint amiken életemben már keresztülmentem. Mintha megismételtette volna velem mindazt, amit átéltem. Nem volt mit tennem, ha élni kell, hát élni kell, nincs mese, még ha mesében kell is élni, amelyben én vagyok a főszereplő. Aztán amikor hazatértem a hetedik utamról - ennyi utazást írt elő számomra a mesék szerzője -, visszazsuppoltak a síromba, mint akire már nincs többé szükség. A mór megtette a kötelességét, a mór mehet. Azért alkalmazom ezt a hasonlatot, Uram, szíves engedelmeddel, mert származásomat tekintve arab vagyok. Na, de ez nem fontos, ami érdekes, az az, hogy ezer év múlva ismét azon kapom magam, hogy egy hűvösebb ország levegőjét szívom, és ösztönösen is otthonosan mozgok egy számomra addig teljesen ismeretlen korban és helyen, egy egészen más világban. Magyarországon támadtam fel, hogy úgy mondjam, nem tudom jobb szóval kifejezni, értettem az ország nyelvét, tudtam, mik a szokások, és valami lecsúszott vidéki nemes életét éltem, majd a fővárosban, Budapesten találtam magam mint holmi munkátlan nőhajhász és íróféle. Hosszas utánajárással megtudtam, hogy bizonyos Krúdy Gyula nevezetű magyar író húzott elő a halál sötétjéből, mert ez a Gyula olyan remekül írt, oly remekül tudta a régi korok hangulatát és emberek szellemét megidézni, hogy engem is új életre keltett. Amíg élt, addig szívesen játszadozott velem írásaiban, novelláiban és regényeiben, azután mikor 1933-ban jobblétre szenderült, vele együtt én is újra visszatértem a halálba. Reméltem,

hogy immár örökre, mert kezdtem rosszul érezni magam, hogy olyan vagyok, mint egy marionettfigura, akit bármely író kénye-kedve szerint ráncigálhat. De sajnós, hiú ábránd volt, mert 2005 körül eszébe jutottam egy másik magyar írónak is, sőt, többnek is, de ez a Szalai Gergely volt a legkellemetlenebb sírgyalázó, mert ő szinte sportot űzött abból, hogy egyik novellájában feltámaszt, a végén pedig - mint aki jól végezte dolgát - visszapaterol a túlvilágra, a következő novellájában pedig kezdi az egészet előlről. Úgy rángatott a halálból az életbe és vissza, mint egy rongybabát. Egyszer meg azt találta ki, hogy Magyarországon felhőket oszlatok, hogy ne essen az eső, ahol nem kell. Még ez volt a legnormálisabb szerepe számomra, így valami hasznót is hajtottam. De ez volt a kivétel. Aztán kiderítettem, ki ez a kegyetlen, életet és halált semmibe vevő - író, merthogy a Szalai Gergely csak az álneve, hogy galádságait leplezze, az igazi neve: Szappanos Gábiel...

- Ej, a mindenségit neki! - reccsentette közbe Jézus Krisztus. - Mit hallok felőled, Gábiel?! Mért nem hagyod békén ezt az embert? És mi a helyzet ezzel a feltámasztgatással?

- Uram, Szindbád igazat szólt, nem tagadom, de mivel az ördög, mint Te is tudod, a részletekben lakozik, szeretnék némi magyarázattal szolgálni.

- Hallgatunk, Gábiel - mondta Jézus. Aztán hozzátette: - Még szerencse, hogy valami jót is cselekedett ez a Szindbád.

- Megváltónk, Neked, a világ mindentudó Urának, és a szenteknek sem kell talán elmagyaráznom, hogy kétféle valóság létezik. A valóságos világ és a kitalált világok. Ez utóbbiak közé tartozik az irodalom világa is. Én tehát nem a valóságban támasztottam fel ezt az úriembert, hanem csak képzeletben. Bár a Szónak, a Logosznak - mint mindnyájan tudjuk - teremő ereje van, ezt Te tudod a legjobban, Uram, hiszen a Te beszédeid képezik hitünk alapját, a kősziklát, amire egyházad végül felépült. Sőt, Te annyira azonos vagy azzal, amit mondottál, hogy János evangélista Téged magadat nevezett Isten Igéjének. És a te valóságod, a te világod, amely most gyökeresen megváltozott és változik folyamatosan a második eljöveteleddel: itt és most ez az igazi valóságos világ. Szeretném megkérdezni a kedves angyalokat, hogy Szindbád uraságot hol és milyen gúnyában segítették ki a napvilágra, mert ha sejtelnem igazolódik, nem fogsz megróni azért, amit írtam.

- Parancsolónk - szólalt meg az egymáshoz megszólalásig hasonlító fénylények közül az egyik - , Szindbádot Szaúd-Arábiában, egy sivatagi homokdűne alól húztuk ki, és foszladozó ruházata alapján, már amennyi megmaradt belőle, megállapítható, hogy egy réges-régen élt férfiú.

- Köszönöm, kedves angyal - mondtam megkönnyebbülve, és a Úr felé fordultam. - Jézusunk, én nem vagyok sem fekete mágus, sem alkimista, sem semmiféle sötét tan követője, egyszerűen csak író vagyok, akinek az a feladata, sőt, küldetése, hogy részben a kendőzetlen valóságot írja meg (mint ahogy majd a második eljöveteledet is fogom), részben valami nem létező, eszményi, óhajtott világot, egy olyan világot, amilyennek az elmúlt világnak lennie kellett volna, hogy felhívja az emberek figyelmét, mennyire eltévelyedtek, mennyire letértek az igaz útról. Uram, én többnyire kitalált történeteket szoktam papírra vetni, de olyanokat, amelyekben keveredik az igazság a képzelettel, a komolyság a szórakoztatással, ám a szándékom mindig az, hogy maradandó élményt nyújtsak olvasóimnak, egyrészt tanulságosat, másrészt érdekeset, olyat, amit továbbgondolhatnak, mert nem hagyja őket nyugton... vagy éppen ellenkezőleg: azért nyugszik meg a lelkük, mert elgondolkodtak az olvasottakon.

- Jól van, Gábiel, értem - szólt az Úr megbékült hangon -, pontosan ismerem az írói szándékaidat, csak kíváncsi voltam, te magad hogyan fogalmazod meg őket - mondta, és huncutul összecsapott bal szemét. - Ez a Szindbád tulajdonképpen hasonló énhozzám annyiban, hogy minél többen olvassák a történetét, annál inkább hisznek a valóságos létezésében, aminek egyenes következménye, hogy csakugyan valóságos alakként látszik létezni. És

szemlátomást ő is ezt hiszi magáról. Mivel te egyelőre nem vagy túlságosan népszerű író, feltehetőleg nem tudtad olyan szinten életre kelteni, ahogy ő maga állítja, az viszont tény és való, hogy sivatagi sírjában nyugvó testébe vissza-visszaköltözött a lelke, amikor írtál róla, és ez a lélek úgy érezte - vagy mondjuk így: álmodta -, hogy minden meg is történik vele. Magyarán: a te szavaidnak is van teremtő erejük, mint minden valamire való szóforgatónak. Mit gondolsz, miért éppen téged választottalak ki krónikásomnak? Azért, mert komoly gyakorlati tapasztalatod van a feltámasztás témakörében is. Már születésedkor erre rendelték el, csak éppen erről senki nem tudott rajtam és Atyámon kívül.

- Köszönöm, Jézusom, megnyugodtam hát, hogy eme közzjáték ezzel az úriemberrel nem hiúsítja meg küldetésemet. Bár nem vet rám jó fényt, hogy egy békére vágyó léleknek kellemetlenségeket okoztam. Viszont azt nem értem, hogy miért épp engem vádol azzal, hogy annyit háborgattam, hiszen sok más magyar íróársam is foglalkozott az alakjával, vagy más szóval: sokan mások is feltámasztották...

- Miurunk - szólt közbe az angyalok egyike -, kérdezzük hát, mi légyen a sorsa ennek az embernek. Sokan vannak még, akikkel foglalkoznunk kell.

- Ha valóban nem szándékosan ölt embert, márpedig igazat szólott - belelátok a lelkébe -, és ha azt tekintjük, hogy a mesegyűjtemény alakjaként és a magyar írók munkáinak hőseként is sok boldog órát szerzett az olvasóknak, nincs okom a pokolba küldeni őt. A mennyek országának lészen a lakója. Kísérjétek a feltámadott családtagjaihoz, angyalaim.

- Hova kísérnek, Uram?! - sopánkodott Szindbád. - Már megint rángatnak jobbra-balra? Mindig ez lesz már a sorsom? Mikor hagynak már békén?

- Ez volt az utolsó feltámadásod, ezután már nem rángat senki, és ezután örökké élni fogsz.

- Akkor most már a végtelenségig kalandozhatok? - csillant föl az örök vándor szeme.

- Persze, felebarátom, kalandozhatsz valóságos tengereken és Isten végtelen szeretetének tengerén is - válaszolta az Úr, és elmosolyodott.

Ekkor döbbsentem rá, hogy egyelőre fogalmam sincs, mi lesz velünk, boldogokkal! Eddig sem minden a dogmák szerint alakult, az elkárhozottakról is egyelőre annyit tudunk, hogy merrefelé repülnek.

Szindbád elmerenghetett az Úr talányos feleletén, látszott az arcán, hogy szeretne többet is tudni, de nem mer tovább kérdezősködni. Érezhette, hogy ez a feltámadás most komoly. Rám is vetett egy lemondó, bár kissé megennyhült pillantást, mielőtt az angyalok eltűntek volna vele a fényáradatban.

Ami engem feszített belülről, azt eleinte én sem mertem megkérdezni az Úrtól, nem akartam feleslegesen zargatni. Viszont eszembe jutott, hogy mit mondott Livia: az utcán nem volt senki, vagy szinte senki, amikor hazament. Aztán csak rászántam magam:

- Uram, azt tudjuk, hogy a kárhozottak röpkölnak a légtérben valahova, de mi van a boldogokkal? Kedvesem azt mondta, hogy alig látott valakit az utcán, amikor hazament. Hova lettek a boldogok? Én láttam régen élt embereket a Kidron völgyéből egyenesen az égbe szállni a fehér angyalokkal, de mi van az élőkkel?

- Gábrriel, ők még lent vannak a földön, és együtt ünneplik az új világot a szeretteikkel, akik az ő életükben haltak meg. Otthon hullat örömkönnyekeket most mindenki, aki jó volt. Aztán amikor eljő az idő, akkor fölszállanak ők is mind ide hozzám a mennybe, és egy jó ideig itt lesznek velem és Atyámmal... - felelte az Úr. Majdnem olyan talányosak ezek a válaszai, mint a példabeszédei, gondoltam. Épp kérdeztem volna tovább a részletekről, de a jelek szerint egyelőre nem akart többet elárulni, viszont nagy örömmel a következőt mondotta:

- Gábrriel, mindenkinek az elképzelését meghallgattuk az eljövetelemről, csak még a tiédet nem. Tudtam, hogy bánt a dolog, és már azt hitted, megfeledeztem rólad. De az udvariasság úgy kívánta, hogy először a szentekét hallgassam meg. Tessék, meghallgatunk téged is szívesen. - A többiek buzgón bólogattak, és biztatóan néztek rám, László király nyikorgó székén kissé mereven felém fordult, és bátorításul a vállamra tette vaskezeit... Az is bizonyítja, hogy még nem alakultam át tiszta fénylénnyé, hogy fáj a nagy király lovagi jobbja, ahogy még veregette is a vállam. Olyan nehéz volt e kéz, mint a kriptá fedele lehetett, amit föl nyomott Nagyváradon, amikor a székek segítésül hívták a tatárok elleni csatában.

- Jaj, Uram, nagyon megtisztelő, nem is számítottam erre... - dadogtam, aztán végiggondolva a második eljövétel eddigi menetét, most már teljesen tanácstalan voltam, mi és hogyan fog történni. Én nem készültem olyan szép elképzelésekkel, mint a három szent ember. Őnekik már kialakult elképzelésük volt minderről, többek között ezért is lettek szentek. Én pedig épp csak az imént döbbsentem rá, hogy belecsöppentem a második eljövételbe - mint Pilátus a krédóba: futott át az agyamon a hasonlat, és ezen majdnem elnevettem magam. Ó, de hiszen itt van a Jézus-drámám első jelenete! Nem kell itt nekem beszédet tartanom! Felolvasom azt a jelenetet.

- Uram és kedves szentek, engedjétek meg, hogy a laptopomból felolvassam Jézus Urunk második eljövételéről szóló színjátékom első jelenetét! - S azzal sietősen keresni kezdtem a dokumentumaim között az ominózus írást.

- Miért nem fejből mondd, Gábrriel? - kérdezte Tamás.

- A mai kor emberei nem képesek már annyi mindent megjegyezni, mint a régiek, Angyali Doktor. Mi elkényelmesedtünk, mert egész könyvtárat vagyunk képesek magunkkal hordani... Már a saját írásainkat sem tudjuk fejből, nemhogy a másokéit... Na, meg is van. A címe:

„ELJŐ AZ ÚR.

1. felvonás

1. jelenet

Bankigazgató szobája. Szupermodern berendezés. Bőrborítású asztallap, bőr főnöki forgószék, bárszekrény. Munkaidő vége van, az igazgató hazafelé készül, díszes krokodilbőr, kódzáras diplomatatáskájába pakol papírokat, ezt-azt, közben szórakozottan fütyörész. Lerí róla a fáradtság, de a gazdagság meglegedettsége is. Hátul, a színpad közepén lévő üvegajtón kopognak, aztán választ se várva bejön a titkárnő.

Titkárnő: Jaj, igazgató úr, itt az Úr...!

Igazgató: Mi az, Gizike, mi történt?! Milyen úrról beszél?

Titkárnő: Az Úrról. Itt van az Úr.

Igazgató: De milyen úr? A nevét mondja! Vagy inkább ne mondja... Már végeztem mára. (ingerülten) Mit akar?

Titkárnő: Hát, ő az Úr...

Nyílik az ajtó, méltóságteljes, egyben légies léptekkel belép rajta egy hosszú szőkés hajú, szelíd arcú férfi, hosszú, hófehér, bokáig érő lepelben. Lép hármat a balra álló igazgatói asztal felé. Az igazgató döbbsenten és dühösen mered rá. Abbahagyja a rendezkedést. A titkárnő félénken kisurran.

Igazgató: Ki maga, és mit óhajt? Be van jelentve? (*kikiabál*) Gizike, miért adott ennek az úrnak ilyen későre időpontot?

Jövevény: Az Úr vagyok... nem kértem időpontot, csak jöttem.

Ekkor elmegy a villany, a pillanatnyi félhomályban a színpadon szinte csak a Jövevény fehér leple világít. Aztán a Jövevény hátát hátulról megvilágítja egy erős fényű kézilámpa: a titkárnő világít be az üvegajtón keresztül, amit a Jövevény betett maga után. Az igazgató megbabonázva áll, a Jövevényre mered, mintha jelenést látna, hiszen magát a fényforrást nem látja, mert a Jövevény eltakarja előle. Úgy látja, mintha maga a Jövevény sugározná ki magából a fényt. Rövid csönd, mindenki mozdulatlan. Az áram visszatér, a jelenés megszűnik jelenésnek lenni, újra csak egy embert lát az igazgató. Ebben a pillanatban a titkárnő hívatlanul belép:

Titkárnő: Igazgató úr, elnézést, csak elment az áram....

Igazgató: Mi történt, Gizike? Miért engedte be azt az embert?

Titkárnő: Én nem engedtem be, csak bejött. Amikor elébe álltam, egyszerűen átsétált rajtam.

Igazgató: Úgy érti, ez az ember átlépett magán?

Titkárnő: Nem, elébe álltam, hogy feltartóztassam, de egyszerűen átsétált a testemen keresztül, és közben elnézően mosolygott.

Igazgató: Csak a testen keresztül, Gizike? (*hamiskásan, gunyorosan*) A lelkét nem érintette meg?

Titkárnő: De igen, mert olyan szép szelíd volt a mosolya, olyan jóságos ... Mintha nem ebből a világból való volna... Ma mindenki olyan durva... Nem szólt egy szót sem, de annyira beszédes volt a tekintete, ahogy rám függesztette...

Igazgató: Na, jól van, Gizike, ne érzelegjünk, haza kell mennem, holtfáradt vagyok, teljesen kidőglöttem. Éhes is vagyok, nem is tudom, mi vagyok inkább, éhes vagy fáradt...

Jövevény: (*nyugodtan, tárgyilagosan*) Nem csak kenyérrel él az ember. Gazdag ember, oszd szét vagyondodat a szegények között, és jutalmad leszen a mennyben.

Igazgató: (*folytatja a pakolást*) Hozzám beszél? Tudtommal még nem ittuk meg a brüdersaftot. És ha rajtam múlik, nem is fogjuk. Tartsa meg a jó tanácsait! Jókor jön ezzel a szöveggel... Éppen most buktam egy nagyot a tőzsdén, odalett a vagyonom fele, és még ami megmaradt, azt is osszam szét?! Meg a bankomra is éppen most róttak ki válságadót. Miből tartom el akkor a családomat, meg tudná mondani? Tudja, mit? Ne fárasszon már, a beszéd is nehezemre esik, a kurva életbe! Mit beszéltet egyfolytában?! (*nagyon feszült és ideges lesz*) Távozzon innen! Gizike, hívja a biztonságiakat!

Titkárnő: Igenis, igazgató úr! (*el az üvegajtón át*)

Jövevény: Azokat ugyan hívathatod...

Igazgató: Miért?

Jövevény: Befelé jöttömben elaltattam őket.

Az igazgató megint abbahagyja a pakolást, és rámered az idegenre. Valami fény gyúl a tekintetében, aztán elhessegeti a gondolatot. Közben Gizike visszatér. Beteszi maga után az ajtót.

Titkárnő: Alszanak, igazgató úr.

Igazgató: *(gunyoros, hivataloskodó hangon; dühödten a Jövevényre mered, de Gizikéhez intézi szavait)* És milyen pózban alszanak? Mintha géppisztollyal lelőtték volna őket egy bankrablás során, vagy úgy alszanak, mintha tudatosan lefeküdtek volna, hogy itt aludjanak éjszaka a munkahelyükön?

Titkárnő: Mintha váratlanul nyomta volna el őket az álom... *(ábrándozva beszél)* az arcuk kisimult, mentes a napi gondoktól, olyanok mintha szépet álmodnának... Ülnek a földön, egyikük, a Béla fél karral a székén, fejét ráhajtotta a karjára, Józsi kopasz fején meg olyan békésen ragyog a lámpafény...

Jövevény: Úgy alszanak, mint annak idején a tanítványaim az Olajfák hegyén. Bár, ha valamelyikük kopasz lett volna, csak a telihold ragyoghatott volna békésen a fején... Ezeknek az öröknek mind a lelkük, mind a testük erőtlen volt.

Igazgató: Holnap kezdeményezem a kirúgásukat, hogy még egy fegyvertelen embert sem képesek föltartóztatni. Mert, gondolom, maga fegyvertelen, ugye?

Jövevény: *(mintha nem is hallotta volna a kérdést)* Ne az összes vagyondat oszd szét, a termelő beruházásaidat ne, csak azt, amit luxuscélra használsz. Add el jachtodat, három terepjáródat, és járj csak egy autóval, ahogy az evangéliumi szegénység megköveteli, add el luxusingatlanodat, amelynek a medencéjéhez lopod az áramot....

Igazgató: Mi vagy te itt, nyomozó?! *(elfehéredik)* Megszüntetem az áramlopást, csak ne jelents fel!

Jövevény: Most már hiszed, hogy Krisztus létezik?

Igazgató: Igen, hiszem, hiszek benned, amit csak akarsz, csak ne jelents fel!

Jövevény: Gondolod, számít az mennyei Atyámnál, hogy fel vagy-e jelentve valami földi hatóságnál?! Ugyan...”

Jézus ekkor felnevetett, igazi gyöngyöző kacajjal. Még a könnye is kicsordult. Alig bírta abbahagyni, közben Ferenc pironkodva mosolygott az Úr nevetésén, Tamás pedig vöröslő fejjel csak meredt maga elé. Nem volt humora, ez nyilvánvaló. Lászlónak csak a páncélja csörrent meg, de ezúttal sem derült ki, miért. Talán csak kényelmesebben próbált ülni a székén.

- Köszönöm, Gábrriel, egyelőre elég lesz. Nagyon mulatságos volt! - mondta az Úr, miután kisimultak a nevetőráncai. - Majd folytathatod még ezt a művedet is, sőt, segítséget is nyújtok hozzá. Nagyon sokat beszélgettünk már itt. Menj most egy kis terepmunkára, hogy tudomásod legyen róla, hogyan zajlanak a dolgok. Később találkozunk. Jó munkát, krónikásom!

6. EGY KIS TEREPMUNKA

Szólni sem bírtam, szerettem volna megköszönni a dicséretét, de hirtelen körbevett egy fekete angyalkommandó, és hívtak, hogy keljek fel az asztaltól és menjek velük. „Na, ennek valakikre nézve nem lesz jó vége...” - gondoltam. A vészangyalok vezetője nem is szólt, csak mutatta, hogy lökjem el magam, és ússzak a levegőben, s azzal felröppentek. Én utánuk.

Egy darabig a gomolygó fénymasszában száguldottunk, ahogy repülőgépek szelnek át vastag gomolyfelhőrétegeket. De itt a fényfelhőzetben nem volt semmi turbulencia, az angyalok szárnya sem lett nedves vagy jeges, meg lángra sem kapott. Ezúttal sem volt halvány fogalmam se, mennyi ideig röptünk, arról pedig még kevésbé, hogy merre.

Röpülés közben jutott eszembe, hogy elfelejtettem megkérdezni Jézust, hogy én mikor találkozhatom majd a szerettemmel. Más földi halandók, akik jók voltak, már együtt hullatják a viszontlátás édes gyémántkönnyeit, én meg fekete angyalokkal megyek „terepmunkára”. Úgy látszik, a kiválasztottaknak a mennyek országában is többet kell túrniük másoknál. Ha a földön magányos voltam, a mennyben is az leszek? Aztán a következő pillanatban elmosolyodtam, hogy hogyan lehet valaki ennyire negatív gondolkodású, hogy még a mennyben, a Megváltó általi kiválasztottságában is talál valami kivetnivalót. Ez nagyon vicces. Eszembe jutott, hogy mindig hipochonder voltam, és félttem a haláltól. Most már ezektől legalább nem kell rettegnem. Ettől megnyugodtam - és nem is gondoltam többet a dologra, mert ereszkedni kezdtünk.

Hatalmas vizet pillantottam meg magunk alatt, és hamarosan kiderült, hogy az Atlanti-óceán, mert egy idő után felismertem, hogy az Egyesült Államok keleti partvidékéhez közelítünk. Nyugat felé lassan kirajzolódott a magasból New York városa is a felhőkarcolóival, majd Manhattan is a Central Park zöldjével, miután - immár lassítva - még alacsonyabban vitorláztunk Long Island déli partjai fölött. Olybá tűnt, mintha a földön semmi sem változott volna. Az alkonyi nap fénye ugyanúgy csillogott az óceánban előttünk, ugyanolyan picik voltak a hatalmas hajók, és ebből a magasságból a látóhatár is ugyanúgy enyhén görbült.

Aztán hirtelen a fekete angyalkommandó bukórepülésbe kezdett, és én is követtem őket, magamhoz tapasztva karjaimat, hogy áramvonalas legyek. De ennek nem volt semmi jelentősége, mert a gondolatunk röpített bennünket, a fizika törvényei nem érvényesültek. Köztes lény voltam már én is, bár továbbra is embernek éreztem magam.

Egy szó, mint száz, nagyon hamar lecsaptunk valahol Dél-Manhattanben, olyan gyorsan, hogy fel sem fogtam. Bevillant, hogy a Wall Street Manhattan déli részén van, és azért villant be ez az emlék, mert amikor feleszméltem a száguldásból, egy hatalmas teremben találtam magam, amely nagyon hasonlított valami brókerházhoz. A jókora helyiségben asztalok sorai, tele óriási monitorokkal, és rengeteg ember - akik nem dolgoztak. Igen, mindenképpen alkuszok lehettek, mert oldalt a falon, a panorámaablakkal szemközt zöld tőzsdei számsorok futottak még mindig, őrzítő sebességgel, követhetetlenül. Nagy kavarodás volt a teremben, eleinte nem értettem, mi történik, csak később vettem észre kisebb-nagyobb embercsoportokat, amelyek vagy mozogtak, vagy állni látszóttak. A kisebb csoportok körök voltak, amelyeknek a közepén szőrös hasú brókerek toszogattak luxuskurvákat nyílt színen, míg a többiek nézték és biztatták a komoly, de élvezetes fizikai munkát végző kollégát. Az viszont nem biztos, hogy a lazító brókerek annyira élvezték, amit műveltek, mert szemlátomást be voltak tépve - egyeseknek épp eme munkálkodása közben toltak az orra alá fekete mappára szórt kábszercsikokat, és segítettek nekik fel is szívni. Az egyiknek ettől már az orra is elkezdett vérezni, de nem hagyta abba az üzekedést... Olyan volt, mint egy zombi: mechanikusan tologatta a farkát ki-be a csillámfényes mellű, nyuszifejű nőbe, aki unottan végezte

munkáját. Volt az örömlányokon két rózsaszín nyuszifül, az arcukon nyuszibajusz, feketével festve, meg néhány fekete pötty a rózsaszín szájuk körül. Egyéb öltözetük: ugyancsak rózsaszín balettszoknya és fekete neccharisnya, valamint túsarkú, aranycsillogású cipő. De utóbbi nem volt rajta minden nyuszilányon: némelyikükről levették, és a kufircolást közelről néző brókerek pezsgőt ittak belőle. (Amúgy nehéz lehetett beletölteni pár kortynyi Dom Pérignon pezsgőt, mert a lábbeli alakja alkalmatlan az efféle használatra, úgyhogy a drága nedűből nagyon sok veszendőbe ment.) A vérző orrú zombi a nő combja mellől, az asztalról felvett egy üveg Jim Beam whiskyt, és meghúzta. Az orrából a vér épp akkor csöppent a nyuszinő csiklójára, amikor az egyik fekete angyal durván megragadta, és kirántotta a nőből. Az csak nézett bambán, látszott a ködös tekintetén, hogy nem tudja, mit lát. Nyilván ő is be volt löve.

Húsvéti ajándék a munkában megfáradt alkuszoknak, gondoltam.

Mások, akik egy csöppet józanabbak voltak, még próbáltak humorizálni is a fekete kommandó láttán:

- Most húsvét van, nem farsang és a nem is Halloween! Mi ez a maskara rajtuk? - sutyorogták egymás között röhcicselve. De lefagyott a képükről a mosoly, amikor az első angyal kivágta az ablakon a zombi brókert, aki nyüszítve törte be a fejével az ablakot, és röpült ki rajta a tenger felé, kétségbeesetten hadonászva a levegőben. Nem zuhant le, hanem a levegőben úszva elindult valamerre az Atlanti-óceán felé, de nem arra, ahonnan jöttünk, hanem északra, vagy inkább északkeletre, Long Island partjain túlra.

A teremben a dübörgő zene elhallgatott, csak részeg szuszogást, csoszogást, ijedt suttogást lehetett hallani. A csoportok összébbr húzódtak, mindegyik közepén egy-egy félénk nyuszilány. De hiába a csorda összetartása: a körülbelül húszfős fekete sereg sorra dobálta ki az ablakon, nem épp kesztyűs kézzel, a dőzsölő társaság minden egyes tagját. Persze, mind ugyanarra röpült: a keletről lopakodó alkonyi félhomály irányába, az ismeretlenbe. Az arcukon néma döbbenet, hogy ez miért éppen velük történik. Olyan volt az egész, mint egy túlságosan komor, és épp ezért nem túl hiteles science-fiction film vagy egy gyengécske horror egyik jelenete. A minden bizonnyal csaló brókerek valószínűleg csak az FBI vagy a tőzsdefelügyelet esetleg megvesztegethető embereire számítottak, ilyen fekete angyalruhás maskarákra nem. Pláne nem ilyen durva fejleményre. A hatalmas önbizalommal rendelkező emberek sokáig nem képesek felfogni, amikor az önmagukról alkotott képük, sőt, az egész világuk egyszeriben összeomlik. Ezért nem hagyta el élvezet szájukat szinte egy nyikkanás sem, nemhogy rémült kiáltások, vagy fejhangú ordítózás segítségért.

Csak álltak, és vártak, mikor kerül rájuk a sor. Közben azon tűnődtem, vajon látták-e az égen Jézust feltűnni teljes dicsőségben, ahogy én is. Az Úr azt mondta, mindenhol látható volt a földön. Vagy már akkor tök részegek voltak. Végül is, mindegy, az bizonyos, hogy erre nem voltak fölkészülve. A tőzsdei alkusz nem az a virrasztó fajta, aki éberén várja Jézus második eljövetelét. Alighanem ez foglalkoztatta őket a legkevésbé földi életük során. Ugyanez érvényes az örömlányokra is.

Szóval, békésen túrték, hogy egymás után kihajigálják őket a semmibe. Én meg közben monomániásan jártattam az agyam, azon gondolkodtam, hogy hova röpülhetnek. Európából és a Közel-Keletről északnyugat felé, innen, Észak-Amerikából pedig északkelet felé. Vajon hol metszi egymást a két repülési irány? Valahol északon, az óceán északi részén, netán valami északi szárazföldön Európa és Észak-Amerika között? Mi jöhet szóba? Grönland, netán Izland? A poklot tudomásom szerint eddig még senki nem helyezte ennyire északra...

Közben lassan elfogyogatott a dőzsölő társaság, és amikor a merengésből feleszméltem, azt láttam, hogy csak a kisegítő személyzet maradt: egy idős néger liftes bácsi, a kövér mexikói

takarítónő, aki kezdte feltisztítani a rengeteg mocskot az urak után, meg egy előnytelen külsejű, szódásüveg szemüvegű telefonos kisasszony az egyik üvegfalú irodában. Megszeppenve figyelték a történeteket, bizonyára várták, hogy mikor kerül rájuk a sor.

Nem került. Csak ők maradtak az egész brókercégtől. Megnyugtattam őket, mondtam, hogy nincs félnívalójuk. Ekkor a semmiből mellettem termett egy fehér angyal, és szelíden megkérte őket, hogy menjenek haza együtt örvendezni a feltámadott szeretteikkel. A három igaznak felragyogott az arca, és egészen megszépültek. Az angyal pár szóban elmagyarázta nekik, hogyan röpjöjenek a levegőben, azt mondta, az akaratuk irányítja majd őket.

- Uram Jézus, hát eljöttél! - lelkendezett a takarítónő spanyolos akcentussal. - Ó, kegyelmes Urunk, akkor nem kell tovább nélkülöznünk a gyerekeimmel! Már alig tudtam enni adni nekik, s ha valamelyik beteg lett, nem mertem elvinni orvoshoz, mert rengetegbe került. Jaj, de jó, akkor nem folytatják a kitoloncolási eljárást sem!

- Nem bizony, Maria asszony! - mosolygott az angyal. - Sőt, hamarosan felvétetsz a mennybe a szeretteiddel, és soha többé nem lesznek gondjaitok. Na, menjetek, Isten hírével. Még találkozunk.

Azok eleinte félénken odamentek a kitört ablakhoz, kicsit félresöpörték a lábukkal az üvegszilánkokat - Maria asszony majdnem visszaindult a söprűért, de aztán meggondolta magát -, majd néhány bátortalan próbálkozás után kiröpültek.

- Gá브리el - fordult most felém az angyal -, a laptopodat ott felejtetted az Úr asztalán, de se baj, úgyis visszatérsz még oda, és addig azt sem felejtetted el, amit azóta láttál. Most az Úr engedélyezett számodra egy kis kimenőt, hogy együtt lehess te is a szeretteiddel. Menj, száguldj, majd szólítunk, amikor újra szükség lesz rád!

7. OTTHON

Nagyon gyorsan hazarepültem az otthonomba. Útközben azon tűnődtem, hova is menjek „haza”, mert a lakásomban egyedül éltem, a szüleim egykori lakását pedig már eladtam. Apám az új lakásomban soha nem volt, az előtt halt meg, hogy megvettem volna. Jól gondoltam, hogy a saját lakásomba menjek, mert ott vártak rám, kettesben édesanyámmal.

Szótlanul borultunk egymás nyakába, apám masszív hátát jól meglapogattam, régen mindig egyet jelentett a biztonságérzettel az egyébként alacsony termetű apámat átölelni. Anyukámat is megcsókoltam, megölelgettem, jó szorosan, most már nem kellett vigyázni, hogy nehogy fájjon neki, ha a beteg vállát meg találom nyomni...

- Anyu, ugye, nem fáj már a térded sem? Nem kell többé az a sok gyógyszer... És nem kell többé rendezgetni azt a rengeteg orvosi papírt, a mindenféle leleteket.

- Jaj, dehogy fáj, kisfiam, nagyon jó! Annyira boldog vagyok! Úgy érzem magam, mint egy normális ember... - Örömemben elpityeredett, és már koppant is néhány apró gyémánt a hajópadlón. Nem veszem föl őket, nincs már értékük a drágaköveknek. Ha csak az nem, hogy Anyukám hullatta őket. Úgyhogy mégis fölszededgettem őket, és megnéztem. Milyen érdekes, szemlátomást csiszolt gyémántdarabok voltak!

Hirtelenjében nem is tudtam, mit csináljunk. Aztán eszembe jutott, hogy van internet, és már kérdeztem is apámat: - Apu, ne kapcsoljak be zenét? Mindig nagyon szeretted Mozart andantéit.

- Jól van, tegyél fel valami lemezt.

- Már nem lemezjátszóról hallgatunk zenét, hanem számítógépről.

- Hogy lehet arról zenét hallgatni?

- El sem tudod képzelni, mi mindent lehet... - Bekapcsoltam a nagy asztali gépemet, és vártam, amíg feláll a net. - Figyeljete, nekünk elvileg már nincs szükségünk ételre, itálra, de van egy üveg jó kis vörösborom. Villányi Portugieser. Igyuk meg. Koccintsunk a nagy viszontlátásra! Rég ittál már, apu. Hány éve is? Negyvenkét éve. Már több évet töltöttem a földön nélküled, mint veled... - Más esetben ilyenkor már elérékenyültem volna, de most már a szomorúság mindig el fog kerülni. Úgyis annyit összeszomorkodtam életemben teljesen fölöslegesen, mint három halálraítélt együttvéve.

- Fiam, először Mendelssohn e-moll hegedűversenyét játszd le.

Ez volt apám kedvence: végakarátának megfelelően ez szólt a temetésén is. Azóta nem hallgattam meg. Fájt volna. Megkerestem a YouTube-on, és kiválasztottam azt a változatot, amit annyira szeretett, és ami a bakelit lemezen is hallható volt: Viktor Pikajzen és a Moszkvai Rádió Szimfonikus Nagyzene-kara játszik, vezényel Gennagyij Rozsgyesztvenszkij. Behoztam a bort, és töltöttem a metszett talpas poharakba.

- Hát, egészségünkre! - mondtam vígan, aztán pontosítottam: - Vagy inkább arra, hogy újra együtt vagyunk! Egészségünk most már mindig lesz...

Ahogy ízlelgettem a bort, néztem a szüleimet. Mindketten abban az életkorban támadtak föl, amiben meghaltak, persze most majd' kicsattantak az egészségtől. Nagyon szép ruha volt mindkettejükön, anyumon a kedvenc zöld blézere, fekete szoknya színpompás virágokkal, apun a barna pepita zakója, bézs nadrággal.

- Jó ez a kis borocska... Fiam, te honnan jöttél most?

- New Yorkból. Hivatalból végignézttem, hogy fekete angyalok - a halál angyalai - hogyan küldenek pokolra egy csomó csaló tőzsdei alkuszt.

- És hogy jöttél ide?

- Néhány másodperc alatt hazarepültem. Tudod, apu, Jézusnak vagyok a krónikása. És már úgy közlekedem, mint az angyalok.

- Hogyhogy a krónikása? Mivel vívtad ki ezt a kitüntető posztot?

- Épp terveztem egy könyvet írni Jézus második eljövételéről, amikor egyszer csak eljött az égből, és elhívott magához, hogy örökítem meg eljövetele és az utolsó ítélet történetét. Épp Jeruzsálemben voltam turistaként, hogy körülnézzek, és ott lettem szemtanúja az eseményeknek. Aztán az Olajfák hegyén berepült a bérelt szobám ablakán egy angyal, és elvitt az Úr Jézushoz, mondván, hogy dolgom van.

- Hihetetlen... De miért pont téged választott ki? - kérdezett rá újra apám, és bal karjával átölelte anyukámat. Az odahajtotta szép fekete kontyos fejét apu vállára. Anyu arcán most végtelen nyugalom terült szét, kisimult az a kevés ránc is, és ettől még inkább megszépült. Most már nemcsak tizenöt, de akár huszonöt évet is letagadhatott volna. Jó volt arra gondolni, hogy mostantól megszűnik minden aggodalma.

- Több oka is van. Ő maga mondta, hogy eléggé otthonosan mozgok a feltámadás témakörében, és gyakorlatom van az írói ábrázolásában...

- Mért, kiket támasztottál már föl?

- Nagyon sokszor az *Ezeregyéjszaká*-s Szindbádöt, de legelőször téged.

- Engem?!

- Igen. Írtam egy novellát, *Ajándéknep a túlvilágról* címmel, amiben föltámasztottalak egy napra hús-vér emberként. Kaptál egy nap kimenőt az árnyékvilágból, hogy velünk lehess. Képzeld, a novellában azt írtam, hogy van két fiam, Gábor és Balázs, meg feleségem is, és miután megjelent a novella egy országos lapban, gratulált Szárazbabódról öreg barátod, Karsai Miska bácsi, az iskolaigazgató. Nem a novellához gratulált, hanem a fiaimhoz. Pedig nincsenek is fiaim, csak kitaláltam őket... Most hadd kérdezzek én valamit. Milyen a túlvilág, ahol eddig voltatok? És tudtál ott róla, apu, hogy írok?

- Hm, álomtalan alvásnak tűnt az egész. Mély alvásnak, amikor semmiről sem tudsz. Aztán volt néhány olyan élményem, mintha álmodnék. Az ebben a novellában történtek is ismerősnek rémlenek... Mintha megesett volna velem valami ilyesmi *odaát*.

- Nagyon akartam, hogy élj egy kicsit, mert nagyon hiányoztál. Részben ezzel dolgoztam fel a gyászt.... Ezek szerint valamit éreztél belőle, holtodban is meglegyintett a képzeletem szele. Pedig akkor még nem is voltam hívő, és mégis volt valamicske ereje a szavamnak... Egyszer azt mondtad, hogy ha meghalsz, biztos a mennyországba kerülsz. Akkor a mennyország ilyen alvásszerű semmi, néhány emlékfoszlánnyal?

- Lehet, hogy mindenki olyan mennyországot vagy túlvilágot kap, amilyennek még életében elképzei - mondta bölcsen apám.

- Mindenkinek a maga hite szerint... Anyu, neked milyen volt az eddigi mennyországod? Mert hogy te is odakerültél, az teljesen biztos. Te is mindenkinek segítettél életedben, sokszor erődön fölül.

- Kisfiam, emlékszel, egyszer megígértem, hogy odafentről is segíteni foglak, vigyázok rád, soha nem hagylak magadra. Mint apunak, nekem sem volt hát zavartalan, öntudatlan álom a túlvilági nyugalom. Amikor néhányszor nagy bajban voltál, felébredtem, de nem feküdtem

sehol, vagyis testem nem volt, csak a tudatom ébredt fel, és erősen imádkoztam drága Jézusunkhoz, hogy segítsen neked a szükségben. És imádkoztam hangtalanul mindaddig, amíg melegség és végtelen nyugalom töltötte el a lelkemet, és akkor mindig boldogan szenderedtem el újra.

- Édesanyám, éreztem, amikor segítettél, mert néhányszor szorult helyzetemben váratlanul nagy erő költözött belém, és nem tudtam, honnan jön.

Most egy kicsit elérzékenyültem, fölkeltem, és odamentem anyukámhoz, megpuszítottam, és beültem kettejük közé a kanapéra, és mindkettejüket átöleltem. - Érzitek a bor hatását, vagy nem? Mert én egy kicsit érzem. De ahogy Jézus Urunk jóságát ismerem, az lesz a lényege ennek a lehetőségnek, hogy ihatunk ugyan alkoholt, de csak kellemes zsongást érzünk, rossz utóhatást, pláne másnaposságot nem fogunk tapasztalni... De arról egyelőre fogalmam sincs, hogy milyen lesz az új mennyország, hogy hova kerülünk majd. Jézus sok mindent mondott magáról és az életéről, de a mennyek országáról nem nagyon beszélt. Majd később elmesélem, pontosan mi hogyan történt. Lesz rá elég időnk, egy egész örökkévalóság - mosolyodtam el, és mindkettejüket fél karral egy pillanatra magamhoz szorítottam. - Most bármikor újra szólíthat az Úr, hogy térjek vissza hozzá.

- Te, apu - fordítottam másfelé a szót -, abban a novellában is megírtam már, de az csak egy kitalált történet volt, ez viszont, amiben most vagyunk, a valóság... Szóval, annyira sajnálom, hogy nem érhetted meg, hogy író lettem! Amíg éltél, addig is mindenkinek büszkélkedtél velem, hogy milyen jó műfordító és szerkesztő vagyok, de ha még a te életedben kibontakoztattam volna az írói képességeimet, ha megjelent volna egy-két könyvem, elszálltál volna a boldogságtól. Már itt, a földön „megboldogultál” volna...

Apám elnevette magát. - Hát, az biztos. Na, mutasd a könyveidet! Nagyon kíváncsi vagyok! Nem sokkal a te érkezésed előtt jöttünk mi is. Azt sem tudjuk, hogyan kerültünk ide, egyszer csak itt találtuk magunkat, még körül sem tudtam nézni, amikor beállítottál, csak a tengernyi könyvet láttam a polcokon, meg kinézve az ablakon észrevettem, milyen jó budai környéken vettél lakást. Egészen közel van a János-hegyi kilátó. Ha tudtam volna, hogy író lettél, akkor sem lett volna még időm megkeresni a műveidet. Hol tartod a saját könyveidet?

Miközben fölkeltem és levettem az íróasztalom mögötti polcra a novellásköteteimet és a regényeimet, elmagyaráztam, amiről én sem tudtam sokat: - Ez az egész második eljövétel elég áttekinthetetlen, ember legyen a talpán, aki tudja, pontosan mikor mi fog történni. Csak az a biztos, hogy valóságos, bármily hihetetlen. Már amikor régebben a Bibliát olvastam, az Újszövetségnek a feltámadásra és a második eljövételre vonatkozó részeit meglehetősen zavarosnak és érthetetlennek találtam, és tudtam ugyan, hogy nagyon jó lenne, ha egyszer megvalósulna, egyáltalán nem hittem benne. Emberi ésszel felfoghatatlan dolgok történnek most...

- Fiam, a földi élet is felfoghatatlanul csodaszerű volt, csak azt már megszoktuk, és elkönyveltük magától értetődő valóságnak, amikor benne voltunk. És így visszagondolva: micsoda örültség volt gyűlölködni vagy undorodni az élettől! Csoda, hogy képesek voltunk ezekre a rossz dolgokra. Hiszen ez olyan különleges egyszeri adomány volt, hogy végig csakis élveznünk kellett volna. Persze, a haláltudat borított sokszor szürke vagy fekete fátylat a életre. Jézus alighanem azért jött el most, hogy helyre tegye a dolgokat, hogy ráébredsen bennünket az élet, a létezés csodálatos voltára - mondta el apám a saját változatát.

- Én is mennyit szomorkodtam fölöslegesen... - tűnődött el anyukám, és visszarévedt a múltba. - Pedig ti mindig biztattatok, hogy attól nem lesz jobb, ha szomorú vagyok.

- Bizony - mondtam -, de most már tényleg zárjuk le a szomorúság hosszúra nyúlt korszakát, mostantól fogva végképp nincs semmi értelme ezen rágódni.... Apu, itt vannak a könyveim, nézd, milyen szépek! Beleteszem ebbe a szatyorba, fogd, vidd magaddal, amikor felvesznek benneteket a mennybe.

Mintha végszó lett volna, a nyitott erkélyajtóban megjelent egy angyal, és odaintett magához. A szüleim is látták, és tátva maradt a szájuk. Valószínűleg most bizonyosodtak meg végleg arról, amiket mondtam. Az angyal suttogva így szólt: - Gábiel, most a szüleidet föl vesszük a mennybe, egyelőre búcsúzz el tőlük, de nyugtasd meg őket, különösen anyukádat, hogy újra találkozni fogtok, csak most dolgod van, ahogy említetted is nekik. Viszont - mondta kacskintva, és jobb mutatójával még közelebb intett magához, hogy a fülembe súghasson -, miután ők elmennek, ide hozom neked Líviát, aki eddig ugyancsak a családjával volt, velük örvendezett. Örvendezetek ti ketten is egymásnak! Megérdemlitek, hiszen Jézus Urunk is megmondta: „Ne paráználkodj sokat!” De az utolsó szót a Bibliából kihúzták...

Azzal eltávozott - huss! - két juharfa majdnem összeérő, frissen kibomlott lombozata között. Úgy tettem, ahogy az angyal utasított, és apám másik kezébe nyomtam még a maradék üveg bort is. A szőlő levélével és szellemi útravalóval ellátva tűnt el a szemem elől, utána anyukám. - De ugye látunk még, kisfiam?

- Persze, édesanyám, még mindig nem hiszel a szemednek? - Választ már nem kaptam, mert fölment apám után.

Kicsit jöttem-mentem a lakásban, aztán megszólalt a kapucsengő. Beleszóltam. Lívia volt az.

- Szívem, én vagyok!

- Nyitom, drágám! - Repestem az örömtől, még szerencse, hogy az a veszély sem fenyeget már, hogy az elviselhetetlen gyönyörtől megreped a szívem. Az életben volt egy ilyen különös halálfajta, az egyik legszebb, ami elképzelhető: a szív nemcsak a bánattól, de az örömtől is meg tudott repedni.

Amíg jött le a hosszú lépcsőn, arra gondoltam, nem fázik-e meg abban a lenge lila csipke- és selyemruhában, amit még sosem láttam rajta. Megfigyeltem, hogy húsvétkor Magyarországon az évszakhoz képest mindig igencsak hűvösre szokott fordulni az idő. Mintha az időjárás is gyászolná az Úr kereszthalálát. Most kivételt tehetett volna, ilyen ünnepi alkalom egyszer van csak a világon. Ja, de Lívia már nem tud megfázni, hiszen megszűnt minden betegség is, nem csak a halál fullánkja tűnt el örökre!

Gyönyörű volt, ahogy jött le az ócska, fagyrágta betonlépcsőn, mintha a mennyekből alászálló jelenés volna. Már a rég nem látott mosolyától elolvadtam. Hevesen megcsókolt, ahogy leért a kilencvennyolc lépcsőfokon. Soha nem éreztem még ilyen karcsúnak a derekát. Alig akarta abbahagyni, szinte véresre harapta az ajkamat.

- Menjünk be, ne itt...

Ahogy nagy nehezen becsuktam a lakásajtót, már taszajtott is be a hálósobába, le az ágyra, és... és ilyen jó még sosem volt vele. Az idő többszörösen megszűnt létezni. A földi idő is, a belső idő is, mindenféle idő és hely megszűnt. Lebegtünk, ringatóztunk és pulzáltunk az időtlen boldogság frissen faragott bölcsőjében.

Amikor kikászálódunk az ágyból, felöltöztünk, és kiültünk egy kicsit az erkélyre. Gyönyörködünk a zsendülő természetben, most egészen lágy szél legyezgette az arcunkat dél felől. - Ez most a Szentlélek fuvallata - jegyeztem meg. - Líviám, ha engem újra elszólítanak, ne ijedj meg, odafönt úgyis találkozunk...

De nem engem, hanem őt szólították el előbb. Szinte a karomból ragadták el, miközben felálltunk, és én átfogtam karcsú derekát. A selyem susogott, ahogy a kezem végigsúrolta a csípőjét, amint szállt fölfelé.

Ekkor hang szólott az égből, mélyen zengő, és erős, mint a mennydörgés: - Gábiel, térj vissza, folytatjuk, amit elkezdtünk!

8. ÚJRA AZ ASZTALNÁL

Amint tudatosult, hogy hova kell visszatérnem, már ott is termettem az Úr asztalánál, és ültem a helyemen, Krisztus balján, mellettem - mint az előbb - Szent László, szemközt Assisi Ferenc testvér.

- Ugye, Gábiel, te sem gondoltad volna, hogy sorra dőlnek meg az intézményesült egyház dogmái? - kezdte elbűvölő mosolyával Miurunk. - Ugyan miért volna tilos a testi szerelem a házasság kötelékével össze nem kötött, de egymást szívből szerető férfi és nő között? Én sokkal megengedőbb voltam, mint az akkori és a későbbi farizeusok, az egyház álszent kutyaí, akik vadul üldözték a nevemben a pusztá gyönyöréért úzó testi egyesülest. Pedig mindent szabad, ami két embert szeretetben összeforraszt. Boldogságra és nem önsanyargatásra születünk. Ha rövidre szabott földi életem során a beszédeimben netán kicsit szigorúbban fogalmaztam, az azért volt, mert a kétezer évvel ezelőtti emberek meglehetősen vadak voltak még, és kellett nekik a zabola. Terelgetni kellett őket, mint egy nyáját. De a saját öntudatára ébredt és egészséges erkölcsi érzékkel rendelkező ember számára nem kellenek az ilyen korlátok, tudja magától is, hol a határ az öncélú élvhajász kéjelgés és a lelket, sőt szellemet serkentő testi szerelem között. Rólad is tudom, krónikásom, hogy téged leghatékonyabban ez tölt el életkedvvel és energiával. Az egyház egyik legnagyobb tévedése, sőt, bűne, hogy ezt a szerelmet üldözte és csak szigorú korlátok között engedélyezte. De mostantól nincs szükség többé egyházra, nincs szükség közvetítő intézményre ember és Isten között, mert az emberek mostantól színről színre látnak, nem tükör által homályosan, mint eddig. Szemtől szemben látják Istent.... - Majd így folytatta, egy árnyalatnyit hivatalosabb hangon: - Kedves szentjeim, folytatjuk a végítéletet. Szent László, most nagyon fontos feladatod lesz. Mint a lengyel-magyar testvériség védőszentje, áraszd szét áldott szellemedet a magyar és lengyel nép hívő fiai és leányai között, és vedd rá őket lélekben, hogy imádkozzanak egy négy óra múlva bekövetkező katasztrófa elhárítása érdekében. Imádkozzanak addig egyfolytában, ne lankadjanak, és négy óra múlva is folytassák még, hálaímaíval. Most az egyszer utoljára fordul a kocka: eddig a néped hívott segítségül téged, és te segítettél neki, most pedig te hívd őket segítségül, hogy a Kárpát-medence megmeneküljön a pusztulástól.

- Úr Jézus, miről van szó, kérlek, mondd el, mi a célja ennek az imának, mi az a veszély, amit el kell hárítani? - érdeklődött a nagy király, őszinte aggodalommal. Súlyosakat reccsent alatta a szék, ezúttal tényleg azt hittem, össze is roskad a masszív bútordarab. Úgy tűnik, a végítélet még egy ilyen szent számára is tartogat súlyos próbákat.

- A következőről van szó, László - kezdte válasát az Úr, én pedig közben már szaporán klattyogtam a laptopomon, amely egyébként a visszaérkezéseimig bekapcsolva maradt. - Tudjátok mindnyájan, hogy a végítélet nem pontosan úgy valósul meg, ahogy János megírta a *Jelenések*-ben és Pál a leveleiben. Sőt, rajongó fantasztaként én is tévedtem annak idején, amikor azt terjesztettem, hogy nem múlik el az a nemzedék, míg el nem jön Istennek országa. Én is ember voltam, én is tévedhettem. Mivel a végítélet végrehajtása rendkívül bonyolult, igencsak összetett feladat, sokat gondolkodtunk Atyámmal, hogyan történjen. Az egyik legnagyobb probléma, amely szinte hegyként magasodott előttünk, az volt, hogy milyen elvek alapján válasszuk külön a jókat és a rosszakat. Erről már beszéltünk ennél az asztalnál, ezt most nem ismétlem meg. A dolognak ez a szellemi része volt a legnehezebb, de a technikai megvalósítása sem éppen egyszerű. Kell lennie egy irtózatos kataklizmának, amely a utolsó megátalkodott hitetlenkedőket is meggyőzi, hogy eljött az eddigi világ vége, ugyanakkor fizikailag végleg különválasztja egymástól az igazakat és a gonoszokat. Nos, felebarátaim, először arról ejtenék szót, hogy hova röpülnek a gonoszok odafönt a légben, ahol a fagy valósággal mélyhűti, a léghellenállás pedig szinte megfullasztja őket. Mint Gábiel testvérünk

említette, északnyugat felé szállanak, és a hely, ahol landolnak, nem más, mint az izlandi Hekla nevű irdatlan tűzhányó számukra megnyílt oldala, majd pediglen magmakamrája. A Heklát hagyományosan a „Pokol kapujának” is nevezik, és fekete angyalaink előzetes vizsgálódás után azt jelentették, hogy ez a magmakamra épp alkalmas arra, hogy befogadja az összes gonoszt, akik mind a mai napig a földön éltek, mert a hegy gyomrában uralkodó körülmények hasonlítanak az üstben rotyogás hagyományos pokoli érzetéhez...

- Uram, megkérdezhetném, hogy miért ebbe az újonnan feltérképezett pokolba kerülnek az elkárhozottak, miért nem maradhatnak a régiben, ahol eddig is voltak? - kérdeztem, élve krónikási felhatalmazásommal.

- Hogyne, Gábiel, de épp ezzel akartam folytatni. Szóval, az ok a következő: a régi pokol, amelyben eddig tartózkodtak a javíthatatlan bűnösök, mélyen a föld gyomrában, és egy meglehetősen sűrűn lakott terület alatt helyezkedett el, tudniillik a Jeruzsálem melletti szeméttelep, a gyeheña alatt. A gyeheña, a szent város eme csúfsága maga is ég, de alatta egy barlangrendszeren át el lehetett jutni a pokol hatalmas és sötét tereibe. Nos, tehát: a feltámadáskor a sírokból a gonosz holtaknak először csak a teste kelt életre, a lelkük a pokolban sínylődött még pár másodpercig, de kiszáradva kiszabadult a lelkük is a gyeheña alól, és egyesült a feltámadt testtel. Miután ez megtörtént, a fekete angyalok segítségével már útnak is indítottam a kárhozottakat a Hekla felé, amely - most meg fogtok lepődni! - ismét csak egy átmeneti hely lesz számukra, legalábbis itt a földön...

- Megváltónk, ebből kezdek egyre kevesebbet érteni - recsegett a páncélja alól László király -, hogyan függ ez össze a magyar és a lengyel népet fenyegető veszéllyel és az imáikkal?

- Kérlek, László testvér, engedd, hogy a végére jussak a történetnek, vagyis a végétéleket menetrendjének. Nos, krónikás, te, aki itt éltél a földön, bizonyára emlékszel, hogy 2029-ben elhaladt a Föld közelében egy bizonyos Apophis nevű kisbolygó. Háromszázhuszonöt méteres átmérőjével igen nagy pusztítást lett volna képes véghezvinni, ha becsapódik. Ötvenmilliószor nagyobb robbanást okozott volna, mint a Hirosimában ledobott atombomba.

- Igen, Uram - válaszoltam -, ijesztően közel, huszonkilencezer kilométerre zúgott el fölöttünk...

- Úgy van, Gábiel - vette át a szót ismét Jézus -, és a csillagászok kiszámolták, hogy ha ilyen közel száguld el bolygónkhoz, előfordulhat, hogy a Föld gravitációs mezeje módosítja a pályáját, s amikor 2036. április 13-án, vagyis ma, húsvét vasárnap ismét visszatér, akár be is csapódhat a Földbe. Nos, csillagászaink legújabb mérései szerint becsapódik, mégpedig nem egészen négy óra múlva, a magyarországi Paks közelében.

- Uram - vágtam ismét közbe, bár nem kellett volna, mert Jézus úgyis mindent mondott magától, meg az idő miatt sem kellett volna állandóan megakasztanom, hiszen egy katasztrófát kellett megakadályozni, és az én okvetetlenkedő kérdéseim csak gátolták a Megváltót, hogy mondókája végére érjen -, hogy érted azt, hogy „csillagászaink”? Atyádnak és neked külön csillagászcsapatod van? Vagy honnan szereztek tudomást az Apophis pályájáról?

- Nem, Gábiel, de mindenképpen haladnunk kell a korrál, figyelemmel kell kísérenünk a modern tudomány vívmányait, és a nagy isteni terv szolgálatába kell állítanunk. Nincs külön csillagászcsapatunk. Minden információt, amihez hozzájutottunk, az angyalaink szolgáltatták, akik előtt nincs áthatolhatatlan fal vagy ajtó, és akik láthatatlanná is tudnak válni. Ráadásul angyalainkat nem véletlenül nevezik fénylényeknek: agyuknak nem tíz százalékát használják csak, mint az emberek, hanem száz százalékát. Szóval, behatoltak a NASA központjába, sőt, szuperszámítógépeibe is, és minden adatot onnan szereztek meg. Így tudtuk meg, hogy ma, húsvét vasárnapján csapódik be a viszonylag kicsi, de annál pusztítóbb égitest az említett helyre szeretett hazádban. Nos, mielőtt folytatnám a történetet, felkérem hát Szent László

királyt, hogy mélyedjen magába, és teljes szívvel, lélekkel és elmével kérje népét és Lengyelország buzgó katolikusait, hogy védjék meg imáikkal Magyarországot. Imádkozzál, Isten és néped szolgája, László!

László király, aki már annyiszor megmentette népét a pusztulástól, és annyi betolakodótól, betegségtől, ragálytól megóvta, hatalmas karjaival az asztalra könyökölt, és fenséges homlokát vaskesztyűbe bújtatott kezébe hajtotta. Csúcsos könyökpáncélja a szemem láttára mélyedt bele milliméterről milliméterre a kőkemény asztal lapjába. László körül szinte vibrált a levegő - vagy minek is nevezzem azt a mennyei étert, amit beszívtam -, teste még a páncélján keresztül is felfénylett. Nagyon jó a hallásom, hallottam, hogy nagyon halkán, monoton módon, de szinte perzselő szellemi energiával mormolja az imát. A szentek koszorúja várt, illendő volt, hogy hallgatásukkal segítsenek Lászlónak, hogy szívvel-lélekkel odaforduljon szeretett népéhez, és önmaga megmentésére buzdítsa.

Miután a király végzett, ismét széknycorgás és a páncélszelvények zörgése jelezte, hogy visszaegyesedett eredeti pozíciójába: mint a szálfá, úgy ült újra a helyén.

Én épp nyitottam szóra a szám, hogy újabb kérdést intézzek a Megváltóhoz, de Jézus észrevette, és mutatóujját a szájára téve leintett. Mindenki csendben ült, mintha vártak volna valamire, sőt, az volt az érzésem, mintha tudnák is, mire várnak.

A válasz nem is késett sokat. Pár perc múlva, legalábbis nekem nem tűnt hosszabb időnek, furcsa, halk zsiszegésfélét kezdtem hallani. Eleinte nem tudtam, honnan jön, és mi ez. Eleddig ugyanis vagy teljes csönd vett körül minket, miközben beszélgettünk, vagy - amit eddig még nem említettem - halk isteni hangzatok tették még kellemesebbé és egyben emelkedettebbé az ünnepi hangulatot és a társalgást az Úrral. Volt, hogy Johann Sebastian Bach cseppfolyós arany zenéje szólt, volt, hogy indiai szitármuzsika emlékeztetett bennünket az öröklétre és a megszűnő időre, és előfordult, hogy igazi csemegeként Hildegard von Bingen középkori német apácafőnöknő és zeneszerző himnuszait és kétszólamú, női hangokra komponált énekeit hallgattuk. A mennyben ez volt az egyetlen közvetett jelenléte a női nemnek, de ez oly édes volt a fülnek, hogy szinte Jézus szavaival vetekedett.

Most azonban legyűrte a csöndet az a bizonyos zsiszegés. Csak ültünk szótlanul, és a zsiszegés egyre erősödött, miközben a szentekre és Jézusra pillantva láttam, hogy kedves mosolyra húzódik jóságos, szigorú vagy éppen katonás szájuk. Ekkor mertem újra megszólalni, halkán azt mondtam az Úrnak: - Jézusunk, mi ez a hang? Látom, hogy örömmel tölt el benneteket, tehát bizonyára kellemes a fületeknek. Viszont eltér az összes eddig hallott mennyei muzsikától.

- Krónikásom, ez a fura hang a menekülés biztos záloga a magyar nemzet fiainak és lányainak, különösen ha a kisbolygó becsapódásáig nem hagy alább, hanem inkább erősödik.

Nem mertem többet kérdezni az Urat, mert nem akartam szüntelenül zavarni, de mintha kínaiul szólt volna hozzám, nagyjából annyit értettem belőle. Ám nem hagyott tudatlanságban, folytatta a történetet: - Ez a zsiszegés azt jelenti, hogy László király hívó szavára rengetegen imádkoznak, hogy elhárítsák a veszélyt, s hogy megakadályozzák az Apophis becsapódását Paks városa közelében. Minél hangosabb a zsiszegés, annál többen fohászkodnak az Atyához, hozzám, a Szűzanyához és magához Lászlóhoz is. S mint tudod, mi annál erősebbek leszünk, minél többen imádkoznak hozzánk. Így tehát a hívek mintegy imapajzsot borítanak a Kárpát-medence fölé, s így mi, az Atyám meg én könnyen eltéríthetjük a kisbolygót, amely gellert fog kapni a pajzsra, s más irányba száguld tovább...

- Ha jól sejtem, a Hekla irányába... - mondtam csak úgy magam elé.

- Magad mondtad.

Ekkor Jézusunk egyelőre abbahagyta a történetet, vagyis a végítélet végkifejletének elmondását. Szentségtörés volna csak feltételezni is az Úrról, hogy babonás lehet, ezért valószínűleg közelebb járunk az igazsághoz, ha úgy fogalmazunk, hogy jól ismert szerénysége miatt ildomtalanak tartotta volna, hogy kész tényként kezelje azt, ami még nem valósult meg. A katolikus dogmatika végtelen hatalommal ruházta fel erre a napra, de mint Ő maga korábban említette, a dogmatika nem sokat ér. És ugyancsak tőle tudjuk, hogy az istenek sorsa is az emberek kezében van.

Ezért inkább másról kérdeztem, amit - gondoltam - nem fog rossz néven venni tőlem, hiszen az elmúlt földi életben bennem is motoszkált ez a kérdés, és mások is gyakran fölvetették mint olyasmit, ami úgysem fog megvalósulni, hiszen - valljuk be - néhány nappal ezelőttig nemigen hitt benne szinte senki, hogy elérkezik ez a világtörténelmi fordulat is. Most viszont, hogy eljött az Úr, valóságos kérdéssé vált, hogy hogyan tovább, emberiség? Hogyan tovább, igaz emberek?

- Uram - kezdtem bele -, természetesen hisszük, hogy a terv megvalósul, sőt, tudjuk is, hiszen a hit és a tudás a második eljöveteleddel ugyanazzá a fogalommal olvadt össze. A hit most már nem „csodákra” képes, ahogy Teelőtted a pőrén materialista korban mondogatták a hitetlenek, hanem a valóság átalakításának és formálásának eszközévé vált. Az előbbiekből pedig az következik, hogy a „csoda” és a „valóság” fogalma is összeolvadt ezen a szent napon.

- Remek skolasztikus vált volna belőled, krónikás, ha hét évszázaddal korábban látod meg a napvilágot! - jegyezte meg barátságosan az egyre pirosabb képű Angyali Doktor.

- Hát igen, ezt ilyen tudományos alapossággal még én sem fogalmaztam meg magamnak, az utóbbi napokban eléggé lefoglaltak az eljövetelemmel kapcsolatos bokros teendők... - nevette el magát az Úr, újra bizonyítva, hogy lételeme a humor. Ekkor az villant be, hogy a kérdésem, amit még föl sem tettem, éppen erre a dologra vonatkozna, hogy lesz-e a világban humor, móka és kacagás, vagy csak a dogmatikusok által leírt meglehetősen egyhangú, boldog semmittevés az Isten és az Úr örökkéig tartó szeretetében és szemlélésében. Bizonyára gyönyörű látvány lesz az Atya is, és nagyszerű érzés lesz arra gondolni, hogy soha nem leszünk betegek, de - mondjuk ki nyugodtan és bátran - ez eléggé unalmas létet vetít előre. Ezeket csak gondoltam, viszont eljött végre a kérdés ideje is:

- Jézusom, mi fog történni velünk a mennyben az idők végezetéig? Engem személy szerint némi aggodalommal tölt el - már meg ne haragudj, inkább tekintsd az irántad való mélységes bizalmam és szeretetem jelének, hogy ilyet merek kérdezni! -, tehát aggódok, mi lesz velünk, ha már nem lesznek céljaink az életben, mert nem fognak gondok tornyosulni előttünk, és rendkívül egyszerű életünk lesz. Az a problémám, hogy milyen az az élet a mennyben, aminek az állandóságon kívül nincs semmi célja, s mivel célja sem, így tétje sem. Na, nem mintha nem volna magasztos cél az Atyaisten közelében lenni, merő szeretetben, boldogságban, de az emberi elme, azt hiszem, nemcsak erre van teremtvé... hanem a küzdelemre és a törekvésre. Arra van teremtvé az ember, hogy járja az útját, és néha nem is az út végcélja a lényeg, hanem maga az út. De az eljöveteleddel véget ért az ember útja. Elért a célhoz, és onnan fogva nem csinál semmit a boldogságban való fürdőzésen kívül? Mi lesz például az emberek által létrehozott műalkotásokkal? Például az irodalmi művekkel? Olvassa még valaki a mennyben őket, a regényeket, amelyekben emberek szenvednek a szerelemtől, a hidegtől, a melegtől, a mások gonoszságától, az irigységtől, a haragtól, a fizikai kínoktól, szenvednek a halál tudatától? Ha az emberiség elért a végcélhoz, ezeknek a műveknek nem lesz semmi értelmük többé, mert nem mutatnak példát, hogyan éljünk, mert mindenki nagyjából egyformán és probléma nélkül él majd, és nem nyújtanak vigaszt senkinek, mert ezentúl nem lesz többé szüksége senkinek vigaszra... Vagy egyszerűen csak a múlt érdekességei lesznek, minden jelentőség nélkül?

Az Úr hallgatott egy darabig, és elgondolkodva maga elé meredt. Ez is azt bizonyította számomra, hogy mennyire emberi a mi Urunk, mennyire nem az a bizánci típusú uralkodó, amilyenek a görögkeletiek sokszor lefestették a templomaikban.

- Krónikásom, fogalmad sincs, mennyit töprengtünk Atyámmal ezen a problémán, hogy s mint legyen. Mert teljesen igazad van abban, amit mondasz, és én magam is hallottam kétezer év alatt nagyon sok tisztességes, gondolkodó embertől, hogy meglehetősen elviselhetetlen lenne ez a boldogságtól túlsorduló, örökké tartó mennyország. Annak idején, amikor a földön éltem, látva a világ rengeteg gonoszságát, nagy lelkesedésemben a feneketlen gonoszság ellentétét szerettem volna kínálni az igaz embereknek, mert a világban az ellentéteknek ki kell egyenlíteniük egymást. Persze úgy, hogy a Jó hosszú távon mindig legyőzze a Rosszat, legalábbis a szellem világában - ellentétben a földi élettel, ahol a gonoszok szemlátomást mindig elnyomják a jókat. Ezért kínáltam és ígértem az igazaknak az akkori világ ellentétét, az abszolút Jót, a tökéletes boldogságot, pontosabban amit annak hittem. Rá kellett licitálnom a Rosszra, mert az emberek nagyon meg voltak keseredve. Ám - mivel a kevés hívő miatt akkoriban még gyöngé voltam - nem tudtam megvalósítani a tervet. Azóta meglett a hatalmam és az erőm, viszont a földi nyűgöktől elszakadva lehiggadtam itt a mennyben, és volt időm átgondolni azt a kérdést, amit felvetettél. És arra jutottam, illetve jutottunk az Atyával, hogy elvetjük az eredeti tervet, és nem változtatjuk az unalom poklává a mennyei létet. Ha tervünk az Apophisszal sikerül, a földi élet akkor is lehetetlenné válik a bolygón úgy tizenöt-húsz esztendeig, aminek az okát hamarosan megtudjátok. És amíg újra lakhatóvá nem válik a bolygó, addig megtörténik az, ami az írásokban is benne van: leereszkedik a hatalmas kocka alakú mennyei Jeruzsálem, ahogyan János megírta. Mert amit meg lehet őrizni az írásokból, azt megőrzöm, éppen azért, amit többször említettem már, hogy a hívek ne bizonytalanodjanak el, hogy mi lesz velük. Aggodalmaskodtak már eleget az életben. Nos, ez a kocka meglehetősen nagy lesz, az újszövetségi szövegben sztadionban mérték, de én kilométerben adom meg, hogy jobban el tudd képzelni, Gábiel. 2220 kilométer széles, ugyanilyen hosszú és magas építmény. Miért ne? Lehetne más mérete is, lehetne kisebb, nagyobb, más alakú, de ilyen - már létezik is, mi is benne ülünk, éppen a kellős közepében. A mértani középpontja alul valóban Jeruzsálem városa, de a szent város fölött fog lebegni, mert a szent város elhagyattatik, mint minden emberi település az elkövetkező tizenöt-húsz évre. Akkora, mint egy kisebb földrész méretű palota, szinte a Földközi-tenger egész keleti medencéjét lefedi. Most érkeznek belé a boldogok a föld minden pontjáról, és angyalaink elhelyezik őket itt mint valami előkelő szálloda kitüntetett vendégeit. A kockában minden kényelme meglesz a kiválasztottaknak, meglesz a magánszférájuk, ha igénylik, de ha úgy látják jónak, akkor közvetlenül az Atyaistenből kiáradó szeretetben fürdözhetnek. De fürdözhetnek Jacuzzi-kádban is, ha úgy tartja kedvük, aztán együtt lehetnek kedvesükkal, társukkal, feleségükkel frissen, illatosan... - mondta pajkos mosollyal Jézus, és egyenesen a szemembe nézett.

- Uram, ha nem hozod szóba most, előbb-utóbb vettem volna a bátorságot, hogy rákérdezzek erre a nagyon érzékeny pontra, hogy tudniillik mi lesz a testi szerelemmel. Említetted már a te véleményedet erről, de a mennyországban is így lesz ez? Mert az írásokban az van, hogy a mennyben nem házasodnak a nők és a férfiak, olyanok lesznek, mint az angyalok, vagyis nem nélküliek. Márpedig ha ez megvalósulna, akkor az élet egyik nagy örömforrásától lennének megfosztva a boldogok. Az igaz szeretetben együtt töltött pásztoróra az emberek többségének nagyon nagy öröm. Én is még megmaradtam férfinak, de már rendelkezem jó néhány tulajdonsággal, amikkel az angyalaid is. Akkor tehát komolyan mondtad ezeket?

- Mikor nem beszéltem én komolyan, Gábiel? - szólt az Úr csillogó szemmel, de egy csipetnyi korholással a hangjában. - Igazad van, ugyan miért fosztanánk meg a boldogokat ettől? A maradéktalan boldogság itt a maradéktalan szabadsággal egyenértékű. Jó, persze,

lesznek korlátok addig, amíg lakhatóvá nem válik újra a föld, itt kell élnetek, de mi ez a röpke két évtized az örökkévalósághoz képest, ami utána vár rátok? Ja, és ha még nem mondtam volna, akkor most közlöm, kérlek, ezt is jegyezd fel: a gonosznak az írmagját is ki kell irtanunk az emberből, nehogy itt a mennyben véletlenül fölüsse a fejét, ezért ismét a tudományt láttuk jónak segítségül hívni Atyámmal, és úgy döntöttünk, hogy az ember génállományából kimetsszük az összes gonoszságért és minden negatív gondolatért felelős szakaszokat, a haragét és a szomorúságét, a dölyfét és a kétségbeesését...

- Bocsánat, Uram, de nem lesznek így a boldogok félig-meddig agyhalottak? Egy kicsit olyanok, mint a szelíd örültek, akik akkor is csak vigyorognak, amikor elektrosokra viszik őket?

- Erős a hasonlatod, Gábiel, szinte sértő is lehetne, de jól tudod, hogy nem sértődöm meg semmin, amit felvetsz. Nem, nem lesznek agyhalottak, sőt, agyuknak sokkal nagyobb részét használják majd, mint eddig. A régi világban, e mostani eljövetelem előtt az ember nem igazán volt képes magasabb szellemi szférákba emelkedni - csak nagyon kevesen közülük -, mert lefoglalták a gondolataikat és érzelmeiket a kicsinyes vagy szörnyűséges emberi dolgok. Vegyük például a háborút. Mit gondolsz, mennyi ész kell egy katonának ahhoz, hogy gyilkolja embertársait? Persze, mindig is voltak zseniális hadvezérek, de mit ér az eszük, ha embertársaik megsemmisítésére használják? A kicsinyes dolgok közé pedig például a megélhetésért való küzdelem tartozott, amely éppúgy beszűkítette, eltorzította a jóra való emberek tudatát is, ahelyett hogy boldogságban és megelégedettségben az ég felé fordíthatták volna a figyelmüket, és kiteljesedhettek volna az embertársaik, a világmindenség és az Isten szeretetében!

- Ez akár a második eljöveteled gyönyörű végszava is lehetne, Uram, de bizony még nem értünk a végére a végítélet történetének, és még így is maradtak bennem kérdések. Lehet, hogy buta dolgot kérdezek - ha igen, előre is bocsánatot kérek érte! -, de régóta nem hagy nyugodni a gondolat, hogy ha ilyen megengedő vagy a boldogokkal, és kedvükre szeretkezhetnek majd, akkor mi a helyzet a gyermeknemzéssel? Arra gondolok, hogy ha lehet pásztoróra, akkor születhet gyerek is, és a szülés fájdalmas és sokszor veszélyes, akár halálos is lehet, de mindenképpen szenvedéssel járhat...

- Ez nem buta kérdés, krónikás, nagyon is helyénvaló. És el kell mondanom, hogy ezt is átgondoltuk Atyámmal, és a következőre jutottunk: lehet pásztorórát rendezni, de nem születik majd belőle gyerek. Ne feledd, hogy megváltozott lények lesztek, sőt már vagytok is jó néhányan. Nem engedhetjük meg a szüléssel kezdődő ördögi kört, mert a szülés nem létezhet a halál mint végpont nélkül. A halál pedig eleve ki van zárva az üdvörténetből. Ez a sarokpontja a mennybéli létezésnek. Tehát testi fejlődés sem lehet. Csak szellemi. Következésképpen a most élők közül mindenki abban az életkorban él majd tovább, amelyben a második eljövetelem érte. Aki gyerek, az gyerekként, aki fiatal, az fiataloként, aki középkorú, aki idős, az úgy. A most született csecsemők örökké gőgicsélni fognak a szüleik nagy örömére, viszont idővel majdnem olyan szellemi képességekre tesznek szert, mint a felnőttek, hiszen a szellemi fejlődés képessége meglesz bennük. Ugyanakkor élvezik is majd nemcsak a szüleik, hanem az Isten közvetlen szeretetét is. Örök gyerekkoruk lesz. De az idősek is jól járnak, mert megszűnnek a bajok, amelyek a hajlott kort kísérik, nem fáj majd semmijük, és nem lesznek magányosak, és kijut nekik bőven a tiszteletből, ami megilleti őket, és amiből az utóbbi évtizedekben valósággal ki voltak rekesztve, ráadásul a bölcsességükért is nagy tekintélynek örvendenek... De elárulom, hogy tűnődtünk egy másik változaton is, amit még alaposan átgondolunk Atyámmal: elképzelhető, hogy mégis máshogy alakítjuk a dolgot, a csecsemőket fölneveljük, és egy bizonyos életkorban fejlődésüket megállítjuk, az aggokat pedig visszafiatalítjuk valamelyest, mert azért az mégis igazságtalanság, hogy valaki egy

örökkévalóságig agg maradjon, és ne élvezhesse oly módon az itteni életet, mint fiatalabb társai. Ha ez utóbbi változat valósul meg, egyénre szabott lesz, megkérdezzük az üdvözlöt, mit szeretne. Sajnos, rendkívül nehéz dolgunk van Atyámmal, mert az újszövetségi üdvöztan meglehetősen rosszul sikerült gondolati konstrukció, amelynek a hiányosságait a gyakorlatban mindenképpen orvosolni kell. A dogmatikatankönyvek íróinak könnyű dolguk volt, mert ami ép ésszel megmagyarázhatatlan és logikátlan, arra azt írták, hogy „ez hitünk nagy és szent titka”, meg azt, hogy „erre nincs kinyilatkoztatás”, mint te is jól tudod, de amikor eljön az idő - és most eljött! -, ezt valakinek meg kell oldania: Atyámnak és nekem. Ez utóbbi kérdés tehát, amit érintettem, még nyitott. Még az is lehet, hogy népszavazást tartunk a mennyben, bár ez ellentétes lenne a személyre szabott igények kielégítésével. Mindenesetre, arra mindenképpen alkalmas lenne a népszavazás, hogy érzékeljék a boldogok, hogy nem egy halálosan unalmas boldogság-falanxba akarjuk beeröltetni őket, hanem valóban azt szeretnénk, hogy jószágukért örök boldogság legyen a jutalmuk.

- Uram, Jézus, ez már végképp nem az én kompetenciám, hiszen én csak krónikás vagyok, de ha lehetne egy szerény javaslatom, megosztanám Velede...

- Lehet, krónikás, hogyne! Csak nem képzeled, hogy értelmes emberek javaslatait nem méltatom figyelemre?

- Hálásan köszönöm kegyességedet! Szóval, én azt javasolnám, hogy tekintsetek el az Atyával a népszavazástól, mert aki a kisebbséghez fog tartozni, az vesztesnek fogja érezni magát, még akkor is, ha genetikailag meg lesz fosztva a negatív gondolatoktól. Ráadásul, van egy másik érv is, ami a népszavazás ellen szól: a régi halottak, akik föltámadtak, azt sem tudják, mi az a népszavazás, hiszen néhány ókori görög városállamon kívül szinte senkinek fogalma sem lenne, mi az a demokrácia... Uram, egyáltalán hogy is van ez? Azok a halottak, akik - mondjuk - kétezer év után támadtak föl, még ha megváltoznak is itt a mennyben, nem követhették a világ változását a halálban úgy, mint ti, a szentek és a tanult emberek, ugye? Magyarán ők azzal a tudattal szálltak ki a sírból, mint amilyenlél meghaltak, nem?

- De, igazad van, Gábiel, lehet, hogy inkább maradunk az igazságosabb egyéni igényfelmérésnél. Elvégre van rá időnk, nem? - villantotta rám ismét elbűvölő mosolyát az Úr.

- Hát, az biztos, hogy több időnk van, mint a három-öt esztendőre választott politikusoknak volt az úgynevezett modern demokráciákban. Elvégre, arról sem tartottatok népszavazást az Atyával, hogy mikor jöjj el másodszorra! - Erre elnevettem magam, és nem csodálkoztam, hogy Jézus is csatlakozik hozzám gyöngyöző kacajával, sőt, még az olyan megveszekedett dogmatikus, mint az Angyali Doktor is rötyögött a gondolaton. Ferenc testvér szokás szerint pironkodva, lehajtott fővel mosolygott. László véleményét a dologról pedig ismét csak a talányos és többértelmű széknycorgás és páncélszelvénycsörgés fejezte ki.

- László, azt hiszem, derék munkát végeztél - intézte szavait szent királyomhoz Jézus, fordítva a beszélgetés menetén -, örömmel tölti el szívemet, hogy a híveid imáinak zsizsegése egyre erősödik! - Majd csettintett egyet az ujjával, és rögtön ott termett mellette egy angyal. - Angyalom, jelenleg hány hívő imádkozik Magyarország megmentése érdekében?

- Egy pillanat, Uram... azonnal...

Alkalmasint a fénylényc tekintélyes kapacitású agya másodpercek alatt kiszámolta a hívek számát, és közölte is az eredményt: - Jelen pillanatban összesen hárommillió-négyszázötven-ezer-háromszázharmincketten, de percről percre többen vannak. Ha ilyen ütemben gyarapszik a számuk, az Apophis becsapódásakor bőven meglesz az ötmillió hívő, ami a biztos siker záloga.

- Köszönöm, most távozhatsz.

- Semmi sincs kőbe vésve - szólalt meg újra némi hallgatás után Jézus Krisztus -, az egyház folyton azt sulykolta, hogy minden úgy lesz, ahogyan meg van írva, de egy percre sem mertek elgondolkodni rajta, hogy mi van, ha mégsem úgy lesz? Azért, mert János a *Jelenések*-ben összehordott egy csomó szörnyűséget, nem feltétlenül kell úgy megvalósulniuk csak azért, mert kanonizált irat... Bár volt idő, amikor nem is akarták belevenni a Bibliába. Minden úgy lesz, ahogy meg van írva - tanították -, csak épp azt nem lehet tudni, hogy mikor. Hát, most! Amikor senki sem nagyon számított már rá, sem hívó, sem hitetlen.

9. A KEZDET VÉGE

Két óra múlva Jézus ismét magához kérette az angyalt: - Na, most mondd, hányan tartanak ki lankadatlan imádságban Magyar- és Lengyelország földjén?

Az angyal azonnal rávágta: - Ötmillió-hatszáznegyvenhétezer-ötszáztizet-heten.

- Nagyszerű! László, nem is vártam tőled mást. Még egyszer, utoljára, buzdítsd népedet és a lengyeleket végső kitartásra. Két percet kapsz.

Szent királyom most nem hajolt az asztalra, hanem csak arca előtt összetette páncélkezeit, és suttogva imádkozott. Az energiától szinte szikrázott aranykoronája. Tudjuk, hogy halálában is minden rossznak ellenállt, ami el akarta pusztítani: egyszer a fej-ereklyetartója tűz áldozata lett, de a koponyája nem égett meg.

Két perc múlva végzett, és így szólt: - Minden rendben van, Uram.

Alig hallottuk, mint mond, annyira zsiszegett a rengeteg imaszótól a mennyország.

- Asztalt bontunk, testvéreim! Menjünk, nézzük meg saját szemünkkel, hogyan válik be a terv! Azt nem mondhatom, hogy elmacskásodtak a tagjaink, és hogy jót tesz egy kis séta, mert a lélektestünk nem macskásodik el soha - s azzal megint félmosolyra húzódott az Úr szája. - Gyertek velem.

Ballagott együtt a kis csoport egy darabig a gomolygó fehérségen át, amelyen csak itt-ott derengett át valami kékség, s csak néhol libbent el előttünk vagy mellettünk egy-egy angyali teremtség. Majd megálltunk egy átlátszó falnál - mintha üvegfal lett volna, de nem piszkáltam, nem akartam mindenre rácsodálkozni, mint egy gyerek. Komoly embernek akartam tűnni Jézus szemében, mindig volt bennem valami megfelelési kényszer, amelyet most, megváltozott emberként sem tudtam még levetkőzni. Bár, ami azt illeti, az asztalnál olyan közvetlen volt, hogy egészen felszabadultam, a végén már nem is éreztem magam olyan megilletődöttnek... Mindenesetre, ez a hely emberi szemmel és tudattal meglehetősen ijesztő volt. Talán az említett kocka egyik falánál álltunk, amely alighanem észak felé nézhetett, ugyanis balra éppen ment le a nap. Alattunk semmi, fölöttünk semmi. Amúgy pedig látszott a Föld görbülete is, de maguk a kontinensek vagy földrajzi képződmények alig, mert sötét volt.

- Nézzetek csak előre, arrafelé! - mutatott a Megváltó északnyugati irányba. - Ott van, messze, Gábiel hazája, Magyarország. És most figyeljete nagyon!

Ekkor északkeletről nagy sebességgel, hatalmas égő csík szelte keresztül az eget, és pontosan a hazám felé tartott - legalábbis arra, amerre az Úr mutatott. Pontosán olyannak látszott, mint az a kisbolygó, amely a Yucatán-félszigetbe csapódott hatvanötmillió éve, és a dinoszauruszok kihalását okozta. Illetve, amilyennek ezt az égitestet a természetfilmekben ábrázolni szokták.

Feszült figyelemmel néztem, mi történik, amint közeledik a Kárpát-medencéhez, és akkor hopp! Az óriási robbanás helyett elcsúszott, és visszapattant az égbe, de sokkal laposabb szögben, mint ahogyan érkezett. De azért láttam villanást, mintha valami keménynek - például fémnek - ütődött volna. Akár egy golyó, amely gellert kap. Pontosán, ahogy az Úr mondta korábban.

Felsóhajtottam. Erre Jézus megkérdezte: - Nem bíztál bennem?

- Dehogynem, Uram, csak, tudod, ezek a földi megszokások... Nehéz tőlük megszabadulni. De lesz rá elég idő, ahogy mondani szoktuk -, és rápillantottam.

- Az biztos. Na, nézzétek tovább, most jön egy még izgalmasabb rész! - buzdított mindnyájunkat Jézus lankadatlan figyelemre. Olyan volt az egész, mintha valami katasztrófafilmet néztünk volna egy szabadtéri moziban. Most nem láttuk olyan jól az égitest mozgását, mint amikor meredeken nekicsapódott az imapajzsnak, ugyanis Magyarország sztratoszférájából északnyugatnak szállt tovább, amely égtáj, onnan nézve, ahol mi voltunk, majdnem egy vonalban volt a kisbolygó további röppályájával. Egy kicsit balra láttuk eltérni, és az is feltűnt, hogy kissé visszapattant a magasabb régiókba, hogy aztán ismét lejjebb ereszkedjen, vagyis szabályos ballisztikus görbének látszott, amit leír. Mindez persze igen gyorsan történt, és mire feleszméltem, meg is történt az igazi becsapódás...

Mi közben valahogy följebb emelkedhettünk, mintha valami láthatatlan mennyei lift suhant volna velünk nagy sebességgel fölfelé. Bizonyára az Úr akarata volt, hogy jobban láthassuk a becsapódást, csak nem óhajtott mindent az orrunkra kötni.

Szóval, amit láttunk, az egyszerre volt félelmetes és gyönyörű. A becsapódáskor először vakító sárgás felvillanás látszott, majd egy pillanat múlva vörös csapok lökődtek az űrbe, meglepően sok és jókora méretűek. Nem vagyok fizikus, sem csillagász, de éreztem, hogy ez a jelenség ellentétes a természet törvényeivel. Ugyanis sokkal kisebb volt a kisbolygó, hogysen ekkora pusztítást tudna végezni.

- Becsapódott a Heklába, ahol a kárhozottak fognak lakozni, de mi ez a hatalmas vörös magmafröccsenés?... - dünnyögtem csak úgy magamnak.

- Nem lakoznak ott tovább, Gábiel - felelte az Úr. Nem gondoltam volna, hogy meghallja... Jaj, de mit számít az, hogy hallja-e vagy sem, hiszen ismeri minden gondolatomat!

Egyelőre nem értettem, miért mondja, de majd kiderül. Néztük tovább, mi történik. Ami még meglepőbb volt, az az, hogy a magmadarabok nem zuhantak vissza a földre, hanem repültek egyre magasabbra. A tömegvonzás törvénye szerint már lassulniuk kellett volna, megállniuk és visszahullaniuk, ahogy kicsiben egy vulkánkitörésnél látjuk a fölfelé lövellő láva esetében. De ezek fittyet hánytak a gravitációra. Ezt azért is tartottam egy kicsit meglepőnek, mert - legalábbis a látszat szintjén - Jézus igyekezett betartatni a természeti törvényeket. Ahogy összehangolta az eljövetelet az Apophis érkezésével, az bámulatos. Viszont azt még most sem értettem, hogyan történt és mi célból ez az átlagosnál sokkal nagyobb robbanás. Egyszerűen csak jól odapörkölt az Úr a kárhozottaknak, hogy még nagyobb legyen a káosz a pokolban és még nagyobb a forróság?

- Jól odapörkölek, Gábiel?! - ismételte fennhangon a gondolatomat az Úr. - Úgy ismersz engem, mint aki még nagyobb szenvedést akar okozni annak, akinek már most is pokol a túlvilági élete? Na, szentjeim és krónikásom, hallgassátok meg, mi lesz a történet vége a pokol lakói számára. Mint látjátok, a kisbolygó sokkal nagyobb pusztítást visz véghez, mint várható lenne. A Hekla alatt akkora magmakamra volt, mint amekkora az összes többi tűzhányóé együttvéve. És ez a fortyogó anyag épp egy nap múlva tört volna ki, ha a folyamatot be nem indítja az Apophis. A becsapódás előtt néhány perccel érkeztek meg az utolsó kárhozottak a Heklába... Mint láthatjátok, egyre újabb és újabb robbanások rázkódtatják meg nemcsak a Heklát, de magát a Földet is. Ekkora vulkánkitörés nem volt még a világtörténelemben. Mintha a beteg Föld szeretne megszabadulni valami méregtől, amit lenyelt. És valóban így van, mert a vöröslő magmában ott vannak a kihányt pokolfattyak is!

- Ők is kilöködnek, Uram?! - csodálkoztam el ezen a váratlan fordulaton. - És mi lesz velük?

- Igen, kilöködnek, hogy megtisztuljon tőlük a Föld. A Föld, ez a gyönyörűségecs bolygó, a mennyország része lesz, ezért kell teljesen megtisztulnia a gonoszoktól. Nem akarom tovább csigázni a kíváncsiságotokat, ezért elmondom hát, mi fog történni. Miután a Hekla gyomra kiürül, és az a sok-sok magma a gonoszokkal együtt távozik az űrbe, a földön a rengeteg

vulkáni hamu miatt beáll egy rövidke jégkorszak, ami eltart közel húsz évig. Amíg újra lakható nem lesz a föld, addig a boldogok itt lesznek bezárva ebben a hatalmas kockában, itt töltik életüket Isten és az én közvetlen közelemben. Mindeközben az ürbe kilökődött magma-darabok Föld körüli pályára állanak, és lassan egy törpebolygócskává tapadnak össze, amely mint valami második hold fog a Föld körül keringeni. A kárhozottak mind ott lesznek rajta, oda száműzöm őket, hogy semmi közük ne legyen többé a Földhöz és annak boldog lakóihoz. Egy kapocs azért lesz a boldogok és a kárhozottak között: a látvány. Amikor majd a boldogok fölnéznek az égre, látni fognak egy csúnya kis vörös holdat, amely emlékeztetni fogja őket, hogy mi a sorsuk a gonoszoknak.

- De, Uram, minek emlékeztetni őket, ha amúgy is ki lesz metszve belőlük a gonoszságért felelős génszakasz? Vagyis képtelenek lesznek többé a gonosz cselekedetekre?

- Jaj, Gábiel, elég egy skolasztikus a társaságban, ne keress mindenben tökéletes logikát! Vért izzadtam, hogy legalább ilyen szinten megvalósíthassam a második eljövetelet a katolikus dogmatika lehetetlenségei ellenére... Egyébként pedig emlékezni sosem árt. Mi boldog embereket akarunk, nem pedig tudatlanokat, akik nem ismerik a múltjukat. Gondolom, mint író te sem szeretnéd, hogy a műveidet - miképp az összes többi társadéit - eltöröljük a föld színéről csak azért, mert szomorú és szörnyű dolgok is vannak bennük. A második eljövetelem előtt volt egy olyan mondás nálatok, hogy „A boldogság titka a jó egészség és a rossz emlékezet”. Nos, ez a bölcsesség mostanra érvényét veszítette, mert az egészség adott, a rossz dolgokra való emlékezés pedig nem tudja többé megbetegíteni és akár a sírba is vinni az embereket. Az emlékezet, amit többek között a történelem és az irodalom képvisel, ezentúl már csak a kellemes időtöltés és a hasznos szórakozás eszköze lesz. Innentől fogva az emberi élet számára az emlékezet nem szolgál semmiféle tanulsággal, mert ezután nem lehet mit elrontani az életben, hogy úgy mondjam: nem lehet tanulni a múlt hibáiból, mert az örökké tartó boldogságot nem lehet tönkretenni. Viszont az öröklét nagyon hosszú, ezért az emberek szívesen tanulmányozzák majd a régi korok történelmét és irodalmát, hogy elüssék az időt. Tétje tehát nem lesz a múlt tanulmányozásának, de az önmagáért való tudás nemcsak a régi életben volt dicséretesebb a tudatlanságnál, hanem ezután is az lesz... De visszatérnék még a pokolholdacska sorsára. Akármilyen kicsi lesz is, ez az égítest is kap majd légkört, ami a csillagászat és a fizika törvényei szerint elképzelhetetlen lenne, de én fenntartom magamnak a jogot, hogy ha szükség van rá, átírjam a fizika törvényeit. Ha a kvantumfizika olyan hihetetlen furcsaságokat produkálhat, mint például hogy egy elektron egyszerre két helyen is lehet, akkor én is megajándékozhatom a pokolfattyak meglehetősen barátságtalan lakhelyét légkörrel. De bizony mondom nektek, nem lesz benne sok köszönet számukra! Holdjuk kerge egy idő után kihűl, nem lesz elviselhetetlenül forró, és a kárhozottak még levegőt is tudnak venni. Ők azonban kívül esvén az isteni szereteten, egy örökkévalóságig ott fognak vigasztalanul bolyongani egy rendkívül sűrűn benépesült, kietlen holdon, ráadásul őket kínozni, rágni, marcangolni fogja az emlékezet, amibe viszont nem fognak belehalni, mert nem engedélyezem számukra az újbóli halált, amely könnyű megváltás lenne nekik. Meg lesznek fosztva az értelmes munka örömétől is, kínjaitól is, az ő legszörnyűbb büntetésük a céltalanság lesz, és a folyton furdaló lelkiismeret. A lélek kínjainál nincs nagyobb büntetés!

- Nem vagy velük túl engedékeny, Uram? - kérdezte Aquinói Tamás.

- Nem vagyok, Angyali Doktor. Mivel a lélek magasabb rendű a testnél, a lélek kínjai is magasabb rendű kínok, tehát gyötrelmesebbek a test kínjainál. Ráadásul, látni fogják a gyönyörűséges kék bolygónkat, a boldogok otthonát, és szüntelen emésztí majd lelküket a vágy, hogy bárcsak itt lehetnének, bárcsak jót cselekedtek volna földi életükben, és bárcsak megbánták volna bűneiket. És nekik nem lesz módjuk feledni gyötrelmeiket olvasással, mert náluk nem lesznek könyvek, nem lesz internet, nekik csak a mardosó emlékezet jut. Olyan

lesz a tudatuk, mint a letűnt világban a boldogtalan embereknek, sőt, mint az üldözött gyilkosoknak, de még annál is sokkal rosszabb, mert nem tudnak semmit sem változtatni a tudatukon, a lelkükön, az életükön, nem lelhetnek semmi vigaszt, és meghalni sem tudnak. Higgyétek el, nincs ennél nagyobb büntetés.

Hallgattunk, egyikünknek sem volt semmi hozzáfűznivalója, Jézus érvelése mindenkit meggyőzött. A nap már lement, de még sokáig néztük, hogy a Hekla mint löki az ég felé tisztátalan méhe teljes undok tartalmát.

Aztán, miután beteltünk a látvánnyal, Jézus a kocka belseje felé terelt bennünket. Angyalaival összeverbuváltatta a mennylakókat, és a következő beszédet intézte hozzájuk:

10. A MENNYEI BESZÉD

- Felebarátaim az Úrban, Atyám édes gyermekei!

Szeretettel üdvözöllek benneteket a mennyek országában! Elérkezett hát ez a nap is, amelyben aligha reménykedtetek már! Ahogy így körbenézek a körülöttem állókon, boldogságtól sugárzó arcokat látok, amelyekről - ígérem - örökre eltűnik a rettegés, a fájdalom, az aggodalom. Mostanra mindnyájan találkoztatok már feltámadott szeretteitekkel, és elpotyogtattátok új életetek első és egyben utolsó örömkönnyeit. Könnyeitek, mint észlelhattétek, mihelyt leperdültek arcotokról, azon nyomban gyémánttá váltak, és koppantak a láthatatlan padlón a lábatok alatt. Tudjátok meg, hogy mostantól fogva ezeknek a lehullott gyémántoknak már csak esztétikai és szimbolikus értékük van, azt jelentik, hogy a mennyek országának teljes jogú tagjai lettetek, és hogy új emberré változtatok. Egyszersmind kérlek benneteket, őrizzétek is meg ezeket a szuveníreket, mert ha mostantól fogva bármikor a zsebetekbe nyúltok, és megfogjátok ezt a kis gyémántot, s rám gondoltok, én menten ott termek előttetek, és a rendelkezésetekre állok.

Ne feledjétek, hogy én itt nemcsak uratok, de szolgátok is vagyok egyszerre. Ha a későbbiekben bármi kérdésetek volna, kívált itt-tartózkodásotok kezdetén, hívjatok csak nyugodtan, s megfelelek kérdéseitekre. Mert most nem tudok részletesen mindenre kitérni, nem tudom minden apró részletre kiterjedően elmondani, milyen élet vár itt reátok. És mielőtt még bárki, aki hívő keresztény, megkérdezné, hogy „nem pontosan olyan életünk lesz-e, amilyen meg van írva az evangéliumokban, János *Jelenései*-ben és Pál leveleiben?”, előre megválaszolom: nem, vagyis nem teljesen. És hogy miért nem? Azért, mert azóta, hogy ezek az írások megszülettek, eltelt majd' két évezred. Kétezer éve én is egészen más voltam, mint most. Akkor egy kevés tapasztalattal rendelkező, de jó szándékú tanító voltam, akinek a beszédeire azóta egy hatalmas világvallást építettek. Beszédeimet részben kiforgatták, részben szó szerint vették, részben eltűntették, ezért évszázadokon át a szószékekről hirdetett tanok csak félig voltak igazak. Nem akarlak untatni benneteket a részletekkel, aki kíváncsi, annak elmondom.

Inkább arról ejtenék pár szót, miért éppen most jött el az idők teljessége. Éppen kétezer éve feszítettek keresztre, hogy véremmel megváltsam a világot. Az igazságra szomjazó embereket megváltottam ugyan, de a félelmet, a gyötrelmeket, a kegyetlenséget, az igazságtalanságot, a háborúkat nem tudtam eltörölni a föld színéről. Az embereknek megadatott a szabad akarat lehetősége, de a nagy többség nem tudott élni vele. Illetve dehogynem, a gonoszok a jókat eltaposva letették a voksot a Sátán mellett, a jók pedig végtelenül kiszolgáltatottak maradtak, mert szelídek voltak, és sosem szerették a háborúságot. Sokan küzdöttek ugyan közülük az igazukért, általában a igazságért, sokan így lettek a szentjeim, de a világ folyásán alapvetően nem tudtak változtatni, a gonoszság kétezer éve szinte egyfolytában a torát ülte.

Most megint megkérdezhetné valaki, hogy Atyám meg én miért nem avatkoztunk közbe már korábban, miért néztük ezt a tömeges szenvedést, miért halogattuk ilyen sokáig második eljöveteletem. Több válasz létezhet erre, de egyik sem teljesen kielégítő. Az egyik az, hogy maga a szenvedés tisztító erővel rendelkezik, és csak az az ember tudja értékelni a földi és a mennyei boldogságot, aki sokáig nyelte a szenvedés keserű könnyeit. Elég, ha csak az én példámra gondoltok, rám, aki a megfeszítésemkor még nem isten, csak egyszerű halandó voltam, habár igaz, hogy az Isten kegyeltje. Viszont Isten úgy vélte, hogy példámmal sokaknak nyújthatok vigaszt és biztatást, hogy reménykedjenek. Ebben a hitben haltam meg, és előtte rettegtem ugyan a haláltól - a jeges félelemtől verte ki orcámat a véres verejték a Gecsemáni-kertben, amikor imádkoztam, hogy múltjék el tőlem a keserű pohár -, mégis elviselhetővé tette a szenvedésemet, hogy van értelme... Látom, áhítattal hallgattok engem,

hiszen soha nem hittétek igazán, hogy valaha sor kerül erre, egyesek közületek még mindig alig bírják elhinni, hogy szemtől szemben álltok velem. De látom a szemetekben azt a kérdést is, hogy miért védem én a szenvedést, amikor az mégiscsak rossz dolog, és olyanokat is elért, akik még föl sem tudták fogni az értelmét: azt kérdeitek magatokban, hogy például miért kellett autóbusbalesetet szenvednie harminc jámbor lengyel zarándoknak, és miért kellett a mély szakadékba zuhanva szörnyet halniuk. Természetesen nem „kellett”, a szó szoros értelmében. Persze, élhettek volna tovább, és ha tovább élnek, bizonyára szerető férjek, feleségek, fiak, lányok lettek volna, és bizonyára sok örömet szereztek volna családjuknak, szeretteiknek, felebarátaiknak. De vannak más szempontok is, amelyeket figyelembe kell vennünk a haláluk okaként.

Egyrészt Isten úgy vélhette, hogy az igazak a túlvilágról sokkal többet tudnak segíteni a hátramaradottaknak, az övéiknek és másoknak. Velem, Jézussal is nem ez történt? Ha ott és akkor nem halok meg a keresztfán, s nem támaszt föl Atyám, és élek még vagy harminc évig, egy lennék talán a többi próféta közül, és akkor ki kért volna tőlem segítséget majd' kétezer éven át? És kinek tudtam volna akkor segíteni? De nehogy azt higgyétek, hogy ez csak a kereszténységben van így. Az indiai Babadzsi mester is fiatalon halt meg, pontosan ezért: hogy egy másik létsíkról minél többeknek segíthessen és adhasson erőt az élőknek.

Másrészt Isten végtelen bölcsességében úgy vélhette, hogy azért kell egyeseket, különösen a jókat mielőbb magához szólítania, hogy ne kerüljenek a „lélekgyilkosok” kezébe. Talán nem hallottátok még ezt a szót, én az utóbbi évszázadok alatt jöttem rá, hogy voltaképpen kétféle gyilkosság létezett, de a földi jog igazából csak az egyiket büntette érdeme szerint. A testi gyilkosságot. Viszont egyáltalán nem büntette, vagy csak más címszó alatt azt az irtózatosságot, amikor valakinek a lelkét sanyargatják a gonosz emberek, akár egy életen át. Nem részletezem, úgyis értitek, miféle bűnökre gondolok. Nos, tehát Isten ezektől a gonosztevőktől óvta meg az esetleg gyöngébb lelkületű, de jó szándékú embereket. Hiszen a mennyek országába kerültek, ami eddig is létezett, és itt lelküknek már az örök világosság fényeskedett.

A másik ok, amiért eljöttem másodszorra, az, hogy mostanra fajult odáig az emberi nem nagy részének szellemi elkorcsosulása, hogy az Atyaistentől ajándékba kapott spirituális képességeit elnyomva az anyagiasság olyan mély mocsarába süllyedt, hogy - ha nem meg állítjuk a folyamatot - az emberiség értékeiből a legértékesebb részét is magával rántotta volna a teljes megsemmisülésbe. A szellem és a szeretet semmit sem számított már az utóbbi időben ezeknek a gonosztevőknek, csak az anyag és a haszon. És a világ haszonleső urai magát a Földet mostanra olyannyira kiszípolyozták, hogy a pusztaság léte is veszélybe került. Pedig annak idején az Atyaisten nagyon sokáig keresett egy ilyen csodás bolygót a világegyetemben, hogy ide telepítse az emberi fajt. Amely a kezdetektől nem becsülte meg lakóhelyét, pusztította embertársait, irtotta az erdőket, az állatokat, szennyezte a vizeket, a levegőt, s mindezt pusztaságból, vagy szándékos haszonleséséből - de ez már a múlt.

S még egy dolog van, miért döntöttünk úgy Atyámmal, hogy most érkezett el az idő eljönnöm: a társadalmi élet olyannyira bonyolult és átláthatatlan szerkezetű lett, hogy gyakorlatilag néhány szürke eminenciás mohóságától függött a többiek élete, és ezt a nagy többség még csak nem is sejtette. A tudatlanság felhőjében lebegtek elveszetten, miközben a törpe kisebbség és székértelmezők a háttérből szinte mindenkit népszerű, de hamis ideológiákkal igáztak le és fosztottak ki. És az igazság legnagyobb arculcsapása volt, hogy miközben elvileg szabad véleménynyilvánításról papoltak a hazugok, aki ki merte mondani az igazságot, azt ellehetetlenítették és folyamatos „lélekgyilkosságot” követtek el ellene, vagy ha történetesen nagyobb szerencséje volt, megölték.

Kedves felebarátaim! Régi és új mennylakók!

Ennyit mindenképpen el kellett mondanom a múltról, mert az igazságot kimondani akkor is üdvös és jó, ha már megtörtént az igazságtétel, és mindenki elnyerte méltó helyét a túlvilágon, vagyis a megváltozott világban.

Most pedig szeretnék leleplezni még egy utolsó hazugságot, amelyet akár még jóakarátú emberek is terjeszthettek a régi, letűnt világban. És itt visszatérek az újszövetségi iratokhoz, illetve egy részükhöz, amelyek valótlanságokat tartalmaznak. A Biblia nagy része, az Ószövetség s itt-ott még az Újszövetség alapján is sok jámbor olvasó lelkében olyan kép alakulhatott ki, hogy Isten olyan lény, aki furkósbottal áll az utcasarkon, és lesújt minden kicsi és nagy bűnösre, aki épp arra jár. Sőt, János *Jelenései*-ben még én is a kegyetlen igazságtevő szerepét kaptam.

Hát, nem. Nehogy azt higgyétek, hogy a mennyek országa a halálosan unalmas szemlélődés helye, az elviselhetetlen semmittevés színtere, valami olyan kényszerlakhely, ahol semmi mást nem szabad tenni, mint lubickolni Isten szeretetében, s ahol az ember egy hét múlva már azt kérdi magától, hogyan lehetne elmenekülni, s azt kívánja, bárcsak a pokolra került volna, ahol legalább történik is valami, még ha kellemetlen is. Ne irigyeljétek a pokolfattyakat. Nem beszélek most róluk, mert egy szót sem érdemelnek, elégedjétek meg annyival, hogy halálosan unalmas életet ők fognak élni, és egyhangú kínjaik minden képzeletet felülmúlnak.

Talán meglepő, amit mondok, de itt, a mennyek országában is rendelkezni fogtok szabad akarattal. Csak más szinten, mint a földi életetekben. Csupán annyi lesz a különbség, hogy rosszat nem cselekedhettek, de nem is tudtok, mert megváltozott emberek lettetek. Viszont rögtön mondok egy jó hírt, vagyis evangéliumot: ha házasodni nem is házasodhattok a szó jogi értelmében, szeretkezhettek azzal, akit tiszta szívből szerettek. Ugyan miért is ne? Mint említettem, a János *Jelenései* nagyon szigorúra sikeredett, és nem is én sugalltam a szeretett tanítványomnak, mint állította. Kénytelen voltam ezt-azt megtartani belőle a látszat kedvéért, de a legtöbb helyen enyhítettem, sőt gyökeresen megváltoztattam a benne foglaltakat. Rendelkezni fogtok olyan tulajdonságokkal, mint az angyalok, tudtok majd repülni, gondolatban ott teremni, ahol csak akartok, nem lesz szükségetek ételre, italra, alvásra, de meg is őrizhetitek emberi szokásaitokat - persze, a rosszakat kivéve! -, és élvezhetitek az életet, ahogy szoktátok: szervezetetek úgy lesz felépítve, hogy ha akartok, akkor ehettek is, ihattok is, utazhattok is, és élvezhetitek a föld megtisztult szépségét. Bizony, ha bárki megkérdezné közületek, hogy tulajdonképpen hol laktok majd, azt mondom, hogy hol másutt, mint itt, a Földön? János a *Jelenések*-ben a mennyei Jeruzsálemnek nevezett kocka alakú, amolyan modern plázaszerű intézménybe helyezett volna el titeket, ahol mást se csináltatok volna, mint korzóztok, és Atyámat meg engem bámultok, és élvezitek a belőlünk áradó szeretetet. Nos, én ezt az élvezetet azért nem becsülném ám le, és majd ti magatok is megtapasztaljátok, hogy milyen jó ez, de önmagában csakugyan kicsit unalmas programnak tűnhet egy egész örökkévalóságig. De nem kell ennyivel beérnetek.

Most egyelőre mind itt vagytok a hatalmas kockában, még vagy húsz esztendeig mindenképpen, ami azonban nagyon hamar el fog roppenni - szinte észre sem fogjátok venni! -, azért kell itt lennetek, mert húsz esztendeig a föld lakhatatlan lesz egy mostani óriási vulkánkitörés okozta lehűlés miatt, de miután a föld ismét magához tér, soha nem látott gyönyörűségben fog virulni számotokra a természet, s akkor kimehettek a világba, és újra benépesíthetitek.

S ami biztosítani fogja számotokra azt, hogy ne éljétek méla mennyei unalomban, mint annyian mondták már rosszindulatúan az eljövendő boldog korról, elárulom, hogy módotok lesz dolgozni is, sőt, a régi földi élvezetekhez akkor juthattok csak hozzá, ha dolgoztok. Ha borokat akartok inni, meg kell termelnetek a szőlőt, gondosan metszenetek, kapálnotok, szüretelnetek kell, figyelnetek kell az időjárásra, hogy melyik munkát mikor lehet elvégezni. És így lesz ez mindennel, ha valami földi örömben akartok részesülni. Tehát nem mondható

el, hogy az életetek tét nélküli és céltalan lenne, mert mindenért meg kell küzdenetek, amit élvezni akartok, viszont meglesz az a hatalmas előnyötök, hogy amennyiben ráuntok egy darabig a munkára, visszatérhettek ide, a kockába, hogy töltekezzetek az isteni szeretettel és a Szentlélekkel. Aztán ha újra visszatértek a földre, végezhetek más munkát, mint amit addig csináltatok, hogy kipróbáljátok magatokat másban is.

Rájöttem ugyanis, hogy a munka annyira hozzátartozik az ember lényegéhez, hogy ha nincs módja értelmes munkát végezni, a legnagyobb boldogság közepette is előbb-utóbb feleslegesnek fogja érezni magát. Viszont ez a munka itt nem kényszer lesz számotokra, hiszen nem a megélhetés lesz a célja, hanem a sok különféle élvezet mindazon a rengeteg jón kívül, amit Atyámtól és tőlem kaptok. Tehát ha például vihar közeleg, és sűrű felhők gyülekeznek a láthatáron, akkor még aggódhattok is, ha épp egy kis izgalomra vágytok a sok boldogság után, tehát mondom: aggódhattok, hogy nem veri-e el a szőlőt a jég, de ha elveri is, nem megy tönkre az életetek. Vagy ha egy forgószél felkapja a házatokat, nem haltok meg, mert nem tudtok meghalni, és építhettek utána másikat. Egész életetek munkája nem megy hát tönkre örökre... És mivel teljesen szabadok lesztek, bármikor felkerekedhettek szeretteitekkel, és átköltözhetek a föld egy másik részére, hogy ott is élvezhessétek a természet szépségeit és a másféle klímát. Az utazáshoz viszont nem a környezetszennyező robbanómotoros autókat használjátok majd, hanem megépítitek a letűnt világ olajlobbija által sok-sok évtizede gondosan eltitkolt vízüzemű járgányokat, amelyek csak vízpárát bocsátanak ki, nem pedig mérgeket és üvegházhatást okozó gázokat. És mindenből csakis annyit fogtok termelni, amennyire szükségetek van. Jó minőségűre készítetek majd mindent, mint régen, nem úgy, mint a „fenntartható fejlődés”-nek nevezett gazdasági rémálom korában, aminek végre megálljt parancsoltunk.

Talán furcsálljátok, hogy nem erkölcsi példabeszédet hallottatok tőlem. A jóknak nem kell példabeszédet tartani. Csak jövőendő életetek keretét vázoltam, és kénytelen voltam használni a modern kor kifejezéseit is, hiszen ebből értetek. Kénytelen voltam használni - most utoljára - az anyagi világ szavait, hogy ne kelljen használni őket soha többé ebben a szellemi világban.

Ha majd a vadvirágos mezőkön sétálgattok a langy tavaszi szellőben, mint én tettem Galileában, és megcsodáljátok a mezők pompázatos liliomait, s közben eszetekbe sem jut, hogy egykor napi gondokkal küszködtetek, és hogy a halálfélelem mindig ott motoszkált lelketek mélyén, nos, akkor néha magatok elé rebegitek, hogy „igen, eljött az Úr, ez itt a mennyek országa”.

2014. április 21., húsvét - szeptember 25.